

HALKIN KURTULUŞU

12 EYLOL 1977
400 KURUŞ

73

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Çökmeye mahkum olan şimdiki düzeni hiç bir "tedbir" kurtaramayacaktır

Hükümetin başının "fukaraya dokunmayan" diye nitelediği azgın zam furyası başlatılmış bulunmaktadır. Şimdi ülkemizde sömürü çarkları daha bir insafsız, daha bir vahşice dönmektedir. Emekçilerin zaten çekilmez olan hayatları şimdi daha da kararmıştır.

Ekonomik sömürüyü böylesine azgınca ve hayasızca arttıran hakim sınıflar, emekçi yığınların buna karşı direneceğini çok önceden ve iyi biliyorlardı. Onlar sömürüyü arttırmanın zulmü de şiddetlendirmeden mümkün olmadığını iyi biliyorlardı.

Şimdi, faşist diktatörlüğün aldığı "anarşiyi önleme" tedbirlerini sonuçlarıyla birlikte hep birlikte izlemekteyiz. Her geçen gün bu kanlı süreç daha da açılmakta ve gelişmektedir: Kanlı katliamlar, yeni kanlı katliamlar ve yine kanlı katliamlar... Faşist diktatörlüğün "sosyal adalet politikası"nın ortaya koyduğu manzara budur.

Özellikle 1 Mayıs katliamı, Sirkeci İstasyonuna ve Yeşilköy Havaalanına atılan bombalar ve son olarak da Ümraniye katliamı ile belirginleşen bu siyaset, bundan sonra da azgınca sürdürülecektir. Çünkü, halkın yükselen mücadelesi, faşist diktatörlüğün başka yollara başvurarak halkı kandırmasına izin vermemektedir.

Faşist diktatörlük sadece zulüm ve katliamı ar

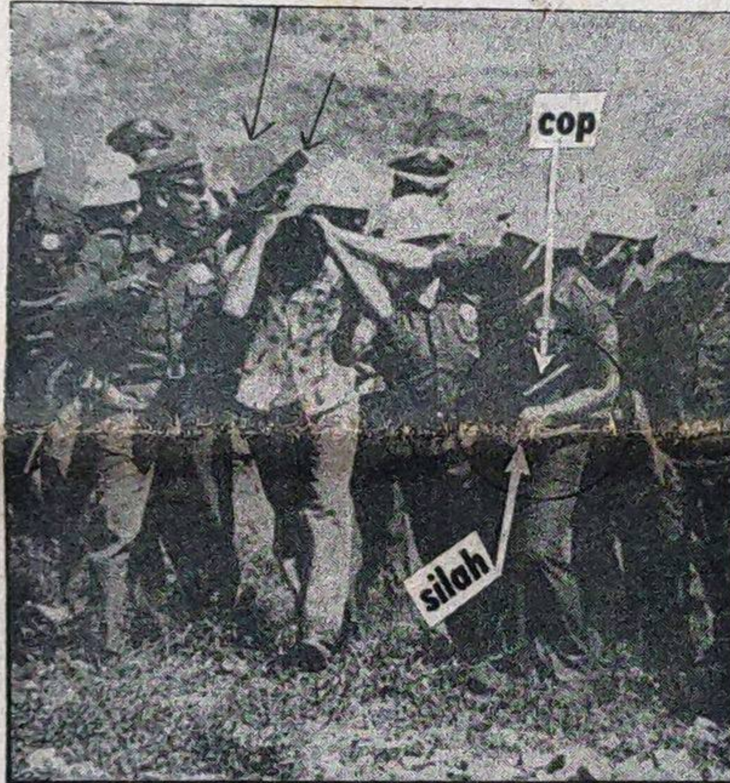
Dev.Sa.7.Sü.8'de

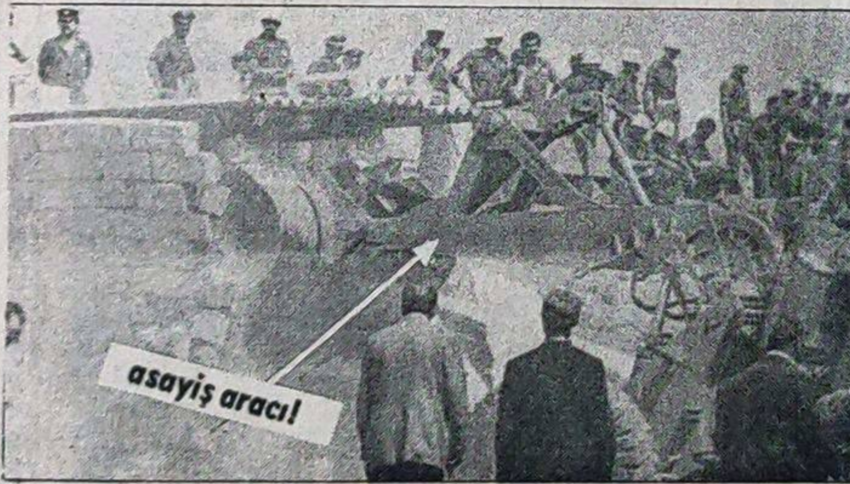
Faşist diktatörlük yeni faşist kadrolarla kan tazeliyor!

Faşist diktatörlük zulüm ve katliam güçlerini takviye ediyor

Miğferle vuruyor, kazıkla vuruyor

"HALKIN MESELELERINI ÇÖZMEDE" "IPEK GIBI YUMUŞAK" "ASAYIŞ KUVVETLERI" ÜMRANIYE'DE IŞ BAŞINDA

Ülkemizde emekçi halkla hakim sınıflar arasında şiddetlenerek süren mücadele, köhnemiş düzeni temellerinden sarsmaktadır.

Çökmekte olan düzene ve onun kanlı çarklarına dört elleriyle sarılmış olan hakim sınıflar, bütün "heybetli" dış görünüşlerine rağmen her gün biraz daha bataklığa saplanmakta, debelendikçe batmakta, kan döktükçe boğulmaktadırlar.

İşbirlikçi hakim sınıfların ve onların efendisi emperyalizmin çabaları boşa çıkmaya mahkumdur. Halkın öfkesi ve yükselen mücadelesi ancak onlar yeryüzünden tamamen silinince dinecektir. Onlar, dünyanın güneş etrafında dönüşünü engellemeye kalkmak kadar saçma ve imkansız bir uğraşım içindedirler.

Sınıf mücadelesi şiddetlendikçe faşist diktatörlüğün daha da kan dökücü ve vahşi, daha da sahtekâr ve sinsi bir biçimde halka saldırması, hakim sınıfların çaresizlikten doğan kör öfkelerinin bir

Dev.Sa.7.Sü.5'de

İşçi sınıfı hayat pahalılığına, zamlara, artan sömürüye karşı mücadeleyi yükseltiyor

Faşist diktatörlüğün kan ve yoksulluk getiren "tedbirler"ine karşı halkın öfkesi hızla yükseliyor. Bugün artık işçileri, köylüleri aşan, bir avuç büyük burjuva ve toprak ağası dışında hemen her kesimi az ya da çok etkileyen zamlar, hayat pahalılığı, yoğun baskılar, beraberinde başkaldırışı da getirmektedir. Yoksul halk kendisini ölüme terkeden sömürücülere karşı kendiliğinden mücadelelere atılmaktadır. İşçi sınıfı fabrikalarda grev hareketini hızlandırmıştır ve hayatın dayanılmaz hale getirilmesine karşı direnmektedir.

KAYSERİ SÜMER BEZ DİRENİŞTE

Faşist ve reformist sendika ağalarının, işçi sınıfına karşı oynadıkları oyunu bozan Kayseri Sümerbank Bez Fabrikasında çalışan 2700 işçi direnişi sürdürüyor. Teksif'in sendika ağaları ile Sümerbank arasında geçtiğimiz günlerde toplu sözleşme imzalanmış ve zamların yanında komik kalan bir ücret artışı alınmıştı. Sümerbanklı işçiler, kendilerini bu gülünç ücretle patronlara satan Teksif ağalarına karşı direniyorlar. Kayseri Sümer Bez işçileri, "hem sendikaya, hem işverene karşı direneceğiz. Bu sözleşme ile işçilerin hakkı alınmamıştır. Artan hayat pahalılığı karşısında, işçi, üç yıl boyunca kaderine terkedilmiştir" diyerek direnme kararlılıklarını ifade ediyorlar.

40 BİN DEMİRYOLU İŞÇİSİ DİRENİŞE GEÇİYOR

TCDD ile sarı Türk-İş'e bağlı DYF-İŞ arasındaki uyuşmazlık uzlaştırma kurulunda çözülememiş ve DYF-İŞ'in sendika ağaları, işçi sınıfının ve

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Halkımız hayat pahalılığının, işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin pençesinde kıvranırken, Koç, Eczacıbaşı ve Sabancı sermaye gruplarının karları rekor seviyeye ulaştı

Faşist diktatörlük halkı en azgın bir biçimde ezme ve sömürmenin, hakim sınıfları en haydutça zengin etmenin aracıdır

- 1976 yılı faşist diktatörlüğün halka en amansızca saldırılar düzenlediği; işçilerin, köylülerin, bütün emekçi halkın en amansız ve en hayasız bir biçimde sömürüldüğü bir yıl oldu.

1976 yılında emekçi halkın yoksullaşması had safhaya ulaştı. Çektiği sefalet ve acılar katmerleşti.

Faşist MC hükümetinin 1976 yılı bütçesi halkımıza işsizlik, pahalılık, fiyat artışları ve yoksulluktan başka hiç bir şey getirmedi. Kur ayarlamaları adı altında yapılan paranın değerini düşürmeler; işçilerin, köylülerin dar gelirli memurların ceplerindeki son

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Hakim sınıflar milyarları vururken

Zamlar yoksul halkın belini kırıyor

"Ekonomik tedbirler paketi" nihayet açıldı. Uzun süredir kamuoyu oluşturulmaya çalışılan, yavaş yavaş halkı alıştıra alıştıra yapılmak istenen zamlar, birdenbire ortaya saçılıverdiler. Zaten çok önceden el altından başlayan "zamlı tarife", şimdi "paketin" açılmasıyla resmileştirildi.

Herkesin bildiği yeni zamları bir kez daha tekrarlamakta fayda yok. Bu % 125'e ulaşan zamların en hayatilerine bir göz atmak kafidir: Normal benzin 280 kuruştan 560 kuruşa, gazyağı 350 kuruşa çıktı. Demir Çelik mamullerine % 30 oranında zam

Dev.Sa.7.Sü.7'de

HALKIN KURTULUŞU

Faşist diktatörlüğün yeni taktiklerine karşı uyanık ve hazırlıklı olalım

Katmerli sömürü, baskı ve zulüm her yerde ona karşı güçlü bir halk muhalefetini, güçlü bir başkaldırıyı doğurur.

Emperyalizm ve hakim sınıflar uluslararası ve tarihi tecrübelerinden yararlanmaktadırlar. Onlar her ülkedeki sınıf mücadelelerinin derslerini en az bizim kadar iyi bilmekte ve ülkeden ülkeye aktarmakta, uluslararası bir düzeyde kullanmaktadırlar.

Onlar buhranın yüklerini halkın sırtına vurabilmek için bir yandan "ekonomik istikrar tedbirleri" alırken; bir yandan da sömürünün katmerleşmesinin, yoksulluğun artmasının ve halkı haydutça soyma yöntemlerinin halk kitlelerini ayağa kaldırmasına karşı, düzenin baskı, zulüm ve katliam güçlerini takviye ediyor, sistemli saldırı ve katliam planları yapıyorlar.

Emperyalizmin kendi işbirlikçileri büyük burjuvazi ve toprak ağalarına verdiği direktif açıktır: Halka kemerleri sıktırın. Yaratacağı ayaklanmaları önlemek için şimdiden gerekli her tedbiri alın.

İşbirlikçilerin faşist diktatörlüğün zulüm ve katliam güçlerine verdikleri direktif açıktır: En küçük direnişten, en büyük kitle hareketlerine kadar her hareketi sistemli bir şekilde bastırın. Kitle kıyımı düzenleyin. Başkaldırı ruhunu ezmeye ve kitleleri pasifize etmeye çalışın.

Halka ve onun devrimci öncülerine her gün yapılan sistemli saldırılar, 1 Mayıs katliamı, 1 Mayıs gecekondu mahallesi katliamı işte bunun göstergeleridirler. Özellikle son iki katliam faşist diktatörlüğün baskı ve zulüm güçlerinin kitle gösterilerini ve mücadelelerini eskiye göre çok daha geliştirilmiş askerî harekâtları çağrıştıran sistemli polisiye tedbirlerle, kelime uygunsa kıran kırana bir sokak savaşıyla ezme yolunda olduklarını açıkça göstermektedir.

Faşist diktatörlükle halk arasındaki mücadele-

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Halkımıza Açıklama

Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU 2 Şubat 1976'da yayına başladığı günden bu yana sadece emekçi halkımıza dayanarak yaşamıştır. 19 ay süresince gazetenin maliyetine tesir eden çeşitli malların fiyatı artmasına (film, kağıt, taşıma vs.) rağmen gazetemiz kitlelerden aldığı destekle, devrimcilerin ve halkımızın topladığı bağışlarla çıkabilmiştir.

Bugün ise son kağıt, taşımacılık, posta zamlarından sonra gazetemiz eski fiyatıyla yaşayamaz hale gelmiştir. Kaldi ki gazetemiz, büyük burjuva basını değildir. Yani aybaşında Seka'ya toplam ihtiyacı olan kağıt parasını yatırıp, gazete kağıdını resmi fiyattan alma şansı yoktur, sürekli olarak resmi fiyatların çok üstünde kağıdını temin edebilmektedir. Ve başka bir yan geliri de yoktur. Gazetemizin satışı sürekli olarak engellenmekte, satışa çıkar çıkmaz toplatma kararı çıkmakta ve birçok yerde polis tarafından elkonulmaktadır.

Bu şartlar altında mücadelemizi sürdürebilmek için gazetemizi 4 liraya çıkarmak zorunda kalıyoruz.

Bütün okurlarımızın içinde mücadele verdiğimiz koşulları gözönünde tutarak HALKIN KURTULUŞU'na omuz vereceğine inanıyoruz.

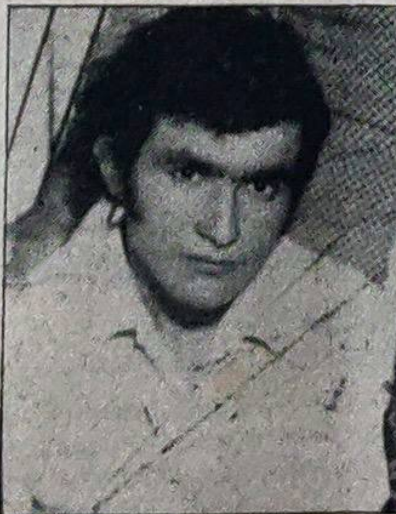
Bütün okurlarımızı gazetemizin satışını arttırmaya, yeni aboneler bulmaya, satışları denetlemeye ve özellikle gazete paralarını zamanında göndermeye çağırıyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

DÖKÜLEN KANLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

HÜSEYİN ÇOPAROĞLU YOLDAŞ

1 Mayıs Mahallesi direnişinde polisler tarafından katledildi

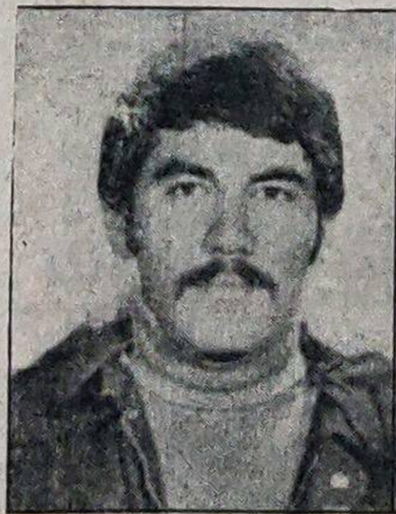
Hüseyin Çoparoğlu Yoldaş, 1 Mayıs Mahallesi gecekondu direnişinde şehit düştü. O, halkımızın, gecekondulu emekçilerin yüreğinde yaşıyor.

Hüseyin Çoparoğlu Yoldaş, faşist diktatörlüğün silahlı güçlerine karşı dişe diş bir mücadele verirken şehit düştü. Adli Tıp raporuna göre, alnından vurulmuş olan Hüseyin'in gözünde, çenesinde, yüzünde işkence izleri görülmüştür. Hüseyin Yoldaşın nasıl öldürüldüğü kesin olarak belli değildir. Faşist cellatlar ya ona yaralıyken işkence yapmış ve işkenceyle öldürmüşler, ya da işkence yaptıktan sonra kurşunlayarak katletmişlerdir.

Hüseyin Çoparoğlu Yoldaş; Malatya'nın Kürecik ilçesinde doğdu. Faşist katillerce öldürüldüğünde ise evli ve bir çocuk babasıydı. O, sömü

Dev.Sa.6 Sü.7'de

HASAN KIZILKAYA YOLDAŞ

O, 1 Mayıs gecekondu mahallesi direnişinde şehit düştü

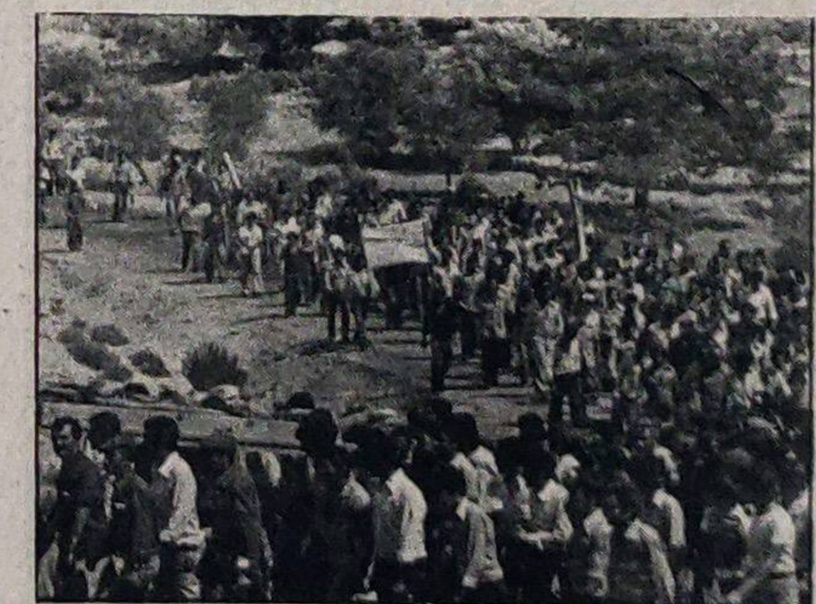
Hasan Kızılkaya Yoldaş, 1 Mayıs Mahallesinde faşist diktatörlüğün gözü dönmüş silahlı güçleri tarafından katledildi. O, gecekondu halkıyla birlikte panzerlere, makinalılara, bombalara karşı en ön saflarda döğüştü ve düştü. Ölene kadar yoksul halkla elele, birlikteydi.

Hasan Kızılkaya devrimin bir neferiydi. O, kendisini mücadeleye adamıştı ve proleter devrimci saflarda yoğun bir uğraş veriyordu.

Hasan Kızılkaya, Edebiyat Fakültesinde öğrenci olduğu yıllarda gençliğin mücadelesini örgütlemiş ve ona önderlik etmişti. İYÖKD saflarında kararlı bir çalışma sürdürmüş, Genç Edebiyatçılar Derneği'nin genel sekreterliğini yapmıştı. Hasan Kızılkaya, 24 Aralık 1976'da tutuklandı. 1977 Martına kadar hapishanede kaldı. Çıktıktan sonra da aynı kararlılıkla mücadelesini sürdürdü. Kitlelerle birleşmeye, onlardan biri

Dev.Sa.6.Sü.7'de

Ümraniye'de verdiğimiz şehitler, işçilerin, köylülerin, gecekondu halkının yüreğinde yaşayacak!

Onların faşist diktatörlüğün silahlı güçlerine karşı verdikleri yiğit mücadele yolumuzu aydınlatacak!

Faşist diktatörlüğün halk düşmanı namluları 3 Eylül günü 5,5 saat süreyle 1 Mayıs Mahallesi gecekondu halkına ölüm kustu. O gün vahşet ve direniş yanyanaydı. Faşist diktatörlüğün yoksul halkın bir lokma ekmeğine göz dikmesine karşı, gecekondu halkı kendini kanıyla, canıyla, dişiyle, tırnağıyla savundu. O gün 1 Mayıs'ın yoksul gecekondu halkı 10'u aşkın şehit verdi. Fa-

Dev.Sa.6 Sü.7'de

Lübnan'daki gelişmeler yeni bir iç savaşın habercisidir

Son zamanlarda Güney Lübnan'da faşistlerle Filistin gerillaları ve Lübnanlı ilerici güçler arasındaki çarpışmalar gittikçe şiddetlenmekte, İsrail kuvvetleri, dolaylı destekleme yolundan doğrudan çatışmalarda yeralmaya doğru ilerlemektedirler.

Çarpışmalar Güney Lübnan'da yoğunlaşmaktadır ; fakat ülkenin diğer bölgelerinde de (şimdilik yaygınlık kazanmamasına rağmen) faşistlerle ilerici ve devrimciler arasında çatışmalar görülmektedir.

Lübnan, Ortadoğu'da derinleşen buhrana paralel olarak yeni bir iç savaşa doğru yolalmaktadır. Böyle bir savaşın başlıca amacı, temel kuvvetleri Lübnan'da toplanmış bulunan Filistinlilerin devrimci mücadelesine bir darbe daha indirmek ve onları devrimden vazgeçmeye zorlamak olacaktır.

Filistin devrimi, bütün Arap bozkırını tutuşturabilecek güçte bir meşaledir.

Filistin devrimi, emperyalistlerin tümünün "istikrar" istedikleri bir bölgede en temel "istikrarsızlık" unsurudur ve bu yüzden onların tümünün bastırmak istedikleri bir direniş ve mücadele ocağıdır.

Bu nedenle bugün iki süper emperyalist ve diğerleri, aralarındaki bütün sürtüşmelere ve kapışmalara rağmen, Filistin devrimi karşısında tam bir karşı-devrimci cephe oluşturmaktadırlar.

Her iki süper devlet de bölgede hegemonya mücadelesi yürütürlerken, işbirlikçilerinin Filistin devrimi karşısında düşmanca tutumlarını bir an bile gevşetmelerine izin vermemektedirler.

Bilindiği gibi Lübnan'da 500.000 Filistinli bulunmaktadır.

Falanjist faşist örgütlerin, çeşitli sahte sloganlarla din ayrımını körükleyerek bir iç savaş çıkartırlarken iki hedeflerinden biri Filistin devrimini "ehlileştirmek" ti. Amerikan emperyalizmi ve onun bölgedeki Arap işbirlikçileri ile sosyal-emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından da desteklenen, özellikle Suriye ordusunun yardımlarını alan falanjist faşistler, Filistin devrimine azgınca saldırdılar.

Falanjist faşist örgütler, Lübnan'da iç savaşın kesin bir sonuca ulaşamadan fakat Filistin devrimine ve Lübnan halkına ağır darbeler indirerek sona ermesinden hemen sonra bütün emperyalistlerin ve gericilerin üzerinde anlaştıkları koşulları ileri sürdüler: Filistinli nüfus 500.000'den 1969 seviyesi olan 170.000'e düşürülecekti ; silahlı kişi oranı 1000 kişide 7 olacaktı; ağır silahlar ve tahkim edilmiş kamplar terkedilecekti... Görüldüğü gibi doğrudan doğruya Filistin devrimini ezmeyi amaçlayan bu talepler, esas olarak bütün gericilerin isteklerini yansıtmaktadır.

Hala sürmekte olan görüşmelerde Filistin Kurtuluş Örgütü bu taleplerden hiç birini kabul et-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Lübnan halkı emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin azgın yağması altında, yoksulluk, eziyet içinde yaşıyor.

Kanlı darbenin dördüncü yıldönümünde

11 Eylül 1973'de Salvador Allende başkanlığındaki (UNITED POPULAR) Halk Cephesi hükümetini deviren Şilili Amerikancı faşistler halk kitlelerine karşı vahşi ve kan dökücü saldırılara giriştiler. On binlerce emekçi zındanlara atıldı. Binlerce devrimci katledildi, emekçi yığınların bütün demokratik hakları ve özgürlükleri faşist diktatörlük tarafından gaspedildi. Allende hükümetinin aldığı bütün demokratik ve anti emperyalist önlemler ortadan kaldırıldı. Millileştirilen şirketler emperyalistlere (özellikle ABD emperyalizmine) geri verildi, üstelik bunlara yüklü tazminatlar ödendi. Allende zamanında başlatılan toprak reformu durduruldu. Topraksızlara verilen topraklar geri alındı. Sendikalar ve halkın siyasi örgütleri yasaklandı.

Bu şekilde, emperyalizmle bağı kesme ve demokrasiye ulaşma yolunda atılmış bütün adımlar (bunlar son derece güdük adımlardı) boşa çıkarıldı.

Amerikan emperyalizminin hegemonyası böylelikle pekiştirilmiş, devrim dalgasının önü bir süre için kesilmiş oluyordu.

Emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin karşı-devrimci teşebbüsleri "başarıya" ulaştı ve Şili halkı vahşi bir terör çemberine alındı.

Şili dün olduğu gibi, bugünde Amerikancı faşist işbirlikçilerin ordularının çizmesi altında eziliyor. Her köşeyi tutan, her mahalleye bir makinalı koyan faşistler, ömürlerinin uzun sürmeyeceğini bilmenin verdiği korkuyla yaşamaktadırlar. Emekçi halk, Şili İhtilâlci Komünist Partisi önderliğinde, halk savaşı yoluyla kurtuluşunu sağlayıp kendi iktidarını kuracağı günlere doğru kararlılıkla yürümektedir.

Yenilginin nedenleri:

Şili halkının devrimci mücadelesinin emperyalizm ve faşistler karşısında geçici fakat ağır bir yenilgiye uğramasının nedenleri içinde temel olanı , devrimin subjektif koşullarının devrimci duruma uygun bir şekilde geliştirilememiş olmasıdır. Halkın siyasi güçleri ve onların önderi durumunda olması gereken proletaryanın devrimci siyasi örgütü, halk hareketlerini reformist ve kendiliğindenci bir düzeyden devrimci bir düzeye yükseltememişlerdir.

Bu durumda, kendiliğinden bir karakter taşıyan büyük devrimci kabarış, kalıcı, köklü kazançlar elde edememiş, işbirlikçi hakim sınıfların ekonomik ve siyasal iktidarları sadece öldürücü olmayan yaralar almıştır.

Devrimci kitle eyleminin doğru bir önderlikten yoksun olduğu şartlarda kitlelerin büyük bir kesimi revizyonist ideolojinin safsataları tarafından etkilenmiş; reformist yöneticiler "barış", "barış içinde sosyalizme geçiş" gibi göstermelik sloganlarla faşist devlet aygıtının şiddet yoluyla devrilmesine, halk kitlelerinin silahlandırılmasına karşı çıkmışlar ve halkın uzun mücadeleler sonunda elde ettiği kazançları, büyük bir körlük ve vurdumduymazlık içinde hakim sınıfların pençeleri altına bırakmışlardır.

Şili halkının devrimci mücadelesinin yenilgiye uğramasına yol açan önemli nedenler şunlardır: 1) Ülkede Marksizm-Leninizmin devrimci yığınlar arasında tayin edici bir önderlik düzeyine ulaşamamış olması, 2) Revizyonist ideolojinin ve reformizmin emekçi yığınları peşlerine takmış olmaları,

1) Doğru bir çizgi ve onu benimsemiş bir siyasi örgüt halkın mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi için zorunludur. Parti ve doğru devrimci çizgi olmadan devrim kalıcı ve sürekli başarılar elde edemez. Ancak, doğru çizgi ve partinin emekçi yığınların tayin edici bir çoğunluğunu kazanamadığı, şartlarda da yenilgi çok büyük bir ihtimaldir. Şili'de Marksist- Leninist unsurlar 1973'de mevcuttu. Ancak onlar henüz kitleleri kazanamamış, doğru çizgiyi emekçi yığınların tayin edici bir kesimine henüz maledememişlerdi.

Bu durumda kitlelerin kendiliğinden karakterli eylemi faşist diktatörlüğün ve emperyalizmin hayatiyetine yönelemedi. Revizyonist ideolojinin ve reformizmin etkinliği, kitle eyleminin düzen sınırları içinde hapsolup kalmasına yol açtı.

2) Revizyonist ideoloji ve onun etkinliğindeki Marksizm-dışı bütün çizgiler özellikle reformizm , kitlelerin devrimci eylemini yenilgiye götürdüler.

Sovyet işbirlikçilerinin rolü

Başında Louis Corvalan'ın bulunduğu Şili revizyonist 'Komünist' partisi aracılığıyla Sovyet işbirlikçilerinin, Şili emekçi halkının devrimci mücadelesini boğazlamakta çok büyük rolleri olmuştur.

Bunlar, emekçi yığınların devrimci mücadelesini bastırmak, faşist diktatörlüğü savunmak; Amerikan emperyalizminin hegemonyası yerine Sovyet hegemonyasını gerçekleştirmek amaçlarına uygun olarak "barışçı yollardan sosyalizme geçiş"i savunmaktaydılar.

Daha doğrusu, "barışçı yollardan sosyalizme geçiş" tabelası altında amaçlanan, 1) "Şili pazarı" nın Amerikan nüfuzundan kurtarılması ve Sovyet nüfuzu altına sokulması, 2) Halkın devrimci mücadelesinin boğazlanması yoluyla Şili'nin emperyalist dünya sisteminden kopuşunun engellenmesiydi. Sovyet işbirlikçilerinin bütün siyasetini bu iki amaç belirlemekteydi.

Sovyet işbirlikçisi revizyonistler karşı-devrimci siyasetlerini büyük bir etkinlikle yürüttüler.

Onlar Allende hükümetini sürekli olarak ideolojik denetimleri altında tuttular.

Kitlelerin, özellikle işçilerin silahlanma talepleri, en önce sosyal-faşistler tarafından reddedildi. Şili ordusu ilk önce bu alçaklar tarafından "demokrat ordu" olarak ilan edildi.

Karşı-devrim dalgası yükseldikçe , Sovyet işbirlikçilerinin de kopardıkları gürültü artıyordu. Onlar büyük patırtılarla, güya Amerikan emperyalizmine karşı çıkmaktaydılar.

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Lübnanlı ve Filistinli gerillalar emperyalizme yerli işbirlikçilerine ve siyonistlere karşı kahraman mücadeleler veriyor.

Sovyet donanması Akdeniz'den defolmalıdır!

Geçtiğimiz günlerde Sovyet donanmasına ait Moskva adlı helikopter taşıyıcısı Karadeniz' den Akdeniz'e geçmiştir. Bu şekilde, Akdeniz'deki Sovyet donanması daha da kuvvetlendirilmiş bulunmaktadır. Halen Akdeniz filosunda bulunan Kiev uçak gemisinden sonra bu gemiyle birlikte Akdeniz'deki Sovyet donanmasının saldırgan ve işgalci niteliği de açığa çıkmaktadır. Çünkü helikopterler askeri olarak sadece kısa menzilli taşıma ve saldırılarda kullanılabilmektedir. Onların esas görevleri komando ve taşıt nakletmektir.

Sovyet donanması da tıpkı Amerikan 6. Filosu gibi bir emperyalist saldırı aracıdır.

Sovyet donanması, bölge halkları için, onların bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri için ve bölgedeki ülkelerin siyasi bağımsızlıkları için büyük bir tehdittir.

Amerikan emperyalizminin saldırgan 6. Filosu ve Sovyet donanması Akdeniz'den defolmalıdır !

FAŞİSTTEN FAŞİSTE, SİYONİSTTEN FALANJİSTE YARDIM : 100 MİLYON DOLAR

LÜBNAN'DA SİYONİST ELİ

GİZLİ ANLAŞMA

İsrail siyonistleri, Amerikan emperyalizminin isteği üzerine ve ondan teminat alarak, Suriye'nin Lübnan'ı işgali karşısında önceleri sessiz kalmış; daha sonra da aynı cepheden Filistin devrimine saldırmaya ağırlık vermiştir.

Lübnan iç savaşının şiddetlendiği bir sırada bu amaca uygun olarak, İsrail'in o zamanki başbakanı İzak Rabin ve Savunma Bakanı Şimon Perez, Mayıs 1976'da Juniye Körfezi açıklarında bir askeri teknede falanjist şef Kamil Şamun ve Pier Gemayel ile buluştular. Bu anlaşma, aşağıda açıkladığımız siyonist yardıma temel teşkil etti.

Geçenlerde bir eski siyonist bakan İsrail'in bir yıldır Lübnanlı falanjist faşistlere yaptıkları yardımları açıklamıştır.

Bu açıklamalara göre :

İsrail siyonistleri, falanjist faşist örgütlere (iç savaş sırasında) 30-35 milyon dolarlık doğrudan askeri malzeme yardımında bulunmuşlardır. İsrail ordusunun falanjistleri destekleme eylemleri (keşif uçuşu, eğitim, deniz ablukası, topçu ateşi, vb.) ise 70 milyon dolara malolmuştur.

İsrail ordusunun subayları falanjist örgütlerin kamplarına yerleşmiş, kurmaylık görevi yapmışlardır.

Çeşitli kereler gizli toplantılar düzenlenmiş, bu toplantılarda İsrail siyonistleri falanjistlere bilgi aktarmışlardır.

Falanjist gerillalar İsrail ordusunun kamplarında eğitilmişlerdir. (1500 gerilla)

Askeri malzemenin dökümü ise şöyledir :

- 12.000 tüfek
- 5.000 makinalı tüfek
- 110 tank
- çok sayıda zırhlı personel taşıyıcı (APC)
- cephanelik.

Siyonistler Lübnan'a ve Filistin halkına saldırılarını sürdürüyor

ABD Dışişleri Bakanı Vance (Vens)'in sahte "barış" planlarıyla ilgili olarak yaptığı son Ortadoğu "gezi"sinden bir müddet önce, faşist İsrail Başbakanı Menahem Begin, Güney Lübnan'ın İsrail askeri birliklerince topçu bombardımanına tutulduğunu kabul etmiştir.

Bu saldırılar yoğun bir şekilde sürmektedir.

Geçenlerde bir hafta içinde İsrail bataryaları (İsrail keşif uçaklarının yönlendirmesiyle) Filistin yerleşim birimlerini ve Lübnan köylerini 16 kere bombalamışlardır. Aynı hafta içinde İsrail, Lübnan topraklarında iki karakol kurmuş, 7 kere çevreye devriye çıkarmıştır. Bu devriyelerden biri Filistinli gerillalarla çarpışmıştır.

Geçtiğimiz günlerde yeniden Lübnan köylerini bombalayan siyonistler, bununla yetinmeyerek köy basmaya ve köylüleri İsrail'e kaçırmaya başlamışlardır.

3 Eylül günü İsrail birlikleri sınırdan 8 km. içeriye sızmışlardır.

Amerikan emperyalizminin bölgedeki maşası olarak siyonistler Lübnan'da karşı-devrimci cepheyi güçlendirmek için artık sadece pasif ve dolaylı yardımlarla yetinmeyerek, açık askeri faaliyetlerini iyice yoğunlaştırmışlardır.

Siyonist general Mordehay Gur'un, Lübnan'daki Filistin askeri varlığının ciddi bir tehdit haline geldiği yolundaki sözleri, siyonistlerin önümüzdeki günlerde daha da şiddetli saldırılara hazırlandıklarını göstermektedir.

DÜNYADAN KISA HABERLER

FAŞİST RODEZYA KUVVETLERİ BOTSVANA'YA SALDIRIYOR

Rodezya ordusuna ait bir uçak geçtiğimiz Cumartesi günü Botsvana sınırını geçerek bir köyü bombalamıştır.

Köylüler evlerini boşalttıkları için ölen olmamıştır.

Botsvana hükümetinin bir yetkilisi, bu saldırının ardından yenilerinin beklendiğini çünkü sınırdaki Rodezya birliklerinin arttırıldığının gözlendiğini belirtmiştir.

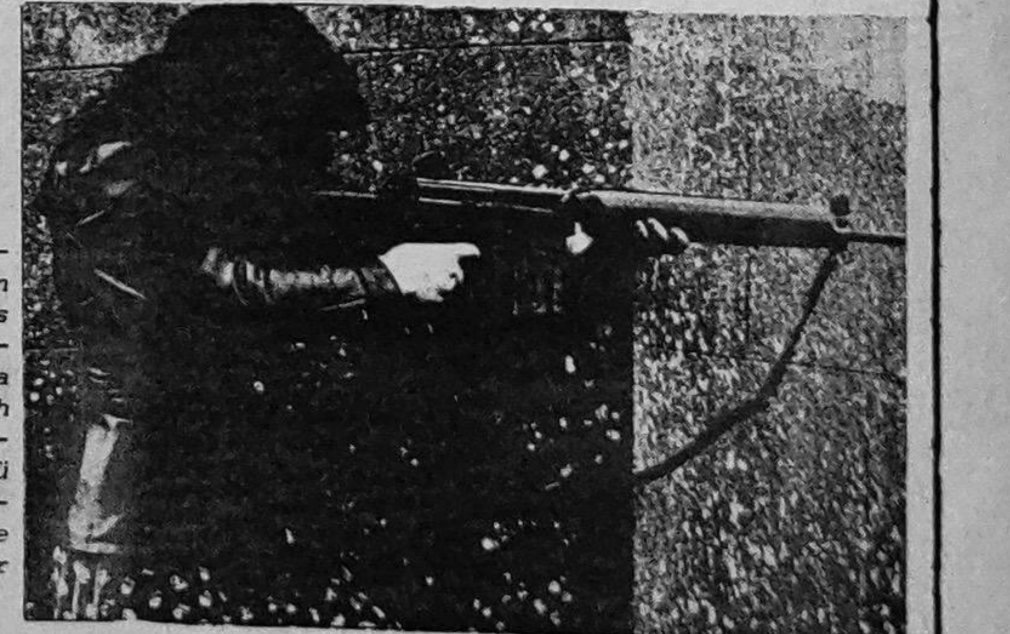
*

FAŞİST RODEZYA KUVVETLERİ ZAMBİYA'YA YENİDEN SALDIRDI

Rodezya birlikleri Zambia sınırını geçerek Zambia köylerine saldırmaya devam etmektedirler. Geçtiğimiz hafta bir Rodezya uçağı bazı köyleri bombalamıştır.

Kuzey İrlan'da halkı işgalci ingiliz ordularına karşı kahramanca direniyor

Kuzey İrlanda halkı İngiliz işgalcilerinin baskıları karşısında asla boyun eğmemekte, kendi gücüne güvenmekte kadını ve erkeğiyle silahlı mücadeleyi esas alarak kurtuluş yolunda yürümektedir. Resimde İngiliz işgalcileri ile çatışan bir yurtsever görülüyor...

Kuzey İrlandalı yurtseverler ve Kuzey İrlanda halkı, İngiliz emperyalizminin işgalci kuvvetlerine karşı silahlı mücadelelerini sürdürmektedir.

Yıllardır süren bu mücadele en geniş halk yığınlarının desteğini kazanmıştır ve emperyalistlerin en vahşi tedbirlerini hiçe sayarak tükenmez bir güçle sürdürülmektedir.

Belfast ve Derry şehirlerinde ve diğer birçok önemli yerleşme merkezinde bir yandan kitle eylemlerinin bütün çeşitleri, öte yandan askeri eylemler gittikçe artan bir şekilde sürmektedir. Temmuz ayından bu yana birçok işgalci ordu askeri öldürülerek ve yaralanarak safdışı edilmiş; düşmanın karakolları ve askeri taşıtları tahrip edilmiştir.

Artan direniş ve mücadele İngiliz emperyalistlerinin de baskı tedbirlerini arttırmasına yolaçmıştır. (İngiltere Kuzey İrlanda'da 10.000-20.000 arasında değişen sayıda bir askeri kuvvet tutmaktadır) 500 yeni askerin, tank ve diğer zırhlı taşıtlarla birlikte Kuzey İrlanda'ya gönderileceği öğrenilmiştir.

"Genel grevin en önemli hedefi" konusundaki hatalı tespitimizi düzeltiyoruz

İçinde yaşadığımız dönem sınıf çelişkisinin hızla keskinleştiği ve sınıf mücadelesinin giderek ileri boyutlar kazandığı bir dönemdir.

Ülkemizde ezilen halk kitleleri ile işbirlikçi egemen sınıflar arasındaki çatışmanın bugün, düne göre daha ileri bir düzeyde olması, herşeyden önçe, kapitalizmin dünya çapında derinleşmekte olan genel ekonomik ve siyasi buhranının bir sonucudur. Dünya emperyalist sistemi, ikinci emperyalist paylaşım savaşından bu yana dönemin en büyük bunalımını yaşamaktadır. Emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemi ve bunun bir parçası olarak da bizim gibi yarı -sömürge ülkeleri bir ağ gibi saran ekonomik ve siyasi buhran, tek tek ülkeler açısından bakıldığında devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmayı şiddetlendirmekte, devrim etkenlerinin hızla olgunlaşmasını sağlamakta, topyekün emperyalist sistem açısından ele alındığında ise, emperyalistler arası çelişkileri keskinleştirmektedir. Bu durum, yani sınıf çelişkilerinin ulusal ve uluslararası planda keskinleşmesi, bir yandan ezilen geniş halk yığınlarını hızla devrimcileştirmekte ve devrimin objektif etkenlerini giderek arttırmakta, bir yandan egemen sınıfların baskı, terör ve sömürüsünün daha çok artmasına yol açmakta, bir yandan da emperyalistler arasındaki özellikle iki süper devlet arasındaki yeni bir paylaşım savasının şartlarını olgunlaştırmakta ve emperyalist talanı hızlandırmaktadır.

Kapitalizmin dünya ölçüsünde derinleşmekte olan buhranı, yarı-sömürge şartlarının da bir sonucu olarak, bugün ülkemizde daha tahrip edici bir nitelik kazanmıştır. Derinleşen buhran, zorunlu olarak, emperyalist ve sosyal-emperyalist talanın hızlanması, işbirlikçi egemen sınıfların ve onların siyasi iktidarının baskı ve terörünün yoğunlaşmasını, ezilen milyonların baskıya, talana ve sömürüye karşı ayağa kalkmasını, kısacası devrim güçleriyle karşı-devrimci güçler arasındaki çatışmanın giderek keskinleşmesini beraberinde getirmektedir. Bu gün işbirlikçi egemen sınıfların, buhranın bütün yükünü başta proletarya olmak üzere geniş halk yığınlarının omuzlarına yıkmaya çalışmaları karşısında, işçi sınıfı ve bütün emekçi halk sessiz kalmamakta, işbirlikçi egemen sınıfların baskı ve terörüne karşı yer yer yiğitçe direnmektedir.

Bugün emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve işbirlikçi egemen sınıflara karşı sosyal muhalefet bütün halk sınıf ve tabakaları arasında, işçi sınıfı, yoksul köylülük ve gençlik arasında hızla yaygınlaşmaktadır, emekçi sınıflar hızla ve giderek devrimcileşmektedirler.

Özetle, bugün ülkemizde devrimle karşı devrim arasındaki çatışma giderek şiddetlenmekte ve başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne karşı , işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik sömürüsüne karşı ayağa kalkmaktadır.

Fakat, bugün ülkemizde emekçi halk kitleleri arasında düzene karşı sosyal muhalefetin her geçen gün yaygınlaşmasına rağmen, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sınıf hareketi kendiliğinden ci bir karakter taşımaktadır. Sınıf mücadelesinin kendiliğindenci karakteri, devrimle karşı devrim arasındaki çatışmada devrim güçlerinin esas zaafını oluşturmaktadır. Bugün kendiliğindenciliğin esas göstergesi, işçi sınıfının siyasi öncüsünün, devrimci proletarya partisinin henüz inşa halinde olmasıdır. Günümüzde devrimci proletarya hareketi, hala parti-öncesi örgütlenmeler aşamasını yaşamaktadır, çeşitli proleter devrimci gruplar, partiye giden yolda bilinçli adımlar atma kararında olsa bile, bugünkü durumun esas özelliği budur. Devrimci proletarya partisinin henüz inşa edilememiş olması, bugün devrimci proletarya hareketinin hala parti-öncesi örgütlenmeler aşamasında bulunması, bir yandan devrimci proletarya hareketinin ideolojik ve siyasi parçalanmışlığına yol açmakta, bir yandan da işçi sınıfı hareketinin siyasi hedefine yönelmesini engellemektedir. Bu durumun doğal bir sonucu olarak devrimci proletarya hareketi ile işçi sınıfı hareketi arasındaki organik bağ istenilen düzeyin altındadır.

Bütün bunlara ek ola - rak-veya bu durumun bir sonucu olarak- devrimci proletarya hareketi kendi içinde de ciddi zaaflar taşımaktadır. Hemen hemen bütün siyasi gruplar bugün bütünlüklü siyasi tezlere sahip değillerdir ve grupçuluk eğilimleri, zaman zaman devrimin genel çıkarlarının önüne geçmektedir. Bu durum mevcut olumsuzlukları daha da pekiştirmektedir.

Ayrıca, bugün merkezi kitle örgütlerinin yönetimi faşist ve sosyal - faşist karşı-devrimci klikler tarafından gaspedil - miştir. Özellikle, TÜRK - İŞ'in ve DİSK'in yönetimini ele geçirmiş olan faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağaları , işçi sınıfının gelişen mücadelesini bastırmaya, pasifize etmeye ve kendi karşı-devrimci amaçları için kullanmaya çalışmaktadır.

İşçi sınıfının sınıf hareketinin ve bütün emekçi halk sınıf ve tabakalarının anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelesinin kendiliğindenci karakterinin aşılması, bir yandan devrimci proletarya hareketinin parti öncesi ör - gütlenmeler aşamasına son vererek devrimci prolatarya partisini inşa etmesine, siyasi tezler bütünlüğüne ve siyasi programa kavuşmasına; bir yandan da merkezi kitle örgütleri - nin yönetimini ele geçirmiş olan faşist, sosyal - faşist ve reformist önderliklerin tasfiye edilerek devrimci proletarya hareketi ile işçi sınıfı hareketinin bütünleşmesine ve bu hareketin gerçek bir sınıf hareketi niteliğine bürünmesine bağlıdır.

Yükselen işçi sınıfı hareketinin ve yaygınla - şan halk muhalefetinin açığa çıkardığı ve artık herkes tarafından görülebilen, işçi sınıfı cephesindeki ve halk cephesindeki ciddi zaaflar bunlardır. Ve devrimci proletarya hareketi bu zaafları devrimci bir tarzda aştığı ölçüde, derinleşen buhranın "halkçı" bir şekilde çözülmesi için önemli ve belirleyici adımlar atacaktır.

Öte yandan sınıflar arasındaki çelişkinin keskinleşmesi ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmesi , bugün düne göre, son derece çeşitli ve karmaşık eylem biçimlerini ortaya çıkarmıştır. İşçi sınıfının her türden sömürü ve zulme karşı mücadelesi, köylülüğün toprak ve özgür - lük mücadelesi, gençliğin özellikle öğrenci gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesi, ve bütün halkın anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelesi, çeşitli eylem biçimlerinin bizzat canlı hayatın içerisinde gündeme gelmesini sağlamıştır.

Çeşitli ve karmaşık eylem biçimlerini, sadece işçi sınıfı hareketi ile sınırlayarak ele aldığımızda dahi bunu rahatlıkla görebiliriz. Yakın geçmişte yükselen işçi sınıfı hareketinin bir sonucu olarak gündeme gelen işçi sınıfının "genel grev" meselesi bunun en açık bir göstergesidir. Bilindiği gibi, ikinci MC hükümetinin kurulmasıyla birlikte, fa - şist ve sosyal-faşist sendika ağaları, bir yandan işçi sınıfının kabaran potansiyeline boyun eğerek, bir yandan da işçi sınıfını pasifize etmenin bir aracı olarak "genel grev" şiarını ortaya atmışlardı. Fakat yaşanan süreç, faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının dillerine doladıkları "genel grev" şiarının, işçi sınıfını aldatmanın ve onun sınıf eylemini pasifize etmenin bir aracı olduğunu gösterdi. O günkü şartlarda ortaya atılan "genel grev " soyut bir slogan olmaktan çıkarak faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının önderliğinde somut bir eyleme dönüşmüş olsaydı dahi, bu eylem düzenin sınırları içerisinde bir resmi geçit olurdu, MC hükümetinin yerine bir CHP hükümetini veya CHP-AP koalisyon hükümetini amaçlardı. Nihayet "genel grev" sloganını, o günlerde dillerine dolamış olan faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının gerçek amacı da buydu.

Özetle, yükselen sınıf mücadelesi hayatın içerisinde çok yönlü ve karmaşık eylem biçimlerini ortaya çıkarmıştır ve bu eylem biçimlerinden birisi de, (bugünkü koşullarda en önemlisi), genel grevdir.

Buraya kadar söylediklerimizi toparlarsak, bugün emperyalist ve sosyal -emperyalist sistemde derinleşmekte olan kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranı ülkemize de yansımakta ve ülkemizde sınıflar arasındaki çelişkiler keskinleşmekte, sınıf mücadelesi şiddetlenmektedir. Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmada, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk tabakaları ciddi subjektif zaaflar içerisindedir, ve emekçi halk kitlelerinin emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve işbirlikçi egemen sınıflara karşı yükselen mücadelesi, hayatın içerisinde çok yönlü ve karmaşık eylem biçimlerini ortaya çıkarmaktadır.

Böyle bir durumda, devrimci proletarya hareketinin sınıf mücadelesini yönlendirmedeki esas hedefi ne olmalıdır? Başka bir deyimle, devrimci proletarya hareketi ister parti-öncesi örgütlenmeler aşamasında olsun, isterse devrimci proletarya partisi oluşturulmuş olsun, devrimci dalga ister kabarma aşamasında olsun, isterse düşme aşamasında olsun, sınıf mücadelesi - nin yönelmesi gereken temel ve esas hedef ne olmalıdır, devrimci proletarya hareketi kitleleri hangi hedefe yöneltmeli - dir, kitleleri hangi hedef doğrultusunda eğitmelidir?

Bir sınıf ekonomik iktidarla birlikte siyasi iktidarı da elinde tutabiliyorsa egemen bir sınıf olabilir. Bu bakımdan işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin her türden eylemi, siyasi iktidar temel hedefine hizmet etmelidir, veya devrimci proletarya hareketi, sınıf mücadelesini tek bir potada toplamalı ve bunu siyasi iktidar temel hedefine, devrimci-demokratik halk iktidarının kurulması hedefine yönlendirmelidir, her dönemde bu perspektifi hayata geçirmelidir.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist talanın sona ermesi, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğin somut bir ifadesinden başka bir şey olmayan faşist diktatörlüğün yıkılması, kısacası Ulusal Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşması, devrimin kesintisiz olarak sürdürülmesi, ancak devrimci proletarya hareketinin bu perspektifi bir bütün olarak hayata geçirmesiyle mümkündür.

Devrimci proletarya hareketinin her dönemde ve her somut eylemde temel siyaseti bu olmalıdır.

Aksi takdirde, reformizme düşeriz, subjektif niyetimiz ne olursa olsun, objektif olarak geniş halk yığınları arasında reformist hayallerin yayılmasına hizmet etmiş oluruz, kitlelerin geri bilincine taviz vermiş, onların kendiliğindenci hareketinin peşine takılmış oluruz.

HALKIN KURTULUŞU, yayın hayatına başladığından bu güne kadar, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin gelişen mücadelesini düzenin dar sınırları içerisinde tutmaya çalışan, bu mücadeleyi kısmi hedeflere yönelen bir mücadele düzeyine indirgemeye çalışan her türden oportünist-reformist siyasetle en amansız bir biçimde mücadele etti. Bu tavizsiz mücadele anlayışı yakın geçmişte gündeme gelen "genel grev" meselesinde de kendini göstermiştir.

Fakat bir farkla. İşçi sınıfının bir eylem biçimi olarak genel grev meselesindeki genel siyasetimiz ve genel siyasi yönelimimiz doğru olmasına rağmen, gazetemizin 65. ve 66. sayılarında çıkan iki yazıda, genel siyasetimizle ve o döneme uygun siyasi taktiklerimizle çelişen tesbitler yer almıştır.

"Genel grevin en önemli hedefi" meselesinde genel siyasetimizle çelişen bu tesbitler, gazetemizin 65. ve 66.sayılarında yer alan şu cümlelerde ifadesini bulmaktadır.

"Genel grevin şimdiki koşullarda en önemli hedefi ise FAŞİST BİR HÜKÜMETİN ENGELLENMESİ veya YIKILMASI olmalıdır. Ancak bu muhtevada bir GENEL GREV devrimci bir genel grev olur, faşist hükümetin yıkılması veya engellenmesi hedefi, devrimci bir şekilde ele alınmalı ve bu faşist diktatörlüğün güçlenmesine değil, halkın devrimci mücadelesinin ilerlemesine yolaçmalıdır." (HK, Sayı 65-Devrimci Genel Grev mi, Karşı-Devrimci Taktik mi?)

"Proleter devrimciler, faşist hükümetin yıkılması için en geniş yığın eylemlerinin örgütlenmesi gerektiğini savunmaktadırlar." (HK, Sayı:66-Faşist MC Ezilecektir)

Proleter devrimciler "en geniş yığın eylemlerinin örgütlenmesi gerektiğini savunurlar" ve bu yığın eylemlerinin örgütlenmesine öncülük ederler. Fakat proleter devrimciler hiç bir zaman, örgütlenen bu "yığın eylemlerinin " sadece ve tek başına "faşist hükümetin yıkılması" hedefi ile sınırlı tutmazlar. Aynı şey "örgütlenen bir yığın eylemi" olarak genel grev açısından da geçerlidir. Genel grevin o günkü koşullarda "en önemli hedefi" -genel grev meselesini ele alan diğer yazılarımızda da belirttiğimiz gibi- "faşist hükümetin engellenmesi veya yıkılması" değil, faşist diktatörlüğün yıkılmasıdır. Diğer bir ifadeyle işçi sınıfının ve tüm emekçi tabakaların genel grev eylemi de dahil olmak üzere her türlü eylemi, emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürünün son bulması, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarının yıkılması temel hedefine hizmet etmelidir.

Devrimci proletarya hareketi, "faşist hükümetin yıkılması" meselesini ise ancak faşist diktatörlüğün yıkılmasının bir unsuru olarak ele alır ve siyasi taktiğini bu temel de tesbit eder. Daha doğrusu, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarı devam ettiği sürece, her türden hükümetin karşısına alternatif olarak devrimci-demokratik halk iktidarını koymadığımız takdirde, niyetimiz ne olursa olsun, reformizme düşeriz.

Bu bakımdan, gazetemizin 65. ve 66.sayılarında yer alan ve genel grev eylemini, "faşist hükümetin engellenmesi veya yıkılması" hedefi ile sınırlayan siyasi taktik reformist bir taktiktir ve genel olarak bütün eylem biçimleri için, özel olarak da genel grev eylemi için ortaya koyduğumuz siyasi taktikler bütünüyle ve genel siyasi çizgimizle çelişmektedir.

"Genel grevin en önemli hedefi" meselesindeki hatalı tesbitimiz, bu konudaki taktik siyasetimizin bütün yönleriyle tam olarak netleşmemiş olmasından kaynaklanmaktadır.

Bu hatalı tesbitimizi düzeltiyoruz.

Bu konuda, HALKIN YOLU'nun 25. sayısındaki "Genel Grev Konusunda Devrimci Taktikleri Netleştirelim" başlığını taşıyan yazıda "genel grevin en önemli hedefi" konusunda, sadece bununla sınırlı olmak üzere, getirilen eleştirilere katılıyoruz.

Fakat HALKIN YOLU'nu çıkaran arkadaşların, gerek MESS Grevi konusunda, gerekse Halil Tunç'un tavrıyla ortaya çıkan "genel grev" tartışmaları sırasında, hatalı siyasetler savunduklarını tesbit ediyoruz. Bu hatalı siyasetler, genel grevin "iş ve can güvenliği" hedefine tabi kılınmasında kendisini göstermektedir. Ayrıca arkadaşlar "iş ve can güvenliği" meselesine yanlış bir anlam atfederek, bu talebin ezilen sınıfların her türlü talebini kapsadığını ileri sürmektedirler. Biz, gazetemizin bu sayısında arkadaşların bu hatalı siyasetlerinin eleştirisine girmeyeceğiz. Bu uyarımızı dikkate alarak, arkadaşların bu hatalarını düzelteceklerine inanıyoruz.

Balıkesir SEKA işçileri, direnişlerinden dersler çıkarıyor

Balıkesir Seka Kağıt fabrikası inşaat halindedir. Tahminen 1980 yılına doğru üretime geçecektir. Düne kadar inşaat şantiyesi İntes'te 420 işçi çalışıyordu. İşçiler çok ağır koşullarda çalışmaktaydılar. Günlük yevmiye 65 TL. idi Bugünkü hayat şartlarinda bu para ile geçinmek mümkün değildi. Günde 10-12 saat çalışmak zorunda bırakılan işçilerin hafta tatili de yoktu. Cumartesi, Pazar demeden sürekli kölece çalıştırılıyordu. Çalışma barakaları ve içme suları da yeterince temiz olmayıp, sağlığa zararlıydı. Bu hakim sınıfların onlara"reva gördüğü" çalışma şekliydi. Ama işçiler bu şartlara daha fazla dayanamazlardı.

İşçiler 17 Ağustos günü direnişe geçtiler. Bu direniş her yönden derslerle doludur. Gerek işçiler gerekse tüm çalışanlar bu direnişten ders çıkarmalıdırlar. Faşist diktatörlük aynı oyun ve taktikleri başka işyerlerinde de uygulamak isteyecektir. deneylerimizi ve öğrendiklerimizi ne kadar başka alanlara aktarırsak hakim sınıfların oyunlarını o derece boşa çıkaracağız. İşçiler bu direnişte faşist demagoji ve yalanları görmüşler, faşist diktatörlüğün ne olduğunu daha yakından, bizzat kendi mücadeleleriyle öğrenmişlerdir.

Seka'da çalışan işçiler değişik şehirlerden gelmişlerdir. Kimi Ağrı'dan, kimi Mardin'den kimi Bayburttan, kimi Erzurum ve Kars'tan. Ayrıca Balıkesir çevresinden de işçiler burada çalışıyordu. Bu durum işçiler arasındaki örgütsüzlüğün en büyük nedenlerinden biriydi. İşçilerin çoğu geçimlerini temin etme uğraşı veriyor. Bozuk çalışma şartlarına boyun eğmek zorunda bırakılıyorlardı. Şantiye şefi olan Üstün adındaki biri işçilerin haklı talep ve isteklerini duymazlıktan geliyor ve onların ağır çalışma şartlarına razı olmalarını istiyordu.

Faşist diktatörlük bu arada Seydişehir'de Tariş'te vb. yaptığı oyunu burada da oynamak iştiyordu. Bu oyunda onların sonsuz menfaatleri vardı. Misk tarafından Cemal Yılmazer diye birisi fabrikaya yerleştirilmişti. Bu faşist köpek işçiler arasında yüzünü gizlemeyi başarıyor ve işçilerin dostu gibi davranıyordu. İşçilerin çoğu bilinçsizdi. Faşist Misk yöneticisi ve işveren işçilerin bu durumundan yararlanıyor ve onlara adice tuzak hazırlıyorlardı. İşçiler ancak direnişlerinin ikinci günü bu tuzağı anladılar. Fakat iş işten çoktan geçmişti.

Çarşamba günü bu faşist köpek işçileri direnişe geçirdi. Direnişten çok işçinin haberi yoktu. İşçilerin haklı taleplerini pis emellerine alet eden bu faşist demogoji ile işçileri etkiledi. Bütün işçiler direnişe katıldılar. Zira istekler çok haklı ve yerinde idi. İşçiler şu hakları istiyordu:

1- Ücretlerin arttırılması,

2- Çalışma saatinin 8 saat olması,

3- Haftada 1 gün (Pazar) tatil verilmesi,

4- Çalışma şartlarının düzeltilmesi,

5- Direnişle ilgili hiç bir işçinin işten atılmaması.

Bütün işçiler coşku ile harekete geçti. Bir çadır kurularak, işçiler, istekleri doğrultusunda eyleme geçtiklerini açıkladılar. Bu arada toplu sözleşme yetkisi elinde olan Türk-İş'e bağlı patron yanlısı uşak Modern Yapı İş yöneticileri, ortalıkta görünmüyorlardı. İşçilerin çoğunluğu da sendikasızdı. Faşist MİSK yöneticisi, "sonuna kadar direnmeleri gerektiğini söylüyor, mutlak haklarını alacaklarını" belirtiyordu. Direniş sürerken polis ve jandarma fabrikaya geldi. İşçilerin gözü ve mücadeleleri yıldırılmak isteniyordu. Oyun çok yönlü düzenlenmiş, faşist diktatörlük bütün yönlerden saldırıya geçmişti. İlk gün böyle geçti.

Bu faşist köpeğin yüzü ikinci gün açığa çıktı. Oyun tutmuştu. Amaç işçileri işten atmak, yerlerine faşistleri almaktı. Böylece işçilere tazminat vermekten de kurtulacaklardı. Zira işçilerin haklarını koruyan bir sendika yoktu. Herkes işverenin yanındaydı. İşçiler polis ve jandarmanın niteliğini bu mücadelede öğrendiler. Silahlarını işçilere doğrultan jandarma onların değil, işverenin dostuydu. Polis ve jandarma faşist diktatörlüğün vurucu gücüydü.

İkinci gün işçiler arasına gelen bu köpek, işçilere "direniş kanunsuzdur, direnişten vazgeçelim, zaten böyle hiçbirşey alamayız, patron sırtımızdaki gömlekleri de almadan bu işten vazgeçelim" diyordu. Bu konuşma işçiler tarafından nefretle karşılandı. Faşist köpek işçilerin duygularına sesleniyor, şimdide onları milliyetçilikle avutmak istiyordu.

Fakat işçiler direnişlerine devam ettiler. Ancak örgütsüz olan direniş gittikçe çözülüyordu. İşçiler arasında yılgınlık ve çaresizlik alabildiğine gelişiyordu. Şimdi ne yapacaklardı? Ne yapılması gerekiyordu? Böyle bir duruma hiç düşmemişlerdi. Direniş her saat yenilgiye doğru gidiyor, faşistler geçici de olsa zafer kazanıyordu.

Faşist diktatörlük çok yönlü saldırıyordu. İşveren işçilerin değişik yerlerden geldiklerini ve sendikasız olduklarını hesaplayarak, onları birbirine düşürüyordu. Bir taraftan jandarma ve polis baskısını kullanarak işçilerin biran önce işten ayrılmalarını sağlamaya çalışıyordu. "İşçilerin yaptıkları kanunsuz". Bunu bahane ederek baskı ve zulüm daha da yo-

Dev. Sa.6'da

Halkın Kurtuluşu, Nazilli Sümerbank ek inşaatında çalışan genç bir boyacı ile konuştu

"HAKLARIMIZI ANCAK MÜCADELEYLE VE DİRENMEKLE ALABİLİRİZ"

H.K. - Ne zamandan beri bu iş yerinde çalışıyorsunuz? Daha önce ne işle uğraşıyordunuz?

- Bu işe gireli bir ay oldu. Daha önce hiçbir işte çalışmıyordum, öğrenciydim, geçim ve harçlık parası elde etmek için çalışıyorum. Ailem bana yeterli parayı gönderemiyor, onun için burada çalışıyorum.

H.K. - İşyerinde kaç kişi çalışıyorsunuz?

- On arkadaşız

H.K. - Kaç yaşındasınız?

- Ondokuz

H.K. - Aldığınız ücret ne kadar?

- Daha önceleri 70 liraydı. Haklarımızı almak için direndik, o zaman 80 lira oldu.

H.K. - İşinizle ilgili biraz bilgi verir misiniz?

- İşimiz sabah sekizden akşam beşe kadardır. Bir saat yemek molası veriliyor. Bizler görmüş olduğunuz inşaatın makaslarını, kolonlarını, demirlerini boyuyoruz. Demirleri dört kat boyanıyor, yani dört defa bizim elimizden geçiyorlar, sabahtan akşama kadar kızgın güneş altında fırça sallıyo - ruz, işimiz dışarıdan bakıldığında "kolay" gibi gözüküyor, hiç de öyle değildir.

H.K. - Sigorta durumunuz nasıl, sigortalı mısınız?

- 18 yaşından küçük arkadaşlar sigortalı değildir. Patron bu arkadaşları kaçak olarak çalıştırıyor, tabi bu da onun için daha karlı oluyor. Daha çok sömürmüş oluyor. Diğer arkadaşlar sigortalı , fakat sigortalarımız patron tarafından gerek zaman gerekse ücret olarak doğru gösterilmiyor. Eksik ve düşük gösteriliyor. Örneğin; 80 lira ücret aldığımız halde patron bunu sigortaya asgari ücret (60 lira) üzerinden bildiriyor. 1 ay çalışsak 10 gün ya da 15 günümüzü bildiriyor.

H.K. - İşyerlerinde sık sık iş kazası oluyor mu, iş kazalarına karşı güvenlik önlemleri alınıyor mu?

- İşyerinde iş kazası hergün olmaktadır. Kimimizin demirden kolu çiziliyor, ayağımız demire sürtüyor, demirin altında kalıyor ve sonunda eziliyor. Bu iş kazalarından en büyüğü de benim başıma geldi. İşte çalışırken, demir çeviriyorduk, demirin düşmesiyle ayağım demirin altında kaldı, arkadaşlarım durumu görünce kırılan ayağımı demirin altından çıkardılar, hemen hastaneye kaldırdılar. İş kazalarına karşı hiçbir önlem alınmıyor. Patron kendi çıkarlarından başka hiçbirşey düşünmüyor. Bizlerin dikkatsizliğine bağlıyor. Halbuki iş kazaları bizim dikkatsizliğimizden değil, tam tersine tonlarca kiloluk demirleri bir "vinç" örneği bizim kaldırıp çevirmemizden ileri geliyor.

H.K. - İşyerinde patron size baskı uyguluyor mu?

- Patron ve onun uşağı olan usta bizi daha fazla sömürmek, ceplerini şişirmek için, az zamanda çok iş yaptırmak için baskı yapıyor. Çalışırken soluk aldığımızı görse ya da acil bir ihtiyacımızı karşılamaya kalksak bağırıp çağırıyor, suratı turşu gibi oluyor. Patron bizi canı istediği zaman işten atıyor, şimdiye kadar birçok arkadaşımızı işten attı. Patron karşılığında hiçbirşey ödemedi. Bizler hergün, işten atılma sırası bana mı geldi, bugünmü atılacağım yoksa yarın mı atılacağım endişesiyle çalışıyoruz.

H.K. - Geçenlerde direnişe geçtiniz, direnişinizin nedenlerini anlatır mısın? Direniş boyunca talepleriniz neler oldu?

-Yukarıda da söylediğim gibi sorunlarımız, dertlerimiz saymakla bitmez, dahası günden güne çoğalıyordu. Patron bizleri daha fazla sömürüyor, daha fazla eziyordu. Bizse örgütsüzdük, ne yapacağımızı bilemiyorduk. Fakat her birimiz bu işin böyle sürmeyeceğine inanıyorduk. Proleter Devrimci arkadaşlarında yardımıyla, iş yerinde çalışan arkadaşlarla biraraya geldik, haklarımızı tek tek alamayacağımızı, patronun bizi ezeceğini, fakat patronun karşısında "tek bir yumruk, tek bir yürek" olduğumuz zaman haklarımızı alabileceğimizi kavradık. Ayrıca "HAK VERİLMEZ ALINIR" sözünün doğru olduğunu, mücadele etmezsek, patronun bize haklarımızı vermeyeceğini kavradık. Kendi aramızda uzun tartışmalara girdik, sonunda haklarımızı almak için direniş yapmaya karar verdik.

TALEPLERİMİZ ŞUNLARDI:

1) Ücretlerin artması, eşit işe eşit ücret verilmesi,

2) Çalıştığımız günlerin sigortaya tam ve aldığımız ücret üzerinden gösterilmesi,

3) İş güvenliğinin sağlanması,

4) İşten atılmalara son verilmesi,

5) Az zamanda çok iş yaptırmak için yapılan baskılara son verilmesi...

H.K. - Direniş sonucu ne oldu? Ne gibi haklar elde ettiniz?

- Direnişimiz kısa sürdü. Ücretlerimizi yükselttik, on ile yirmi Lira arasında zam aldık. İş yerine bir ecza dolabı getirttik.

H.K. - Direniş boyunca hatalarınız oldu mu? Olduysa ne gibi anlatır mısınız?

- Hiç kuşkusuz hatalarımız oldu, mücadeledeki tecrübesizliğimiz hatalarımızın esas kaynağı oldu. Örneğin, taleplerimizi, patron uşağı ustaya bildirdiğimizde, usta bize bağırıp çağırdı ve he-

Dev. Sa. 7. Sü. 1'de

1 Mayıs Mahallesi direnişinden dersler çıkaralım

* Kitleler içindeki çalışmada "taşıma su ile değirmen döndürmeye" çalışan, profesyonel bir ruhtan çok gündelik hevese dayanan anlayışı yenmeli ve uzun vadeli bir perspektife dayanan, taraftar kazanmaya değil, kalıcı bir devrim örgütlenmesi yaratmaya ve devrim için savaşçılar yetiştirmeye yönelen bir kitle mücadelesi anlayışını her yerde yerleştirmeliyiz.

1 Mayıs Mahallesi direnişinin ortaya koyduğu en önemli ders budur.

* Kendiliğinden harekete katılma, ona omuz verme durumunu aşmada ve her mücadelede kitlelere önderlik etmede yetersiz olduğumuz apaçıktır. Bugün proleter devrimci hareket kitlelerin gerisinde kalmakta, kendiliğinden mücadeleleri bilinçli önderlik altında doğru siyasi hedeflere yöneltmede zaaflar göstermektedir. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki direniş de bunun bir göstergesi olmuştur. Bu durumun teorisini yapmamalı,bu gerçeği örtmemeli; aksine buna bir son vermek üzere kitle hareketlerine önderlik için azami çabayı göstermeliyiz. Bu zaafımızın proleter devrimci hareketin, proleter devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin inşası gibi bugünkü esas görevlerinin yerine getirilmesindeki zaaflarından kaynaklandığını bilmemizin ve bu zaaflarımızı gidermeye çalışmamızın yanında tecrübeleri toparlamada, sistemleştirmede ve özetlemede azami çabayı göstermeliyiz.

* Kitleler içinde ajitasyon ve propagandada aktüel çelişmeler ve somut meselelerden hareket etmeli, ancak çalışmanın bütününü,devrimci proletaryanın asgari ve azami programının, gerçekleştirmek yolunda mücadele ettiğimiz en temel hedefleri üzerinde yükseltmeli, meseleyi sonuçta bu hedeflere bağlamalıyız.

Özellikle gecekondu bölgelerinde yıkım meselesi emekçi halkın üzerinde sürekli olarak sallanan bir demokles kılıcıdır. Her günü ve her saati doldurur. Öte yandan yıkım meselesi, yol, su, elektrik, sağlık şartları, açlık, vb. unsurlarla birleşir. Biz bu sorunlardan hareket etmeli, ancak meseleyi kesinlikle bunlarla sınırlamamalıyız.

"Yıkımlara karşı mücadele ve konduların savunulması için seferberlik" kesinlikle tek perspektif olarak alınmamalı, ajitasyon ve propagandanın esas eksenini oluşturur bir hale gelmemelidir. Kitle çalışmasında bu meselelerden kalkmalı, ancak bu zemin üzerinde ve bu meseleleri işleyerek devrimin propagandasına ağırlık vermeliyiz.

* Bulunduğumuz yerde somut durumu dikkatle incelemeli ve yüzeysel bir yaklaşımla yetinmemeliyiz.Unsurları ayırmalı ve ayrı ayrı ele almalıyız.

1 Mayıs Mahallesi için de bu böyledir. Mahalle halkı içinde, başka bir evleri de olup "fazla mal göz çıkarmaz" hesabıyla buraya kondu yapanlar, hatta gecekonduculara daha sonra satmak üzere arsa tüccarlığı yapmak için yer zaptedenler,kiraya vermek için gecekondu yapanlar vb.de bulunmaktadır.Zaten mücadelenin kendisi bugün her unsuru ayırmış ve açıkça ortaya koymuştur.Biz bütün çalışmalarımızda en yoksul halk kesimine dayanmalı, mücadelenin örgütlenmesinde onlara önderlik vermeliyiz. 1 Mayıs Mahallesi'nde, gecekondu halk örgütlenmesinde bunların yer almasını sağlamalıyız. Bu halk örgütlenmesi sırasında, en yaygın demokratik ortamı yaratmalı, bütün mahalle halkını bu işe katmalı, gerici, fırsatçı unsurları deşifre etmeli ve bu yolla halk örgütlenmesinin gerçek gecekondu halkından, onların en ileri unsurlarından oluşmasına çalışmalıyız.

Halkı, eski halk örgütlenmesini, mücadelenin ortaya çıkardığı kararlı unsurlar ve halk önderleri açısından tekrar gözden geçirmeye çağırmalı ve halk örgütlenmesinin bu en kararlı unsurlardan yeniden oluşturulmasını sağlamalıyız.

* Grupçu, rekabetçi ve "ben güçleneyim" anlayışını süratle terketmeli, proleter devrimci hareketin ve bütün halkın çıkarlarına hizmet eden bir anlayışı hakim kılmalıyız.

Bizi güçlü ve yenilmez kılacak olan dağınıklık değil, birliktir. Bütün halkı birlik olmaya çağırırken , bunun ön şartı olan proleter devrimcilerin önce her somut meselede ve sonra bütün bir devrim mücadelesi boyunca birliğini sağlama görevine , parti inşası görevine hız vermeliyiz.

1 Mayıs Mahallesi'nde proleter devrimci hareketlerin birleşik bir temel üzerinde hareket edememesinden elde ettiğimiz bir kazanç var mıdır? Elbette hayır. Oysa güçlerin ayrılığı mücadelenin her konusunda eksik kalmayı ve bu anlamda mücadelenin genelinde geriliği ve amatörlüğü de beraberinde getirmektedir.

* Devrimciler arasında somut mücadeleye bir yarar getirmeyen ve entellektüel lafazanlığa varan sözde "ideolojik mücadele"ye ve tartışmalara bir son vermeliyiz. İdeolojik mücadeleyi hakim sınıflara yönelen siyasi mücadele ile sıkı sıkıya birleştirmeli, buna hizmet eder hale getirmeliyiz. Somut durumdan ve somut mücadele görevlerinden kopuk bir şekilden kurtarıp, sınıf mücadelesinin pratiğine bağlamalı ve onun içinde geliştirmeliyiz.

Yıkım sabahı proleter devrimci gruplar arasında her zamanki sonu gelmez tartışmalardan, somut durumdan kopuk, basmakalıp slogan tartışmalarından ve "dediğim dedik" tavrından elde ettiğimiz kazanç ne oldu? Güçler dağıldı, bireyci ve keyfi çıkışlar körüklendi, moral bozukluğunun gelişmesi için ortam doğdu.Özellikle kitle önünde bu çeşit lafazan tartışmalar onların birliğinin bozulmasına ve saflarının dağılmasına yol açmakta, kitle içindeki gerici unsurlara faaliyetleri için uygun bir zemin yaratmaktadır.

* Proleter devrimcilerin birliğini sıcak mücadele içinde kurulmuş militan bir beraberlik temeli üzerine oturtmalıyız. Şimdi dönüp bir bakalım. Direniş sırasında yarattığımız militan beraberliği ve aktif dayanışmayı, yıkım öncesindeki çalışmalarda da yerleştirebilmiş olsak, bundan kazançlı çıkacak olan proleter devrimci hareketin ve halkın kendisi olmayacak mıydı? Bizzat bu durum, bugünkü birçok zaafın önüne geçmeyecek miydi?

Şimdi direniş sırasındaki militan beraberliği ve aktif dayanışmayı ve bu temel üzerinde yükselen ortak proleter devrimci ruhu direniş sonrasında da sürdürmeliyiz. Meseleleri beraberce ele almalı, tecrübeleri beraberce özetleyip doğru sonuçlara varmalı ve hataları ortaklaşa düzeltmeliyiz. Biz ideolojik mücadeleyi ve fikir ayrılıklarını tartışmalarla ve ikna ile gidermeyi işte bu temel ve bu ruh üzerine oturtmalıyız. Göreceğiz ki, meseleler daha süratle ve gerçekten çözülecektir.Göreceğiz ki, birlik sık söylenen bir söz olmaktan çıkacak ve gerçekleşecektir.

* Mücadele bütün yurtta yükselmekte, faşist saldırı sistemleşmekte ve katliama dönüşmektedir.

Faşist diktatörlük, baş eğmeyen 1 Mayıs Mahallesi halkı örneğini özellikle ezmek, yok etmek isteyecektir. Rehavete kapılmamalı, halkın rehavete kapılmasına müsaade etmemeliyiz. Aksine mücadeleyle gelişen ruhu, kararlılığı ve uyanıklığı daha da arttırmalıyız.

Özellikle saflarımızda kitle mücadelesini sadece legal sınırlar içinde pankart ve slogan taşınan resmi geçitlere dönüştürme sağcı eğiliminin de farkında olarak, yeni günlere dikkatle hazırlanmalıyız. 1 Mayıs Mahallesi halkının önderleri, 1 Mayıs Mahallesi devrimcileri olarak yıkım günü mücadelesinin derslerine dikkatle eğilmeli, yarınki mücadeleler için en genel meselelerden,en teknik ayrıntılara kadar dersler çıkarmalı ve bunları şimdiden hayata geçirmeye başlamalıyız.

* Hakim sınıflar her yerdeki mücadelenin etrafına bir tecrit çemberi çekmeye ve diğer yerlerden soyutlamaya çalışıyorlar. Proleter devrimci hareket ise bu tecrit çemberini kırma konusunda zaaflara düşebilmektedir. 1 Mayıs Mahallesi'nde yıkım öncesinde sadece 1 Mayıs Mahallesi emekçileri değil, onların mücadelesi etrafında ülkemizdeki bütün halk güçlerinin, bütün devrimcilerin, demokratların, ilericilerin, yurtseverlerin birleştirilebilmesini sağlayacak bir çalışma yürütmeliydik.

Yıkım öncesinde direnişi örgütlerken, sadece mahalle halkını değil, bütün halkı düşünmeliydik. Olabileceklerden bütün İstanbul'u,hatta bütün Türkiye'yi haberdar etsek ve bütün halkın çeşitli biçimlerdeki yardımlarını seferber edebilsek, herkesin gözünü, faşistlerin 1 Mayıs Mahallesi'ne yönelen planlarına çekebilseydik, açıktır ki, hakim sınıflar bu kadar fütursuzca davranamaz ve biz onlar karşısında daha da güçlü olurduk.

Aynı şeyi şimdi de yapmalıyız.Bütün İstanbul halkını, bütün halkı yardıma çağırmalı, bu meselede seferber etmeliyiz. Gerçekleri her tarafa yaymalıyız. Tecrübeyi bütün halk için özetlemeli, bu mücadelenin kazandırdığı silahları bütün halkın eline vermeliyiz. Çünkü mücadele devam etmektedir. Faşizmin saldırısı devam etmektedir.

* Bir mücadelede, bir eylemde sadece mücadele anı için değil, aynı zamanda eylem sonrası için de daha önceden hazırlık yapmalıyız.

1 Mayıs Mahallesi direnişi, bizim bu konuda henüz çok yetersiz olduğumuzu, 1 Mayıs'taki Taksim katliamının bu konudaki derslerini yeteri kadar özümleyemediğimizi de ortaya koymaktadır. Direniş sonrasında her konuda eksik kaldık. Mücadeleyi her yere yaymada, gerçekleri her yere ulaştırmada, direnişçilere yardım kampanyası örgütlemede, ölülerimize sahip çıkmada, tutuklularımızla, kayıp olanlarımızla ilgilenmede zaaflara düştük.

Cenazelerimize sahip çıkmalı,sıkı çalışmalı ve cenaze törenlerini gerçek anti-faşist kitle gösterileri haline getirmeliyiz.

Biz direnişten bugüne kadar geçen sürede bu konuda da zaaflar taşıdığımızı kavramalıyız. Şimdi ölülerimizi bir bir soruşturmalı, hepsine sahip çıkmalı, ve faşist diktatörlüğün zulmü karşısında direnenlere buna layık törenler, kitle gösterileri hazırlamalıyız. Faşist diktatörlüğün gizlemeye çalıştığı ölülerimizin bir bir hesabını sormalıyız.

YA HEP BERABER YA DA HİÇ BİRİMİZ

Kim mi kurtaracak seni, köle?
Seni kardeş
uçuruma yuvarlananlar görebilir,
ancak onlar duyabilir çığlıklarını:

Ya hep beraber ya da hiç birimiz
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiç birimiz.

Kim mi kurtaracak seni, aç insan?
Bize gel ekmek istiyorsan,
bize gel, açlıktan kıvrananlara yani.
Sana biz gözterelim yolunu:
Ekmeği ancak biz açlar verebiliriz sana..

Ya hep beraber ya da hiç birimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiç birimiz.

Kim mi alacak öcünü, dövülmüş adam?
Madem ki vurulmuşsun
gel yaralıların yanına.
Gerçi biz zayıfız kardeş,
zayıfız, yaralıyız ama,
alırsak ancak biz alırız senin öcünü..

Ya hep beraber ya da hiç birimiz.
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiç birimiz..

Kim mi tutacak elinden, kimsesiz kişi?
Birleşmek zorundadır kendi gibileriyle
Yoksulluğa dayanamayan
Birleş sen de yoksullarla, durma.
Birleş yarına bırakmayanlarla bu işi.

Ya hep beraber ya da hiç birimiz
Kurtulmak yok tek başına
yumruktan ve zincirden.
Ya hep beraber ya da hiç birimiz.

B. Brecht

Bütün gerçekler 1 Mayıs gecekondu mahallesi katliamının da aynen 1 Mayıs Taksim katliamı gibi faşist diktatörlüğün planlı bir saldırısı olduğunu göstermektedir

1 Mayıs gecekondu mahallesinde yapılan katliam faşist diktatörlüğün halka karşı saldırı zincirinin en son halkasıdır. Faşist diktatörlüğün 1 Mayıs'ta Taksim meydanında halka karşı giriştiği katliamdan sonra Ümraniye katliamı da planlı, önceden en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, hesaplanmış bir saldırıdır. Bütün veriler bu gerçeği doğrulamaktadır:

Yıkım başlamadan önce Ankara'dan takviye toplum polisi getirilmiştir.

Ambulanslar yıkımdan önce 1 Mayıs mahallesinin çevresine gelmişlerdir.

Yıkımdan önce hastaneler polis tarafından kordon altına alınmış, tutuklama pusuları kurulmuştur.

Yıkıma gelindiğinde halka "yarım saat düşünün" dendikten sonra polislere otomatik tüfekler dağıtılmıştır.

Herkesin bildiği gibi polislerin üzerinde tek tabanca bulunur. Oysa Ümraniye katliamında önde bulunan polisler çift tabanca kullanmıştır. Bu da ayrı bir hazırlık olduğunu göstermektedir.

Çatışma sırasında, halk arasında önder durumda olanlar gözetilerek geri mevzideki yerlere dürbünlü tüfekli polisler yerleştirilmiştir.

Çatışma sırasında arabalarla polise silah ve malzeme taşınmıştır.

Yerli ve yabancı plakalı sivil otomobiller çatışma sırasında çevreyi abluka altına almıştır.

Çatışma sırasında bir kısım toplum polisleri sivil elbiseler giyerek halkın arasına karışmış ve ateş açmışlardır.

Ümraniye'deki vahşet, zulüm faşist diktatörlüğün halka karşı saldırısının aldığı son biçimdir. Faşist diktatörlüğün koyulaşan terörü karşısında emekçi halkımız çelikten tek bir yumruk olacak,her türlü saldırıyı cesaretle geri püskürtecektir.

"BU KAN DENİZİN

Ümraniye'de gecekondu halkı faşist diktatörlüğün katliam güçlerine karşı kahramanca direndi

Yirmiye yakın tepeden ve bir o kadar çukurdan oluşan İstanbul şehri, zaman zaman, kan kusan bir yanardağ gibi kıpırdanıyor. Bin yılın gerisinden bu yana, sokaklarından akan kanın, hesabı tutulur cinsten değil. Nice dövüşler, nice katliamlar, nice cinayetlere sahne.. Ve artık uyanıyor. Şanlı direnişler ekleniyor tarihine. Zulme, zorbalığa ve ihanete karşı dövüşerek uyandırıyor onu, (artık dövüşmekten başka yolu olmayan) işçiler, emekçiler, yoksul halk..

Zindanları var, kalın taş duvarlı karanlık mahzenleri; fabrikaları var, binlerce emekçinin alınterini yiyen soyguncuları var; doğumevleri var ve geniş selvili mezarlıkları; ışıklı yolları var ve karanlık çukurları... Direnen yoksulları var; ve artık giderek sıcaklaşan, savaşı var, yoksul halkın.

Kimi tepelerinde geceleri, ışıl ışıl sütunlar uzanıyor. Başını kaldırıp baksan, boynun ağrıyacak kadar yüksek. Sözgelimi; ardında yüzme havuzu,içinde barlarıyla, Taksim tepesindeki Intercontinental Oteli gibi. Büyük işadamları toplanır, gönül eğlendirir, soygun hesapları yaparlar; halkı katletmek için namlular uzanır camlarından zaman zaman.Kimi tepeleri ise İstanbul'un, geceleri ışımaz.Karanlık bir boşluk gibidir sanki. İşte o karanlık içinde binlerce, yüzbinlerce yürek çarpar. Tenekelerle, biriketlerle çatılmış, binlerce tek göz evden, binlerce hasta çocuk sesi yayılır. Sabahın alacasıyla birlikte, sayısız emekçi dökülür bu tepelerden, yollara düşer, sıra sıra fabrikalara, grup grup amele pazarlarına giderler...

1977 Mayıs'ında yoksul emekçiler arasında kulaktan kulağa bir söylenti dolaştı: "Ankara Asfaltının Göztepe Kavşağını geçtikten sonraki sol yamacında; Örnektepe boşluğunda, gecekondu kurulabiliyor" deniliyordu. Bir yanında çöplük, bir yanında taşocakları olan; ortasından lağımlı bir su akan Örnektepe'ye, yoksul halktan insanlar birer ikişer gelip, tek göz gecekondular kuruyorlardı. Ve binlerce yoksul işçi, işsiz, evsiz, barınaksız halktan insan, Örnektepe'ye döküldü birkaç ayda. Kimi Malatyalı, Sivaslı,Elazığlı, Siirtli; kimi Erzincanlı, Tokatlı binlerce emekçi; eşleri, yavrularıyla gelip Örnektepe'ye, birkaç karışlık yer tuttular. Biriketlerle, tahta parçalarıyla barınaklar çattılar kendilerine.

Mayıs'tan Ağustos'a, yedi bini buldu kondu sayısı. Kurulan mahalleye "1 Mayıs Mahallesi", içinden geçen toprak yola ise, "1 Mayıs Caddesi" denildi.

1 Mayıs Mahallesi susuz, ışıksız, hastalığa ve soğuğa karşı korunaksız emekçi yuvalarıyla doldu. Analar, bacılar, küçük çocuklar, genç emekçiler ve yaşlılarla... Örnektepe, üstündeki biriket kondularla , binlerce emekçiye sığınak oldu.

Gecekondu halkı bilir ki, bu düzen kendilerini aç bırakanların, alınteri hırsızlarının, halk düşmanlarının, zalimlerin düzenidir. Ansızın basıp, yıkabilirler gecekondularını. Yoksullara zulmedebilirler. Fakat yine de direnmeden başka umut yok; zulme rağmen, gelip ev kurmadan başka çareleri yoktur.

1 Mayıs Mahallesi'nde de böyle oldu. Gecekondular birbirini izledi. Zaman zaman çevreye zabıtalar geldiler. Homurdandı, rapor tuttu, gittiler. Hatta bir keresinde, karşılarda birkaç ev de yıktılar.Seçim dönemiydi. Fazla üstelemediler.

Bir de, sorunlarında yoksul halka omuz veren devrimciler gelmekteydi 1 Mayıs Mahallesi'ne. Gelip onlarla birlik oluyor, kaynaşıyor, konuşuyorlardı.Hastalara ilaç, işsizlere yiyecek getiriyorlardı. Bir yıkım ihtimaline karşı halkı eğitiyor, birlikte olmaya çağırıyorlardı.

Bir emekçi şöyle anlatıyor: "Seçimlerden az önceydi. Buraya geldiler. Yıkıma cesaret edemediler,fakat, bir-iki homurdanıp gittiler. Kimse önümüze çıkıp da, "burada gecekondu yasaktır" demedi. Dese de başka çaremiz var mı? Her birimiz 5-6 nüfusla,bu şehirde nereye gidelim? Yarı aç, yarı tok, bu gelirimizle nerede yatıp kalkalım?"

Bir başka emekçi şöyle sürdürüyor arkadaşının sözlerini: "Açtık. İşsizdik. Dediler "Ümraniye'nin karşısında yer var . Elimizdeki üç-beş kuruşu birikete verdik. Çoluğumuzu, çocuğumuzu koyacak bir barınak çattık bu tepeye. Üç ay oldu. Git deseler de,gidecek yerimiz yoktur. Yıkıma gelenlere direnmekten başka çaremiz yoktur.."

Yedi binin üstünde gecekondu, binlerin üstünde insan var Örnektepe'de. Çalışan, vareden, makinayı döndüren, alınteri yağmalanan binlerce emekçi ailesi. Çamurla sıvanmış, biriketlerle örülü, kiminin üstü naylon, kimininki tahta parçalarıyla örtülü binlerce emekçi barınağı...

Her bir biriket yığınının ayrı bir öyküsü,her bir emekçinin acılarla dolu ayrı bir serüveni var. Ama, aynı şeyi paylaşıyorlar bir yerde..

"Onların ezilmez, kıpkızıl güveni var,
onların fırtınalı sessizliği ve kini,
Ve bilinçli, derin, yaygın türküleri,
bir kutsal ceza gibi yeryüzünü
boydan boya dolaşırlar.
Siz mi yeneceksiniz onları yoksa,
ey bunak, suratsız cellatlar?
Kıyıları güneşe boynuz gibi dikilen adalar,
Yoksa siz mi yeneceksiniz onları?
Acı ve işkence zindanları yoksa siz mi?"

(E. Verhaeren)

Mayıs'la birlikte kurulmaya başlayan 1 Mayıs Mahallesi'nin bu faşist düzen içinde susuzluk,ışıksızlık, açlık, issizlik, hastalık gibi, bir sorunu daha vardı: Yıkım.

Gecekondu halkı için en b
Bir yandan,açlık ve işsiz
sorunları yaşarlar; bir yand
rini gecelerini kemirir...
Bir emekçi şöyle anlatıyo
değil, yıkıma geleceklerini,
Bunun için gecekondu halkı o
tuk. Bundan başka durağımız
gelirse, birlik, beraberlik
Özellikle Ağustos sonları
lesi'nin emekçi halkı arasın
dolaşmaya başladı. Hatta baz
gelecek" diye beklediği de o
Şöyle konuşuyor bir emekç
bu gün yıkıma geleceklermiş
tik. Çevreye yıkım için geli
evi tekmeleyip gittiler. Art
leşmek istemiyor,bunlar. Bur
ler, 'yine de hazırlıklı olm
bilirler' diyorlardı. Biz ma
lik ve dayanışma içinde olma
Ve Eylül'ün ilk Cuma günü
kımcılar geliyor" diye bir h
hallesi'nde.
Geceden başlamıştı söylen
toplanıp, bekleşenler vardı.
muz vermek için gelen devrim
"gelecekleri varsa, görecekl
çilerden "ya ölürüz, ya kalı
mezler bizi" diyenler vardı.
hiç bir güç engelleyemez" di
Mahalle halkından yoksul
yor: "Yıkım için gelecekleri
öncekiler gibi, asılsızdır;
ye düşünüyorduk. Perşembe gü
Cuma sabahı, saat sekizde to
çocuk ve yaşlılar önde olmak
mizi yıktırmayacağımızı bild
tık. Öne bayrak diktik. Bekl
da aramızda karar aldık: Her
na karşı mücadele etmeye kar
deşlerimiz bize, birlik için
Bizi böyle toplu ve kararlı,
de olarak görürlerse, yıkıma
diye düşünüyorduk. Gelir de,
şırlarsa, paniğe kapılmayalı
mazsa, kimsenin karşılık ver
Aslında biz, yıkımcılara kar
evlerimizi yıktırmayacağımız
yaşamaktan başka imkanımızın
çin toplandık..."
Bir saatten fazla bir bek
uzaktan, faşist diktatörlüğü
Savaşa gider gibi, sürüler h
Askerlik günlerinde Kıbrı
rilmiş olan, yoksul bir emek
on civarında geldiler. Dokuz
Beşparmak dağlarına çıkar gi
lisle, panzerle, silahla, do
sardılar yamaçları..."
Saat onbir sıralarında, f
kım ve katliam güçleri, çevr
se kadın, çocuk, yaşlı, genç
cekondu halkı ve devrimciler
canlarını gecekondularına si
lı bir biçimde bekleşiyordu.
ri, bir hazırlık içindeydi.
cekilere pek benzemiyordu. Y
katliam göreviyle yüklüymüşl
vardı. Panzerler her an yürü
lahlarını doğrultacak hissin
Canını gecekondusuna sipe
anlatıyor: "Çevremizi kuşatt
lar. Dediler ki "biz devleti
mez, bir temsilci gönderin".
ye yıkım kararını bildirecek
dik. Onlara, iki devlet aras
temsilci gönderelim dedik.Bi
yoksul evlerimizi koruyoruz.
yok. Onları yıktırmayız. Kuş
ler, panzerler, polisler çek
zümüz bitmemişti ki..."
Evet, saat 12.05 sıraları
ğün, katliam göreviyle yüklü
lerine panzerler, düdükleriy
diler...
Bir emekçi şöyle anlatıyo
domuz düdüklerini çalarak sa
şı mevzilerden polisler ateş
nımıza polis kurşunu yağmaya
rısını durdurmak için, kimim
miz düşe kalka yatarak karşı
daşımız vurulup düştü. Kimi
yedi kurşunu. Öldürücü hedef
açıyordu polisler. Fakat dir
rakladılar."
Halkın direnişi ve mücade
cinayet şebekelerini şaşkına
bir çırpıda ezip dağıtacakla
onca modern donatıma karşın,
sul halk, onları geri püskür
1 Mayıs günü, kitlelere k
şist cinayet şebekeleri, bu
olarak geldikleri 1 Mayıs Ma
kın kini, öfkesi ve kararlıl
Ve artık 1 Mayıs Mahalles
faşist diktatörlüğün güçleri
cadele alanına dönüşmüştü. K
lısıyla, genciyle yoksul hal
sırasında tuttukları mevzile
dılar. Birçok yaralı ve ölüy
başeğmediler.
Bu kez otomatik silahlarla

...İN UFKUNDAN KIZIL BİR GÜNEŞ DOĞACAK"

...üyük afet de budur.
...likle gelen, dizi dizi
...an yıkım tehdidi, günle-

...r: "Hiç hesap etmedik
... her daim hesap ettik.
...larak toplaştık, konuş-
...yok dedik. Yıkımcılar
... içinde olalım, dedik.."
...na doğru, 1 Mayıs Mahal-
...da "yıkım" söylentileri
... günler halkın "geldi-
...ldu.
...i: "Birkaç kez, şu gün,
... dendi. Toplaşıp,bekleş-
...ndiği de oldu. Bir-iki
...ık dedik, bize pek ey-
...aya yardıma gelen genç-
...alıyız, yıkım için gele-
...halle halkı olarak, bir-
...ya karar verdik."
... sabahla birlikte "yı-
...aber yayıldı, 1 Mayıs Ma

...tisi. Bir gün önceden
... Halka, mücadelesinde o-
...ciler vardı. Kadınlardan
...eri de var" diyenler;iş-
...ız, ama buradan götüre-
... "Birlikte mücadelemizi
...yordu devrimciler.
...bir emekçi şöyle anlatı-
... söyleniyordu. Fakat biz
...ya da gelir,giderler di-
...ünden gelmişti haber.
...planmaya başladık. Kadın,
... üzere toplandık.Evleri-
...iren pankartlarımızı aç-
...eşmeye başladık. O sıra-
...kes, evlerimizin yıkımı-
...ar verdi. Devrimci kar-
...de olmamızı söylediler.
... kadınlar ve çocuklar ön
... geçemez, çeker giderler
... bizi korkutmaya kalkı-
...n, dedik. Polis saldır-
...nemesi için karar aldık.
...ılık vermek için değil,
... söylemek için, burada
... olmadığını söylemek i-

...leyiş sürecinden sonra,
... yıkım güçleri göründü.
...alinde geliyorlardı.
... çıkartmasına da gönde-
...i şöyle anlatıyor:"Saat
... panzerle, Kıbrıs'ta
...i geldiler. Binlerce po
...zerle geldiler. Gelip

...aşist diktatörlüğün yı-
...eyi kuşatmıştı.Tepede i-
... emekçilerden oluşan ge-
..., ellerinden pankartları
...per etmiş olarak, karar-
... Faşist cinayet şebekele
...Bu seferki gelişleri, ön
...ıkım, cinayet, talan ve
...er gibi bir görüntüleri
...yecek, polisler her an si
... veriyorlardı.
...r etmiş bir emekçi şöyle
...ktan sonra anons yaptı-
..., devlete karşı gelin -
... Göndereceğimiz temsilci
...lermiş. Biz kabul etme -
...nda savaş sürmüyor ki
... burada biriketlerimizi
... Başka yerimiz, yurdumuz
...atmayı kaldırın, dozer -
...ilsin dedik. Ve daha sö-

...nda, faşist diktatörlü -
..., faşist cinayet şebeke-
...le saldırı işaretini ver

...r: "Panzerler ansızın
...ldırıya geçtiler.Ve kar-
... açtılar. İlkin her ya-
... başladı. Onların saldı-
...z taşla, sopayla, kimi-
...ık verdik. Birçok arka-
...alnından, kimi göğsünden
..., topluluk içine ateş
...enişimiz karşısında du-

...e kararlılığı, faşist
... çevirdi. Yoksul halkı
...ını sanmışlar ve fakat,
... canlarıyla direnen yok-
...müştü.
...atliam pusuları kuran fa
...ez aynı görevle yüklü
...allesi'nde, yoksul hal-
...ğıyla karşılaştılar.
..., yoksul emekçi halkla,
... arasında, sıcak bir mü-
...dınıyla, erkeğiyle,yaş-
..., ilk faşist saldırı
...den bir adım geri atma-
... karşın dağılmadı ve

... donatılmış olan faşist

güçler, halkın birliğini bozmak ve parçalamak için, yeni taktikler uygulamaya başladılar.

Ön saflarda direnen bir emekçi şöyle anlatıyor: "İlkin tabancalarla başlamışlardı ateşe. Saat 12.15 sıralarında polise otomatik tüfekler dağıtıldı.Karşı mahallenin evlerine dürbünlü tüfekli polisler yerleştirildi. Artık kitleyi taramaya başladılar. İlk saldırılarında, durdurduğumuz panzerler, kitlenin arasına girip, manevra yapmaya başladı. Panzerler silah ve düdük sesleriyle, bomba sesleriyle, yeri göğü inletiyordu. Geri çekilmeye başladık. Çok sayıda insan yere döküldü. Biriket yığını evlerimiz arasında,yine direndik. Bu kez canımızla siper olduk evlerimize. Derken polis sağa sola yayıldı. Değişik yönlerden evlerimizi yıkmaya başladılar. Buna karşılık bizim,bölünüp dağılacağımızı hesap ediyorlardı. Onların hesaplarını boşa çıkardık..."

Polisin, saldırısını çok yönden ve takviyeli olarak yenilemesi karşısında, yoksul halk geri çekilmeye ve dağılmaya başladı. Artık polisle aralarındaki mesafe kapanmış ve göğüs göğüse kalmışlardı. Kurtulan, kurtulabiliyor, ele düşenin üstüne, kadın, erkek, çocuk, ihtiyar demeksizin, birkaç polis birden, coplarla, dipçiklerle, tekmeler ve yumruklarla çullanıyordu.

"Nasıl çırpınmasın agzı dolduran çıglık
çürümesin hırsa yakıştırılan tasa;
grevler, toprak yürüyüşleri
halkın öfkesinde çagıldayan bildiriler
nasıl haklı olmasın
Çünkü ekmek bereketsiz, küfür ve yalan
küstah cüretkâr
Çünkü sabahın taptaze cigerinde tanklar,
polis kordonları
Çünkü yüregi dik tutan sesi dinlemek yasak
Çünkü fabrikalar, cevher ve ekin
gecekondularla çevrili
Çünkü ıslak ve karanlık çukurlarda geçeleri
titreyen bir ışık
aşsız, kilimsiz biriket evler,
sessizlik ürkütücü, bulanık
Ve üşüyen cansız çocuk elleri...
Çünkü cinayetler birbirini izliyor,
kol geziyor sahtekârlıklar, hainlik adını
degiştirmiş,
halkı kurşunlayan manşetler gazetelerde,
ekranda bankalar, grev kırıcıları, tehdit..."

(N. Behram)

Azgın faşist katliam, resmi polis ve sivil güçleriyle desteklenip iyice yoğunluk kazandı. Önce panzerler, sonra dozerler evlere doğru yürümeye, çiğneyip, dönüp manevra yapmaya başladılar. Panzerler, önüne çıkan yaralıyı, kadını ezmekten çekinmiyor, gecekonduları çiğniyor, ateş açıp halkı kovalıyordu. Analar evlerine, çocuklarına siper olmuş dövüşüyor, son güçlerine dek direniyorlardı. Yaşlılar dahi sinmiyor, ne bulsa polise fırlatıyorlardı.

Yaşlı bir emekçi şöyle anlatıyor: "Polisler ve panzerler bomba ve otomatik tüfek ateşiyle üstümüze yürüyünce, gücümüz az dedik, herkes katledilmesin diye geri çekildik. Fakat yine de taşlarla ve sopalarla yıkımı durdurmak için direndik. Neyimiz var,neyimiz yok eziyorlar, çoluk çocuk demeden çiğniyor,copluyorlardı. Evlerimizi içinde süt çocukları,hastalar olur mu olmaz mı diye düşünmeden yıkıyorlardı. Geri çekilip, katliamdan kurtulmaya çalışırken, bir polis saçlarımdan yakaladı beni. Yere yıktı. "Dinsiz, Allahsız, komünist" diye üstüme çöktü. Avuç avuç elinde kaldı saçlarım. Biri bıraktı, biri aldı. Böyle kabza, dipçik, yumrukla çiğnediler her yanımı..."

"Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten,
geliyorum yaşamak için.
Bırak ışıldayan bir yara
bagışlasın bana sesini...
Yaramın üstünde yürümeyi ögretti bana
celladın bıçagı
Yürümeyi, hem de yorulmadan.
Direnmeyi ögretti. Direnmeyi.."
(M. Derviş)

Halkı her türden vahşice yöntemle katletmeye,sindirmeye, evlerini yıkmaya başlayan faşizmin cinayet şebekelerine karşı, 1 Mayıs Mahallesi'nin hemen her yanında, tepenin değişik sırtlarında, önde kadınlar ve devrimciler olmak üzere, mücadele bitmiyordu.Halk, ya kurşunlanıyor, ya alınıp götürülüyordu; fakat taş atmaktan, karşı koymaktan geri durmuyordu.Yaralı yaralı direnenler dahi vardı. Kan rengi, artık gözle görülür derecede, yere, taşlara bulanmıştı...

Konuşurken bile sesi öfkeden yükselen bir emekçi kadın şöyle anlatıyor: "Baktım ki kocamı yakalamış, yıkmışlar yere. Altı çocuğumla beni bırakıp da nereye götürüyorsunuz onu diyerek, atıldım üstlerine. Bağırıp, üstlerine atılmamdan ürktüler. Sonra coplarla, tekmelerle kafama, sırtıma bindiler. Isırmaktan başka silahım yoktu. Ama kocamı kolundan tuttum ve bırakmadım. Öldüresiye vurdular. Ayıramadılar.Sonunda aldım ellerinden. İşte sırtım simsiyah. Kollarım, ayaklarım, vücudumda yarasız, ağrısız yer yok.."

Bir başka emekçi ise şunları anlatıyor: "Vurulanı, düşeni, ne yapacağımızı şaşırdık. Ambülans geliyor, sadece polis alıyor. Bir polis alıp gidiyor.O da belki elinden, ayağından yaralıdır. Az ilerisinde, göğsünden vurulmuş yatıyor bir arkadaşımız, onu almıyor. Kendi yaralılarımızı, ölülerimizi kendimiz aldık.Taşıdık. Bir kamyonete koyduk..."

Yoksul halk, yaralısını hastaneye yetiştirmek istiyordu. Fakat polis yaralı taşıyanların yollarını kesti. Yaralıları ellerinden aldı. Taşıyanları döverek polis arabalarına bindirdi. Hastaneye yaralı götürebilenler ise, hastanelerde kurulan polis pusularına düşüp, yakalandılar..

Bir emekçi şöyle anlatıyor: "Vurulan çocuğumuz olsun, yakınımız olsun, yanına sokmadılar. Soranı,sual edeni, yaralısını yerden kaldıranı aldılar. Evlere sinenleri dipçikle çıkardılar. Bu gelenler, bir katliam hazırlığıyla gelmişler. Biz hazırlığımızı,yıkım için gelecekler diye düşünüp, ona göre yapmıştık.Katliama göre değil. İşte bu bakımdan kırıldık. Ama onları da tanıdık. Demek ki, bizim, onları katliam güçleri olarak düşünüp, ona göre hazırlık yapmamız gerekirmiş..."

Uzaktan dürbünlü tüfeklerin, özellikle halkın arasındaki devrimciler gözetilip, tetiği çekiliyordu. Çoğunlukla öldürücü yerlerinden vurulup düştü birçok devrimci..

"O gençler kendilerini öne attılar" diyor bir emekçi kadın; "kız, erkek bize kalkan oldular. Niceleri vuruldu, düştü, nicelerini polis götürdü. Onlar da bizim gibi, şu biriketlerimizi korudular."

Halkın direnişi sırasında, polisler arasında da kavga çıktığı görüldü. Yer yer birbirlerine girdiler. Yeni, taze kuvvetler getirildi. Bir ara otomatik silah taşıyan polislere mermi dağıtıldı. Ve bir ara, bir kısım polis, elbise değiştirdi. Daha sonra aralarına, çok sayıda sivil katıldı...

"resimleri gazetelerde hergün
birtakım evraklar ve buldozerlerle
kenar semtlere girenlerin,
sesleri radyolarda;
ve hayasızca bir edayla cıkıyorlar ekrana geceleri...
aynı saatlerde, uzakta degil
su birikintileri, biriketler arasında
can veriyor çocuklar...
bir çöp kadar halsiz ana kucagı,
birkaç sokak ötenizde verem
verem
tifo
kolera..."

(N. Behram)

Ateşin açılmasından, faşist diktatörlüğün azgın katliam güçlerine karşı, halkın sürdürdüğü direnişin dağılmaya başlamasına kadar, beşbuçuk saate yakın bir süre geçti. Ve gecenin basmasına dek, polis 1 Mayıs Mahallesi'nde, taş taş üstünde bırakmadı. Dozerler, bütün gecekonduları bir bir çiğnedi..

Şöyle anlatıyor 1 Mayıs Mahallesi'nden bir yoksul: "İlerde bir evde, doğumu yaklaşmış bir kadını, copla kafasını gözünü döğüp doğurttular. Öldü mü, kaldı mı bakmadılar."

Sonra dövüş sesleri, direniş bağrışları, yerini yıkım ve yaralı inlemelerine bıraktı 1 Mayıs Mahallesinde.

Yoksul gecekondu halkının katlediliş haberleri aynı günün akşamı, radyoda, televizyonda ve gazetelerin akşam baskılarında ihanet yayınları olarak yayıldı yurda. Halkın katillerini gizleme yarışına girdiler. Daha büyük katliamlara ortam hazırlamaya çabaladılar. Faşist güçlere karşı, haklı bir direniş sürdüren halka ve onların mücadelesine omuz veren devrimcilere, olmadık iftiralar ve ihanet yorumları yağdırmaya başladılar. İlk elde üç, sonra beş, daha sonra altı ölü olduğu açıklandı. Olaydan sonra evlerden, biriketler altından çıkarılan çocuklar,ve vurulup ölen başka isimler açıklanmadı. Üstelik katiller, kanlı yüzlerini ustaca gizlemeye de çabaladılar. Ertesi gün gazetelerde çocuk seven, çocuk kurtaran polis resimleri yayınlandı.

Bir emekçi şöyle anlatıyor: "Buradaki katliama, ordusuyla, polisiyle, devletiyle, hükümetiyle, gazetesi, radyosuyla her birisi ortaktır. Olayı hiç birisi doğru yazmadı gazetelerin. Hükümetten hiç bir kimse doğru bir şey söylemedi. Polis her birinin ortak kararını uyguladı demek ki. Şimdi 7 bin gecekondunun olduğu bu yerde, kaç yaşlı, kaç hamile kadın, kaç süt çocuğu vardır bir düşünün. Ve bu kurşun yağmuru, panzer manevrası arasında, bu savaş alanında onlar ne oldu? Ya peki anası, babası giden süt çocuklarının, şimdiden sonra ölüşleri, ölüden sayılmayacak mı? Onlar bu katliamın kurbanları değil mi?Hasta yataklarından, çıplak tepeye üstü açık atılanlar ne olacak? İşte yıkılan gecekonduların birinde bulduk, iki-üç aylık bir çocuk. Anası, babası kayıp. Belki öldü, belki aldı götürdüler. Kim bakacak buna.Kimsenin, kimseyi doyuracak gücü var mı?"

Bir başka emekçi şöyle sürdürüyor konuşmayı: "Yıkımcılar, gecekondularımıza, yaralı, çocuk, yaşlı çıkarmaya değil, talan ve yağma için girdiler. Çoğunun eşyasını, parasını, bileziğini topladılar..."

Yoksul halkın kanına bulaşan elleriyle, bir de, yoksul halkın malını yağmalamak, faşist cinayet şebekelerinin sadece alçaklıklarını artırmakla kalmadı, gerçek kimliklerini daha da aydınlattı..

Derken askeri birlikler de geldi bölgeye..

Sonra karşı mahallelere çekilip, polisin, askerin gitmesini bekledi, katliamdan kaçıp kurtulanlar. Çocuk, kadın, genç, ihtiyar binlerce insan...

"Gök mavisi degil zalim polisimizin yakasındaki mavi.
Ve "adalet" bu denli kirli
duvarlar arkasında
Kirli işini rahatça yürütür durur.
Bir de övünür kendi kendisiyle, çalım satar,
ama hiç bir vakit bilmez budala:
karanlık zındanlara atılan her mahpus,
aydınlıgı da yanında götürür."

(H. Maediarmid)

"Şimdi" diyor bir emekçi; "herkes eli şakağında düşünüyor. Eşim, dostum nerede? Yaralım hangi hastanede? Durumu nasıl? Ölenimi verecekler mi, vermeyecekler mi? Tutuklumu nereye götürdüler? Kime sorsam, kim söyler? Gidip sorsam, benim de başıma bir hal gelir mi?

Gerek katliam, gerek yıkım sırasında ve gerek sonrasında kadın, erkek yüzlerce insanı toplayıp götürdüler. Çeşitli işkencehanelerine, sorgu odalarına doldurdular. Ertesi gün dahi, hastaneye yaralısını aramaya gidenleri, pusuya düşürüp yakaladılar.

Çoğu, tutuklanır diye, yaralısını polisten kaçırmak zorunda kaldı.

Bir emekçi direnişte yaşadığı bir olayı şöyle anlatıyor: "Gelip giden ambülans, sadece onların yaralılarını taşıyordu. Yaralısının yanına gideni de alıp, polis arabasına atıyorlardı. Bir ara kucağında çocuğuyla kaçan bir kadın, sendeledi ve panzerin altında kaldı. Onu kaldırdık. Yaralıları koyduğumuz kamyonete taşıyacaktık. Polisler elimizden alıp arabalarına götürdüler. Araba bir gitti, bir döndü. İlerde bir bahçeye atmışlar. Ertesi gün bulundu. Simsiyah. İlkin kocası bile tanımadı. Sonra tanıdı..."

Yıkımın gecesini, yine dönüp, yerle bir edilen evlerinin çevresinde geçirdi yoksul gecekondu halkı. Kimisi yıkıntılar altında kalan eşyalarını çıkarmaya çabaladı, karanlık altında. Kimi dolaşıp kayıplarını sordu, soruşturdu. Kimi çocuğunu sordu. Kimi anasını, kimi babasını, kimi kocasını, kimi arkadaşını...

"Başla şarkına, ey namuslu halk, gün ışırken!
Akşama dek söyle şarkını, durma!
çalışmaktır yüzünü güldüren insanın, çalışmak!
Tükür kocamış yüzyılın suratına!
Söyle içten içe sevginin şarkısını
özgürlügün şarkısını söyle bagıra bagıra
Siz de kulak verin, ey zorbalar,
kükreyen arslanlar gibi nasıl
şarkı söyler durur halk,
zorbalar kulak verin!"

(Victor Hugo)

Ertesi sabah, ilk ışıkla birlikte, direnişin yeni ve şanlı bir safhası daha başladı. Yoksul gecekondu halkı, yıkıntılar arasından eşyalarını çıkarıyor,biriketlerini ayırıyor, ezilen kabını kacağını topluyor, kana bulaşmış tepede, boydan boya barınaklarını yeniden çatmaya başlıyordu. Herkes, yıkıntısı başında, sürekli olarak çalışıyordu. Şehrin çeşitli yerlerinden devrimciler de geldiler. Kız, erkek omuz verdiler yoksul halka. Akşam olduğunda birçoğu çatılmıştı bile yoksul evlerinin. Günlük gazetelere göre polis işini bitirmişti. Faşist diktatörlük, direnişi bitti sanıyordu. Gazeteler bunları yazar, radyo bunları söylerken, 1 Mayıs Mahallesi'nde halk, su taşıyor, çamur karıyor, kırık dökük biriketlerini üst üste sıralıyordu.

Bir yandan evini yaparken, bir yandan şöyle anlatıyor bir emekçi: "Onlar yıktı, biz yine yapıyoruz. Buraya açlık, yoksulluk içinden geldik. Şimdiye dek çok yıkım gördük geçirdik. İşte dün ölenimiz,kalanımız oldu. Artık son durağımız ölümdür. Olacaksa burda olur. Sonuna kadar direneceğiz. Gençler de geldi. Kız, erkek bize su, yiyecek taşıyor, çamur karıyor, biriket sıralıyor, yıkıntı kaldırıyor. Çoğumuzun eşyaları ezildi. Bunlar yemek yediğimiz kaba bile düşman ki, kaplarımızı, kaşıklarımızı bile ezmişler Ama yine de direneceğiz. Bundan ötürüdür ki, evlerimizi yeniden kuruyoruz..."

Polis nice yoksulun evini yağmaladı ve yıktı fakat, halk da polisten, sıcak mücadele ganimetleri almıştı: 1 Mayıs Mahallesi'nin orta yerinde, tepenin başında bir sırık dikili; üzerinde polis miğferleri asılı.. Bir mücadele arması, bir başeğmeme işareti gibi duruyor.

Bir emekçi şöyle anlatıyor: "Onlar bizi, buraları bırakır gider sandılar, katliamdan sonra. Şimdi hepimiz, elbirliğiyle evlerimizi yeniden yapıyoruz.Bir birimize emeğimizden başka yardım gücümüz yok. Hepimiz yoksuluz.. Zelzele olur, sel olur, gazeteler yazar, şöyle yardım yapıldı, böyle yardım yapıldı, diye. Biz de devletin afetine uğradık. Kendi gücümüzle birbirimize omuz veriyoruz. Bir de devrimci kardeşlerimiz yardıma geliyor.."

Halkın, faşist diktatörlüğün katliam ve zulüm güçlerine karşı, göğüs göğüse sürdürdüğü bu sıcak mücadele alanında, şimdi direniş, evlerin yeniden çatılmasıyla sürüyor; gelebilecek düşmana karşı, yeni mücadele andı içiliyor. Mücadelede kararsız ve korkak davrananlar da, bu duygularından sıyrılıyorlar böylece. Birbirlerine sorular soruyorlar. Toplaşıp konuşuyorlar..

"Böylece adım adım yaşanır kılındı umut
Öfke ve bilinç böylece anlam kazandı,
Çünkü derin bir iz bıraktı aklımızda
düşünmeye başlarken kurşunlananlar,
grevde direnirken yaralananİşçinin
kanaya kanaya bitişini unutmadık,
öldürüldü diye haykırıyoruz.
Öldürdüler diye yükseltiyor sesimizi işçiler
Ve bir anda hissedilir bir yavaşlamayla makinalarda
bir tül altına çekiliyor bütün fabrikalar
beyaz ve kanlı..."

(N. Behram)

"Yanımdaki gecekonduda kalıyordu Musa. Aile yakınımızdı. Çatışma sırasında yaralanan bir arkadaşı kamyonete koyuyorduk. O sırada Musa'nın ailesi,"Musa" diye bağırdı. Polislerin silah doğrulttuğunu görmüş olacak. Musa'nın geri dönmesiyle vurulup düşmesi bir oldu. Orada can verdi. Kollarımda öldü. Sonra panzer gelip, yaralı arabasını da devirdi. Ertesi gün Musa'yı aradık. 3. gün morg'da bulduk. Ondan ayrı, altı ölü tanıdım, bura halkından..."

Bunları anlatıyor katliam günüyle ilgili olarak bir emekçi. "Gazetelerde ölü olarak Musa'nın adı geçmedi" diyor.

Daha başkaları da var elbet adı verilmeyen.Tutukluların, toplananların ise, kimler oldukları hàla belli değil. Alınıp götürülenlerden bırakılanlar,dönüp geliyorlar Mahalleye. Başlarından geçenleri anlatıyorlar. Yerle bir edilmiş Mahalle'yi,yeniden kuruluyor görmek, onlara şaşkınlık ve sevinç veriyor . Sorgunun verdiği ürküntünün yerini, umut alıyor.

1 Mayıs Mahallesi'nde, halk arasındaki dostluk ve kardeşlik, sıcak mücadele içinde daha da pekişti artık. Herkesin birbirine anlatacak, ortak mücadeleleriyle ilgili anıları, acıları, düşünceleri var. Kimi kadın, kavga başlayınca ürken kocasını uluorta eleştiriyor. Kimi emekçi, çocuğunun dövüşenlere nasıl yardım ettiğinden söz ediyor. Kimi devrimci, kavga alanında vurulup düşen yoldaşların anısını yaşıyor.

Ve halkın kurtuluşu uğrunda, halkın ve devrimcilerin, faşist diktatörlüğe karşı, omuz omuza bir mücadele sürdürdüğü ve şehitler verdiği bir alan olarak, yazıyor adını, 1 Mayıs Mahallesi, devrim yoluna.....

ÖLÜLERİMİZİN ANISI YOLUMUZU AYDINLATIYOR ! SICAK MÜCADELE ALANLARI, YENİ DERSLERLE DONATIYOR BİZİ...

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

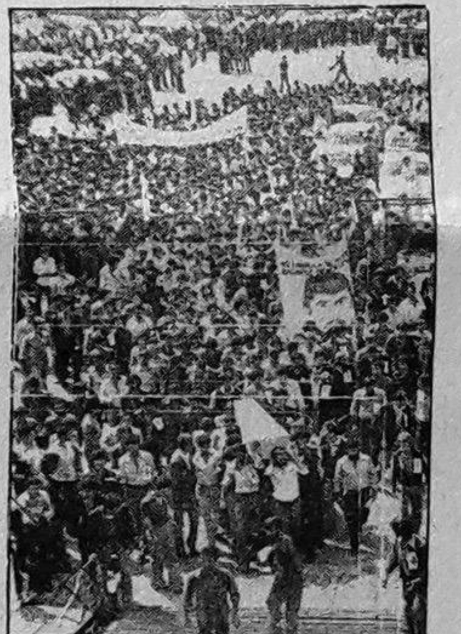
Faşist demagoji halkımızı aldatamaz

Ümraniye katliamının hemen arkasından yoğun bir karşı-devrimci demagoji kampanyası başlatılmıştır. Faşist diktatörlüğün bütün güçleri katliamı örtmeye, dikkatleri başka yönlere, düzmece masallara çekmeye çalışmıştır.Özellikle basın, radyo, televizyon gibi araçlarla sürdürülen bu bilinçli çaba halkı oyalamayı,gerçekleri gizlemeyi amaçlamaktadır.

Ümraniye katliamı üzerine faşist demagoji öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, cinayet şebekesi Ülkü Ocakları, "liberal-kapitalist" düzenin yoksul halka saldırısını "kınamıştır". Ülkü Ocaklı faşistler bugünlerde de İstanbul sokaklarına "Ümraniye olayının sorumlusu komünistlerdir" diye yazmaktadırlar.

Halkımızın büyük bir kesimi için bu "kınama" beyanatı sahte ve gülünçtür. Özellikle Ümraniye halkı "yoksul halkın yanında" olan faşistlerin ne olduklarını kendi deneyleri içinde görmüşlerdir. Dün Ümraniye'de, yakalarındaki bozkurt rozetleriyle tanınacaklarından bile çekinmeyen elleri silahlı MHP'li faşistler polislerle birlikte halkı kurşunlarken, bugün "kınama" beyanatları veriyorlar. Katliamda eline bulaşan halk kanı daha kurumadan verilen bu beyanatların amacı açıktır.

Emekçi halkımız,faşist katillerden, onların düzeninden nefret ediyor.

Gerçekleri bir bir açığa çıkaracağız

Faşist diktatörlük halk düşmanı yüzünü geniş yığınlardan gizleyebilmek için her türlü yolu denemektedir. Ümraniye katliamına "suçlu"lar ararken, oradaki vahşeti, zulmü örtbas etmeye çalışmaktadır. O, Ümraniye katliamındaki ölü sayısını sinsice gizlemektedir.Çatışmanın ilk günü 4 olarak açıklanan ölü sayısı daha sonra 5'e çıkartılmıştır,

Oysa gerçek böyle midir? Olayların gelişiminden, durumun hiç de böyle olmadığı, ölü sayısının açıklanandan çok daha fazla olduğu anlaşılmaktadır. Gecekondu halkının ifadelerinden ortaya çıkan,10-15 hatta daha fazla ölü olduğudur. Halk çatışmadan sonra yıkılan kondulardan çocuk cesetlerinin çıktığını,mahallenin uzak köşelerinde polisler tarafından bırakılmış ölüler bulunduğunu ifade etmektedir. Polisin morgta sıkı tedbirler alması, uzun uzun soruşturma yapmadan kimseyi sokmaması da ölü sayısının çok daha fazla olduğunu doğrulamaktadır. Morga girebilen bir gecekondulu emekçi, mahalle halkından 6'nın üstünde tanıdık yüz gördüğünü söylemektedir.

Faşist diktatörlüğün gizlemeye çalıştığı gerçekleri bir bir açığa çıkartalım, açıklayalım.

Gördüklerimizi,bildiklerimizi, duyduklarımızı gazetemize gönderelim.

HALK DÜŞMANLARI BİRBİRLERİNİ NASIL KORUYOR?

Hakim sınıflar düştükleri bataklıkta çırpınırken, emperyalist beylerinden dilendikleri pirinçle halkın kin, öfke ve isyan duygularını biraz olsun köreltmek için halka ucuz pirinç da ğıtmakta, cani ve katil yüzlerini örtmeye çalış maktadırlar.

Geçtiğimiz günlerde ilçemize gelen 15 ton it hal pirinci faşist Rize valisinin onayıyla, vurguncu ve soyguncu, emekçi halkımızın can düşmanı PAZAR AP İlçe Başkanı Nedim Karadeniz'e teslim edildi. O da 15 ton pirincin 8 tonunu özel deposunda gizleyip, 7 tonunu da özellikle tanıdıklarına, faşistlere ve AP'lilere dağıtıp, arta kalan bir miktarını ise 4, 4,5 kg'ını 5 kg. kabul edip halka sattı. Depoya gizlediği 8 tonunu ise Samsun'a karaborsa satmağa götürürken yakalandı. Fakat bu halk düşmanı hırsız hiç bir cezaya çarptırılmadı. Çünkü düzenin hırsızlar çetesi onun suç ortaklarıydılar.

Yine aynı günlerde ilçemize gelen Maliye Bakanlığı vergi kontrolörünü dükkânında tokatlayıp vergi defterlerini kontrol ettirmedi. Pazar halkının kan emicisi gözü dönmüş, hırsız faşist Nedim Karadeniz'i görevli memurun şikâyet etmesine rağmen, göstermelik mahkemeler meseleyi örtbas etmeye çalışmaktadırlar.

Ey halk düşmanları, ey kuzu postuna bürünen kurtlar; bugün gözümüz yaptıklarınızda, yarın ellerimiz yakanızda olacak ve yaptıklarınızın hesabını bir bir burnunuzdan getireceğiz.

KAHROLSUN VURGUN, SOYGUN VE TALAN DÜZENİ!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!

RİZE - PAZAR'dan
bir grup proleter devrimci

"Komutanların elinden sopa eksik olmaz"

Faşist diktatörlüğün halk üzerinde baskısını arttırması orduya da yansımaktadır. Erler üzerindeki baskı gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Biz, ... Hava İndirme Tugayında askerliğimizi yapıyoruz. Paraşütçü komandoyuz. Her devre paraşütle atlamak mecburidir. Atlamalar sırasında bir sürü yaralanmalar, hatta ölümler oluyor. Küfürler, dövmeler de cabası. İçme suyu bulunmuyor, meşrubat getiriyor lar, paran yoksa susuzsun. Askerleri amansızca sömürüyorlar. Faşist subaylar bir erin viziteye çıkmasını istemezler, viziteye çıkan askerin arkasından doktora telefon ederler ve istirahat vermemesini söylerler. Gazete, kitap okumak yasaktır. Kantin'de sadece Kelebek, Saklambaç, Tercüman, Hürriyet, Günaydın bulunuyor. Bazen de Milliyet geliyor. Sık sık arama yapıyorlar, mektupları okuyorlar. Bölük komutanlarının elinden sopa düşmüyor. Erlere devamlı işkence, zulüm ediyorlar.

ERLER ÜZERİNDEKİ BASKI VE ZULME SON!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

DEVRİMCİ BİR ASKER

TUNCELİLİ KADIN VE GENÇ KIZLAR

"Aile baskıları da bizi yolumuzdan ayıramaz"

Biz Tuncelili kadın ve genç kızlar olarak, horlanıp, ezilmemizin tüm halkın kurtuluşu ile birlikte son bulacağına inanıyoruz. Bizler de kadınlar olarak devrimci saflarda yerimizi almalıyız. Bir anamız şöyle diyor: "Biz kadınlar daha neyi bekliyoruz? Her gün bir evlât ölüyor, yeni yeni acılar ekleniyor acımıza. Artık yeter, uyanalım bizler de. Bu bozuk düzeni yıkalım, kendi düzenimizi kuralım. Yeter artık bıçak kemiğe dayandı."

Biz genç kızların üzerinde aile baskısı var. Ama biz yılmadan, bıkmadan mücadele ediyoruz. Aile baskıları da bizleri yıldıramaz. Bu yola canımızı adamışız.

Bizler Halkın Kurtuluşu okuyucusu olarak kadınların sorunlarına daha çok değinmenizi istiyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!

TUNCELİ'DEN BİR GRUP
KADIN VE GENÇ KIZ

Yıllarca içinde çalıştığım CHP'nin kimin çıkarlarını savunduğunu şimdi çok iyi biliyorum

1956 yılında Erzurum'un Pasinler ilçesinde doğdum. İlk öğrenimimi Pasinler'de yaptım. Ailemin maddi durumu kötüydü. Üç kardeştik, üçümüz de köşebaşlarında iş bekliyorduk.

İlçemizde torpili olanlar devlet dairelerine girip çalışıyor, torpili olmayanlar da sabahın altısından akşamın sekizine kadar sokaklarda iş bekliyorlardı. İş bulanlar çok az bir yevmiyeye çalışmaya gidiyorlardı.

Bu düzende acılı günler bizim içindir. Ezilen halka "kaderimiz bu" diyen parababaları "bu dünyada fakirlik, öbür dünyada zenginlik" diyerek bizim isyanımızı bastırıyorlardı. 1969'da İstanbul'a geldim. İş buldum, çalışmaya başladım. 1970'de CHP'li bir arkadaşla tanıştım, bana halk için düzenin CHP tarafından kurulacağını, o zaman işsizlik vb. gibi şeylerin hepsinin ortadan kalkacağını anlattı. Ben daha sonra Pasinler'e döndüm. O sırada her yerde devrimciler katlediliyordu. Düzene karşı kinim gün geçtikçe artıyordu. CHP'ye gidip geliyordum. Faşistler CHP binasına ve bizlere saldırı üstüne saldırı yaptılar. Biz aslında, CHP'yi "halk iktidarı kuracak, faşizmi yıkacak diye destekliyorduk. Oysa CHP'nin bu düzeni değiştirmesine imkân olmadığını, yine pratik içinde öğrendim.

CHP'nin içyüzünü şöyle açıklıyorum. CHP bir düzen savunucusudur. Tekelci burjuvalar, toprak ağaları CHP'yi desteklediklerini açıkladılar. CHP, onlarla uzlaştığını, halkın çıkarlarını savunmadığını bir kez daha gösterdi. CHP'nin programı azılı faşist parti MHP tarafından bile beğenilmiştir. CHP, faşist AP'ye ortaklık teklif etmiştir. AP'yle birlikte kimin iktidarını kuracak? Ama halk artık uyanmıştır. Ecevit kimseyi kandıramaz.

Yıllarca CHP Pasinler ilçesinde çalıştım. CHP Fatih ilçesinin her türlü pratik işine koştum. HDGD'ye her türlü yardımda bulundum. Ama şimdi Halkın Kurtuluşu'nun saflarındayım, şimdi eskiden bilinçsiz olarak kime hizmet ettiğimi çok iyi biliyorum.

KAHROLSUN REFORMİZM!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!

K.M. Paşa'dan bir
proleter devrimci

İSVİÇRE'DEKİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER AZGINCA SÖMÜRÜLÜYOR

Ben Türkiye'de faşist diktatörlüğün eğitim sistemi altında öğrenimimi tamamlamaya çalışan devrimci bir gencim. Ailem, yaklaşık olarak 10 yıldır İsviçre'de işçilik yapmaktadır. Ben de iki aylık bir süre için ailemin yanına gittim. Bu süre içinde görebildiğim kadarı ile gerek ailemin, gerekse çevrelerindeki diğer yabancı işçilerin nasıl ezildiklerini anlatacağım.

İsviçre'deki Türkiyeli ve diğer yabancı işçilerin yaşantısı, maddi ve manevi eziklikler dolu... Maddi sömürü açık; ikinci üçüncü sınıf insan muamelesi yapılan yabancı işçiler, en kötü şartlar altında ve en düşük ücretle çalışanlardır. Bir kişinin yapabileceği işin iki, üç katı analarımızın, babalarımızın, kardeşlerimizin sırtına yüklenmekte ve onlardan insanüstü güç sarfetmeleri, istenmektedir. Ayrıca sömürücüler onların dil bilmemelerinden de faydalanmaktadırlar.

İşçilerimizin % 90'ı bu ülkenin en kötü konutlarında ve yüksek kiralarla barınabilmektedir. Birçoğu çocuklarını Türkiye'deki yakınlarına bırakmak zorunda kalmıştır. Çünkü çocuk bakımı da aileler için büyük bir sorundur. Anne, baba çalıştığı için çocuk yalnızdır ve bakıma muhtaçtır. Çocuk yuvalarına bırakılan çocukların çoğu yeterince ya da hiç dil bilmediği için diğer çocuklardan soyutlanmakta ve çeşitli psikolojik eziklikler, baskılar altında kalmaktadırlar. Ayrıca bu yuvalara ödenen bakım parası da anne ve baba için yıkım sayılabilecek kadar fazladır.

Bütün gün en güç koşullar altında çalışan, yorulan işçilerin dinlenme olanakları yok denecek kadar azdır. Bu durumda genellikle seçtikleri yol oturmak ve uyumaktır. Çoğu siyasi uyanıklığa sahip, sömürüyü görebiliyor. Ancak CHP reformizmi onları büyük ölçüde etkilemektedir.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu yayına başladığı günden bu yana yurt dışındaki işçilerin sorunlarına yer vermiştir. Ama İsviçre'deki işçilerin sorunlarına hiç değinmemiştir. Bu eksikliğimizin giderilmesi ve bu ülke hakkında söylenen "yeryüzü cenneti" safsatasının sınıfımız bakış açısı ile mahkûm edilmesi gerekmektedir.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
TÜRKİYELİ İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ AZGIN SÖMÜRÜYE SON!
HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

İsviçre'den bir
proleter devrimci

Taşova'dan bir devrimci:

"Sosyal-faşistler duvarlardaki devrimci sloganları sildiler"

Amasya'nın Taşova kazasının Ballıca köyünden Halkın Kurtuluşu yolunda bir devrimciyim.

Köyümüz halkının temel üretimi tütündür. Köyümüzün toprakları, köy nüfusuna göre azdır. Bu sebeple köyümüzden ayrılanların ve ayrılmak için iş arayanların sayısı her gün artmakta.

1963 yılında köyümüzde Üretim Tüketim ve Kredi Kooperatifi kuruldu. Kooperatif yoluyla Almanya'ya 100 ilâ 150 kişi gönderildi. Almanya'nın açılması eskisine göre köyümüzde bir bolluk yarattı. Almanya'da da, dünya genelinde olduğu gibi, bunalımın yüksek oluşu köyde iken durumu orta halli olanların artık geri dönmemelerini getirdi. Köyde az topraklı olanlar da dönme arzusunda olduklarını, ancak burada güvenceleri olmadığından dönemediklerini sık sık söylüyorlar.

Yukarıda belirttiğim kooperatif başlangıçta hızlı bir gelişme gösterdi. Bunda en büyük etken Almanya'ya işçi gönderilmesi idi.

Daha sonraları kooperatif yöneticilerinin kooperatifi çiftlikleri haline getirmeleri, onun yok olmasını da beraberinde getirdi.

Kooperatif deneyi bize şunu öğretti ki, sömürü düzeni devam ederken köylülerin kooperatiflerle kurtuluşu mümkün değildir.

Köyümüzde toprak dağılımına gelince, bu da dengesizdir. En iyi durumda olanın 100 ilâ 110 dönüm toprağı var. Bu durumda olan 10 ailedir. 20-50 dönüm toprağı olan 30 aile, 10 ilâ 20 dönüm arası 40 aile, 10 dönümden az ya da hiç topraksız ise 40 aile vardır. Az topraklı ve topraksız aileler daha ziyade Almanya'ya giden topraklı ailelerin topraklarını kiralayarak işlemektedir.

Yukarıda belirttiğim gibi temel gelirimiz tütündür. Tütüne kadınımız, kızımız, anamız, bacımız 12 ay çalışırız. Çalışmaktan kadınlarımızın, kızlarımızın yüzleri bir sarıdır. Tütünü fideleyen biziz, fideyi söken biz, diken biz, tütünü kıran biz, dizen biz, demet eden biz, denk eden biziz. Fiyat tespitinde ise ne olduğu belirsiz bir tekel eksperi!

Tütünlerimizi sattığımızın hemen ertesinde yapılan devalüasyon ve zamlar da cabası.

İşte biz Ballıca köyünden devrimciler olarak MC'nin yeniden kurulmasını ve zamları protesto etmek, köyümüz halkının muhalefetini yükseltmek, bu muhalefete öncülük etmek amacıyla yazıya çıktık. Buna Devrimci Yol'dan bir arkadaş da katıldı. Köyümüzün her tarafını devrimci sloganlarla donattık.

Sabah kalktığımızda köyümüzde bulunan TİP Taşova İlçe Başkanı ve kuyrukçuları yazılarımızı siliyorlardı. Bu tavırlarına karşı çıktığımızda "halk kızıyor" diyerek karşı koydular. Evet kızanlar vardı. Bir avuç faşist ve köyümüzün gerici muhtarı yazılardan rahatsız oluyordu. Köyün muhtarı da aynen TİP'li sosyal-faşistler gibi köyün diğer bir başından silmeye başlamıştı zaten.

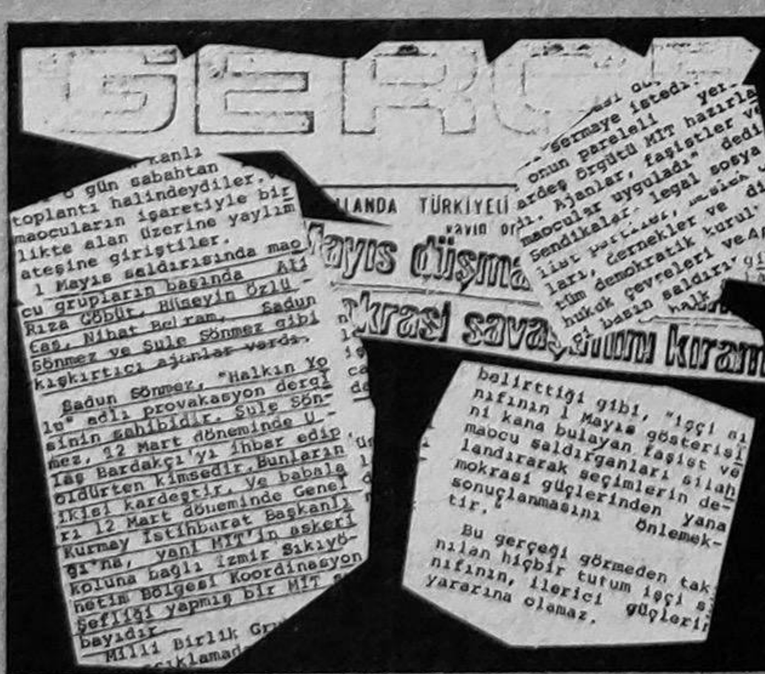
TİP'li sosyal-faşistler ve faşistler şunu bilmelidirler ki, mücadelemizi, kurtuluşumuzu engelleyemeyeceklerdir.

TİP'li sosyalist maskesi taşıyan sosyal-faşistleri tüm Ballıca köylüleri de tanıdı. Şimdiye kadar köyümüzdeki devrim sempatizanı arkadaşları "biz devrimciyiz" diyerek kandırıyorlardı. Köyümüzdeki son tavırları onların karşı-devrimci olduklarını pratik içerisinde bir kere daha kanıtlamış oldu.

FAŞİSTLERDEN VE SOSYAL FAŞİSTLERDEN HESAP SORULACAKTIR.
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER!
NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

TAŞOVA BALLICA
KÖYÜNDEN BİR DEVRİMCİ

SOSYAL FAŞİSTLERİN YALANLARI İFLAS ETMEYE MAHKUMDUR

Türkiye'de ve diğer ülkelerde olduğu gibi sosyal-faşistler Hollanda'da da karşı-devrimci faaliyetlerini hızlandırmışlardır. Hollanda'da bulunan sahte T"K"P'nin kolunun, Rusya'ya hizmet eden saldırgan bir örgüt haline getirdikleri HTİB (Hollanda Türkiyeli İşçiler Birliği), "Gerçek" adlı yayın organında devrimcilere saldırmaktadır. Proleter devrimci harekete kuduz köpekler gibi saldıran bu yayın organlarını orada, burada dağıtmakta, gerçekleri tahrif ederek işçilerin kafasını bulandırmaya çalışmaktadırlar. Ama biz devrimciler, bu bir yığın yalana, iftiraya karşı, onların çirkin yüzlerini açığa çıkarmak için, her gün daha bilinçli ve kararlı olarak mücadele etmekteyiz.

İşte yalan ve iftira belgesi "Gerçek". Gerçek adı altında en adi, en soysuz yalanlara sarılanlar halkımızın devrimci mücadelesi ile yok edilecektir.

HOLLANDA'DAN
HALKIN KURTULUŞU'NU SAVUNAN DEVRİMCİLER

Avganlı proleter devrimciler:

"Mücadelemizde her türlü engeli aşacağız!"

Biz Uşak'ın Avgan köyü proleter devrimcileriyiz. Tarımla uğraşan köyümüzde buğday, tütün, haşhaş, üzüm vb. ürünler üretilir. Emekçi halkımızın bütün yıllık alın terini ülkemiz genelinde olduğu gibi tefeci-tüccar alıp götürmektedir.

Köyümüzde geniş bir devrimci potansiyel var. Ancak bizler bugüne kadar kalıcı bir çalışma yapamadığımızdan dolayı köydeki bu potansiyele ortayolcu siyaset sahip çıkmaya kalkışmıştır. Küçük burjuva maceracıları köyü bugün tekkeleri olarak görmektedirler. Fakat onların yaptıkları Ecevit devrimciliğinin ötesine geçememiştir.

Kendilerini DEV-GENÇ'li (!) gören köyümüzdeki ortayolcuların kendi siyasetlerinden bile haberleri yoktur, pratikte de sosyal-faşist tavırlar içindedirler. Biz onlara aramızdaki çelişkilerin uzlaşmaz olmadığını, şu an için ideolojik mücadelenin gündemde olduğunu ve her fırsatta çeliştiğimiz meselelerin tartışılması gerektiğini vurguladıysak da, siyasetimizden köşe bucak kaçmışlardır. Tartışmaya oturmak bir yana yanlarına gittiğimizde topluca kalkıp gitmektedirler. Daha ötesi bizimle bağları olan arkadaşları tehditle bizden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar.

Kendi siyasetlerine güvensizliklerinden kaynaklanan bu tavırları yüzünden arkadaşların tepkilerini kazanmaktadırlar. Kendi tekkeci siyasetlerinden kaynaklanan bir diğer mesele de bizim, ezilen köy halkının sorunlarıyla ilgili (tütün, buğday, haşhaş ve tefeci-tüccar sömürüsü) yazı ve afişlerimizi karalamaları ve üzerlerine afiş yapıştırmalarıdır.

Kendileri köyümüze bugüne kadar ayakları yere basmayan, havada bir takım sloganlardan başka bir şey getirememişlerdir. Daha önceki bir tartışmada, halkın temel taleplerini kapsayan sloganların kitlelere götürülmesi gerektiğini söylediğimizde bu baylar şiddetle karşı çıktılar ve açık açık proletaryanın ekonomik- demokratik mücadelesini reddettiler. Ve bizim bütün sloganlarımızın karalanacağını söylediler. Biz ise bunun bir çözüm getirmeyeceğini, tam aksine aradaki çelişkilerin sertleşeceğini, sloganlarımızdan ve siyasetimizden hiç bir zaman taviz vermeyeceğimizi belirttik.

Onlar şunu çok iyi bilmelidirler ki, fikirler kurşuna dizilemez! Biz siyasetimizden taviz vermeden sayımız ne kadar olursa olsun mücadelemizi her alanda ve her zaman sürdüreceğiz.

YAŞASIN AVGAN HALKININ GELİŞEN PROLETER DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
AVGAN HALKININ GELİŞEN MÜCADELESİ TEKKECİ-GRUPÇU TAVIRLARI YENECEKTİR!
KREDİ TÜCCARA DEĞİL, ÜRETİCİYE VERİLMELİDİR!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK, YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

AVGANLI HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA BİR GRUP PROLETER DEVRİMCİ

AVGANLI
HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA
BİR GRUP
PROLETER DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU
Yazışma Adresi:
P.K.1107 SİRKECİ
İSTANBUL

"Artık düzen partilerinin yalanlarına inanmıyoruz"

Biz Sivas Pürün kazasının Göbekören köyü devrimcileriyiz. Köyümüzün arazisi taşlı ve verimsizdir. Ekilecek topraklar çok azdır. Ekonomik koşullarımız çok kötü olduğundan bazı köylüler şehire göçmüştür. Ancak şehirde de köyden farklı bir durumda olmamışlar, çok az bir ücretle iliklerine kadar sömürülmüşlerdir.

Köyümüzün geliri buğday ve arpadır. Ektiklerimizi kendimiz tüketiyoruz. Dışarı satamıyoruz. Aynı zamanda hayvancılık da yaparız. Bundan elde ettiğimiz sütü dışarıya satarak, sebze ve ihtiyaçlarımızı karşılarız. Arazimizin verimsizliği nedeni ile çok güçlük çekmekteyiz.

Köyümüzün suyu da yoktur. Biz devrimci bir köy olduğumuz için köyün batısından gelen suyu, faşistler engellemişlerdir. Faşist mahkemeler de onları haklı bulmuş ve oracıkta yıllardır akıp duran suyu özel mülkiyete bağlamıştır. CHP'liler "CHP iktidara gelirse suyunuzu getiririz" dediler, ama 5 senedir ne gelen var ne giden. Sadece seçim zamanı köy halkını kandırmak için bir dozer getirdiler. Biz, Göbekören köylüleri olarak ne AP'ye ne CHP'ye ne de diğer burjuva partilerine inanmıyoruz. Köyümüz halkı kurtuluşunun ancak bir devrimle olacağı, ancak mücadeleyle kazanılacağı gerçeğine gün geçtikçe daha çok sarılıyor.

YAŞASIN GÖBEKÖREN VE KAYNARCA KÖYLÜLERİN VE TÜM HALKIN MÜCADELESİ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

GÖBEKÖREN KÖYÜ
DEVRİMCİLERİ

Balıkesir SEKA işçileri

Baş.ta.sa.3'de

ğunlaştırdı. Direnişin ikinci günü jandarma ve polis Mardinli işçilerin koğuşuna gece saat 2'de baskın yaparak hepsini fabrika dışına attı. Bu durum diğer işçiler arasında büyük bir çaresizlik yarattı, Herşey örgütsüz ve kendiliğinden gelişiyor. İşveren bir yandan da bazı işçilerle özel olarak görüşüyor, onlara çeşitli vaadler de bulunarak direnişten vazgeçmelerini istiyordu. İşçilerin bir bölümü gruplar halinde ayrılarak, fabrikadan çıkıyor, bir kısmı ise işe başlıyor, fakat biraz sonra "işten atıldın" şeklinde haber geliyordu. Bazıları da kendi istekleriyle işten atılmaya mecbur bırakılıyordu.

Direnişin üçüncü günü devrimciler işçilerin yardımına koştular. Onlarla kaynışıldı, mesele tartışıldı. Fakat yapılacak çok şey yoktu. Direniş hızla çözülüyordu. İşçilerin bir kısmı fabrikadan ayrılıyordu. bir kısmı ise işe başlamışlardı bile. Diğerleri de işten atılmıştı.

Bu arada Disk yöneticilerinin tutumlarına da değinmek gerekiyor. İşçiler bu sendika ağalarının gerçek yüzlerini mücadele içinde bir kere daha kavradılar. Onlar gerçek işçi dostu olamazlardı. Direnişten haberleri olmalarına rağmen, işçinin ayağına gelecekleri yerde, işçiler onların ayaklarına gittiler. Hiçbir maddi ve manevi yardımda bulunmadılar. İlk günden maddi yardım yapılsaydı direniş bu şekilde bitmezdi. Onlar "elimizden hicbirşey gelmez" diyerek işçileri başlarından savuşturdular. Bu direnişin kırılmasının başka sebepleiinden biriydi.

Seka işçilerinin mücadelesi böylece yenildi. Fakat işçiler bu yenilgiden de çok önemli dersler çıkarıyorlar. Bu direniş onlar için gerçek bir eğitim oldu. Gelecek mücadelelerin de bu dersler onların yolunu aydınlatacaktır. İşte işçilerin bu direnişten çıkardıkları dersler:

1) İşçiler ve tüm çalışanlar faşist demogoji ve yalana karşı uyanık olmalıdır. Onlar halk düşmanı patron yanlısı uşaklardır.

2) Direniş, grev ve çeşitli eylemler devrimcilerin önderliğinde yapılmalıdır. Ancak bu taktirde zafere ulaşabiliriz.

3) Direniş ve grevler örgütlü olmalıdır. Örgütlü olmak işçi sınıfının gücünü bin kat arttırır.

4) 4) Bu tür hareketlerde tüm güçlerin desteği sağlanmalıdır. Direniş veya grev belli bir hazırlıktan sonra yapılmalıdır. Köylülerle ve diğer davrimci kuruluşlarla ilişkiye geçilmeli ve onların desteği sağlanmalıdır.

5) Disk yöneticileri gerçek işçi dostu olamazlar. Onlar sendika yönetiminden uzaklaştırılarak yerlerine devrimci işçiler geçmelidir. Sendika yönetimleri işçilerden oluşmalıdır.

6) Polis ve jandar-a faşist diktatörlüğün hizmetindedir. Tüm işçiler ve emekçiler onlara hiçbir zaman füvenmemelidir.

7) İşçi sınıfının ve tüm halkın gerçek kurtuluşu Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle olacaktır. Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi

YAŞASIN İŞÇİLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
DİRENİŞTEKİ İŞÇİLERLE KONUŞAN HALKIN KURTULUŞU YOLUNDA BİR GRUP DEVRİMCİ

Hasan Kızılkaya

Baş.ta.sa.1'de

olmaya çalıştı.

O, 1 Mayıs gecekondu halkıyla omuz omuza mücadele ederken katledildi.

Faşist diktatörlüğün bu kanlı saldırısı, katledilenler, işkence edilenler yanlarına kalmayacak, bir bir hesap sorulacaktır.

HÜSEYİN ÇOPAROĞLU-1955...

Baş.ta.sa.1'de

rücü, kan emici düzenin ancak silahlı bir halk devrimi ile yıkılacağına inanan, bütün gücüyle devrimci mücadele içinde yer almaya, Marksist - Leninist öğretiyi öğrenmeye, kavramaya çalışan bir işçiydi. O, halkın kurtuluşu yolunda mücadele veriyordu.

Hüseyin Çoparoğlu Yoldaş ve 1 Mayıs Mahallesinin diğer şehitlerinin anısı mücadelemizde yaşayacak, bayrak olacaktır.

Ümraniye'de verdiğimiz

Baş.ta.sa.1'de

şist diktatörlüğün kesin sayılarını halktan gizlemeye çalıştığı şehitlerimizin çoğunun henüz kimliği bile belli değildir. Ancak sömürüye, zulme karşı verilen savaşta dökülen her damla kan halkın mücadele azmini biraz daha biliyor, sömürgenlere karşı varolan kinini biraz daha arttırıyor. Şehitlerimizi bayrak yaparak daha büyük mücadelelere ilerliyoruz. Katliamın ve büyük direnişin hemen ardından kondusunu tekrar kuran bir emekçi şöyle diyor: "Biz buraya kan döktük, can verdik. Artık hiç bir şeyden yılmayacağız. Gene gelsinler, gene direneceğiz!"

Şehitlerimiz çetin mücadelelerde bizim için inanç, cesaret kaynağıdırlar. Vurulup düşen şehitlerimiz, yarın devrimin zafer naraları olacaktır!

Haklarımızı ancak mücadeleyle

Baş.ta.sa.3'de

pimizi işten attı. Bu olayda bizler yanlış bir ta vır alıp, meseleyi gurur meselesi yaptık. "Sen bi zi atamazsın biz kendimiz gideriz" deyip ayrıldık. Bu yaptığımız direniş kararına uymadı. Sonradan bunun yanlış olduğunu kavradık. Tekrar ertesi gün işe döndük. Patron karşısında hepberaber konuşacağımız yerde, hep bir arkadaşı konuşturduk.Ücret artışlarımız dengesiz oldu, iki arkadaş 20TL. artış alırken Sekiz arkadaş 10 TL. artış aldı.Bu da "Eşit işe eşit ücret" talebimize aykırı oldu.

H.K. - Kısa direnişinizden çıkardığınız dersler ve sonuçlar nelerdir? Anlatır mısınız?

- Kısa direnişimizde, yukarıda da anlaşıldığı gibi haklarımızın çoğunu alamadık. Ancak örgütlü ve birlik olmakla, mücadele etmekle patronlardan haklarımızı alabileceğimizin bilincine vardık.İnşaat işçilerinin mutlaka sendikalaşması gerektiğini kavradık.

H.K. - Sizce sömürü ve zulüm düzeninden nasıl kurtulabiliriz?

- Bence tüm emekçi işçiler bilinçlendirilmeli, birlik olmalı, tüm halk örgütlenmeli, proleter devrimcilerin önderliğinde sömürü ve zulüm düzenine karşı yılmadan mücadele edilmeli. Ancak böylece haksızlık, sömürü, baskı ve zulüm düzenini yeneriz ve bunun sonucunda bu düzenden kurtulur, özgürlük ve demokrasiye kavuşubiliriz.

H.K. - HALKIN KURTULUŞU Gazetesini okuyor musun, eğer okuyorsan nasıl görüyorsun? Gazete hakkında eleştirilerin ve önerilerin varmı?

- Okuyorum. Gazeteyi iyi görüyorum. Bize gerçek kurtuluşumuzun nerede olduğunu gösteriyor.Şöyle bir önerim var... Gazetede devrimci şiirlere daha çok yer verilmelidir. Yoldaşca selamlarımı bildirin.

BOYACI İŞÇİLERİN MÜCADELESİ ENGELLENEMEZ !
İNŞAAT İŞÇİLERİ SENDİKALAŞMAK İÇİN İLERİ !
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI !

NAZİLLİ SÜMERBANK EK İNŞAATINDA ÇALIŞAN GENÇ BOYACI BİR ARKADAŞ

Vatan Gazetesi direnişinden

Baş.ta.sa.8'de

yatırarak Yılmaz Güney'in romanını satın aldı.Güney Film, Numan Esin'in bu ticari işinin altında yatan siyasi hesabını göremedi. Numan Esin, Yılmaz Güney'in adını ve kişiliğini kendi çirkin hesaplarına maske olarak kullanacaktı. Ve düşen tirajını da bir anda yükselteceğini hesaplıyordu. Büyük ilanlar ve afişlerle yayına başladı. Gazetenin makina başında yükseltilen tirajı okur karşısında proleter tepkiyle karşılaştı. Proleter devrimci okur, Vatan boykotuna kararlılıkla sahip çıktı... (Gazetemize Yılmaz Güney'i uyaran ve direnişten yana olmasını isteyen bir çok mektup geldi.)

VATAN PATRONU YENİ BİR OYUN PEŞİNDE...

Şu sıralarda Vatan patronu yeni bir oyunun peşindedir. Sendikayla anlaşma masasına oturmaya yanaşmakta ve işçilere"münasip" oranlarda haklarını vereceğini söylemektedir. Gazeteden yurtsever ve devrimci yazar ve çalışanları ayıkladıktan, bütün kontrolü eline aldıktan ve gazeteyi sermaye kuyrukçusu çalışanlarla doldurduktan sonra yapmaktadır bunu.Vatan patronu sadece süs olarak Aydınlık dergisi sahiplerinden Doğan Yurdakul'u muteber adam olarak tutmakta ve Halkın Sesi'nin ilânlarını "indirimli tarifeden" koymaktadır. Vatan patronu sendika ile belki uzlaşmaya varacak ve "münasip" oranda hak verecektir. Ve bunu "Vatan'da direnen işçiler haklarını aldı.Toplu sözleşme imzalandı"diye reklam edecektir.Böylece çirkin yüzünü maskeleyebileceğini sanmaktadır.

VATAN'DA OLANLAR GERİCİ BASININ HAİN YOZONON SADECE BİR PARÇASIDIR...

Vatan'a karşı sürdürülen boykot özünde gerici basın piyasasına karşı sürdürülen bir kitle direnişidir. Bu direniş, devrimci okurlar arasında (bu eylem alanında da)birlik, beraberlik ve dayanışma bilincini yaygınlaştırmıştır. Bu direniş,günlük basın piyasasındaki sosyal-faşist bir darbeyi kamuoyuna deşifre etmiştir. Bu direniş okuru sosyal-faşist hesaplara karşı uyarmıştır. Burjuva basın ağalarına, devrimci okurun "bir koyun sürüsü" olmadığının dersini vermiştir.

Proleter devrimci safların "Vatan Gazetesi'ni Boykot" eylemi,Halkın Sesi oportünistlerinin bu alanda da gerçek yüzlerini deşifre etmiştir.

Vatan'daki olayları sadece bir kez duyurmakla yetinen "Devrimci Yol"un ortayolcu, fırsatçı tutumunun doğurduğu pasifizmi de, gelişen olaylar mahkûm etmiştir.Çünkü bugün Vatan'da Devrimci Yol taraftarı çalışanlar da baskı altına alınmış ve atılmışlardır. Devrimci Yol, Vatan'dan proleter devrimcilerin atılmasının kendisine yarayacağını sandı ise, bu konuda Vatan patronunun kendilerine göz kırpışlarına aldandılarsa son gelişen olaylarla yanıldıklarını anlamışlardır.

Proleter devrimci saflar Babıali basın piyasasında kendi üstlerinde oynanmak istenen hiç bir oyuna izin vermeyecektir. Gerek sosyal-faşist, revizyonist ve gerek faşist, kozmopolit hesapları açığa çıkaracak ve direnecektir. Bu konuda Vatan gazetesi boykotu güçlü bir örnektir.

Günaydın gazetesinin 1 Mayıs'ın ertesinde proleter devrimci saflara karşı açtığı, yalan, iftira ve ihbar kampanyası da proleter devrimci safların direnişiyle karşılaşmıştır. Proleter devrimci yayınlar Günaydın aleyhine açtıkları davayı kazanarak tekzip hakkı elde etmişlerdir.

Bundan böyle de günlük gerici basın piyasasına karşı kitle mücadelesini yükselen devrimci hareketin bir parçası bileceğiz.

- VATAN GAZETESİ BOYKOTUNA PROLETER DEVRİMCİ KARARLILIKLA SAHİP ÇIKALIM!
- GÜNLÜK GERİCİ BASININ DEVRİMCİLER HAKKINDAKİ YALAN, İFTİRA VE İHBARLARINA KARŞI MÜCADELE EDELİM!
- YURTSEVER VE DEVRİMCİ BASIN EMEKÇİLERİNİN MÜCADELESİNE OMUZ VERELİM!
- KAHROLSUN FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASIN AĞALARI!
- YAŞASIN YURTSEVER VE DEVRİMCİ BASIN MÜCADELEMİZ!
- FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

İSTANBUL'DAN BİR PROLETER DEVRİMCİ

Halkımız hayat

Baş.ta.sa.1'de

kuruşları bile eritti.

1976 yılı bütçesi daha baştan yıl içinde fiyatların en az % 27.5 oranında artacağını, enflasyon hızının % 20'den aşağı düşmeyeceğini, çalışabilir durumda olan her 5 kişiden birinin işsizler ordusuna katılacağını bildirmek zorunda kalıyordu.

1976 yılı aynı zamanda halkın faşist diktatörlüğe, teröre, baskıya, hayat pahalılığına karşı,azgın sömürüye karşı mücadelesinin yükseldiği, ancak bu mücadelenin kan ve terörle bastırılmaya çalışıldığı yıl oldu. İşkenceler, siyasi cinayetler,"operasyon"lar birbirini izledi. Faşist kanunlar ard arda sertleştirildi.

Faşist diktatörlük halkı en amansız bir biçimde ezme ve sömürmenin yanında hâkim sınıfları en hay dutça yollarla zengin etmenin bir aracıdır.

1976 yılı hakim sınıfların buhran şartlarına rağmen kârlarına kârlar kattıkları bir yıl oldu.

Türkiye'nin en büyük sermaye grubu Koç Grubunun 1976'daki satışları bir önceki yıla oranla % 37 artarak 1 milyar 48 milyon dolar'a ulaştı.<u>Kârları</u>: 1975'e göre 2 misliden fazla artarak 148 milyon doları buldu.

Sabancı grubunun satışları 1975'e göre % 62 artarak 588 milyon dolar'a ulaştı. <u>Kârları</u>:1976'da bir önceki yıla göre % 540 artarak 51 milyon dolar'ı buldu.

Eczacıbaşı grubunun satışları 1976'da 75 milyon dolar'a ulaştı. <u>Kârları</u>: 7.5 milyon dolar'a ulaştı.

İçinde bulunduğumuz 77 yılının genel görünüşüde, halkın mücadelesinin daha da yükselmesi, ekonomik, siyasi buhranın daha da derinleşmesinin dışında 1976'nın aynıdır. Halk için sömürünün,baskının, sefaletin,işsizliğin, hayat pahalılığının daha da artması, ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığının pekiştirilmesi, faşist diktatörlüğün sertleşmesi.

Hakim sınıflar 1977 yılında da ekonomik ve siyasi buhranın yüklerini faşist diktatörlük aracılığıyla halkın, işçilerin, köylülerin, dar gelirli memurların, küçük esnafın vb. sırtına vurmaya çalıştılar.

Sabancı grubu 1977'de satışının 818 milyon dolara ulaşacağını beklemektedir. Eczacıbaşı grubu 1977'de satışının 158 milyon dolara,kârlarının ise 22.3 milyon dolara ulaşacağını tesbit etmektedir. Bizzat rakamların kendisi Koç ve Sabancı gruplarının kârlarının daha da büyük rakamlara ulaşacağını göstermektedir.

Ülkemiz 1970'lerden beri gittikçe derinleşen bir ekonomik-siyasi buhranın içinde bulunuyor.Her şey buhranın hakim sınıflarca çözümünün faşist diktatörlüğün sertleşmesini, halkın daha azgınca sömürülmesini, bir avuç hakim sınıf üyelerinin ise buhranın yükünü yoksul halkın sırtına bindirerek kârlarına kâr kattıklarını göstermektedir.

Ancak işçi sınıfının ve halkın faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi de süratle yükselmektedir... Buhranın halkçasına çözümünün, Ulusal Demokratik Halk Devriminin sağlanacağı günler uzakta değildir.

Zamlar yoksul halkın

Baş.ta.sa.1'de

yapıldı. Çimentoya torba başına 625 kuruş zam geldi. Kok kömürünün tonu 400 liradan 1200 liraya çıkarıldı.

"Ekonomik tedbirler paketi"nin neyi amaçladığı, hakim sınıfların "ekonomik buhrana çözüm bulmak" derken neyi kastettikleri anlaşılmıyor mu? Onlar buhranın faturasını halka ödetmek amacıyla hayat pahalılığını iki üç kat arttırıyor, halkı daha da azgınca sömürüyorlar. Yeni yapılan zamlarla her türlü temel ihtiyaç maddesinin fiyatı iki üç misline çıkacaktır.Çünkü bu zamlar her alana hemen yansıyacak temel maddelere yapılmıştır.

Hakim sınıflar halkın sırtına yeni yeni kamburlar eklerlerken, sömürü cenderesini daha da sıkarlarken, soyguncu yüzlerini halktan gizlemeye çalışıyorlar. Onlar bu korkunç hayat pahalılığı karşısında kitlelerin artan öfkesini yatıştırabilmek için demagojilere sarılıyorlar. Faşist MC'nin başbakanı Demirel utanmazca sırıtarak "Zamlar milletin hayrına oldu" diyor. Hayır, hiç kimse böyle ucuz demagojilerle kitlelerin karşısına çıkamaz!Halkımız zamların kimin hayrına kimin zararına olduğunu pekala biliyor. Zamlar, hayat pahalılığı bir avuç sömürücünün yüzünü güldürürken, halkımızı daha da sefalete, yoksulluğa sürükleyecektir. Yapılan zamlardan etkilenen hayat pahalılığının acısını çeken emekçi halktır. Çünkü malların sahipleri veya mal üreten kapitalist zamdan etkilenmez. Çünkü biri zaten o fiyata (zamlı) satar. Diğeri malına o fiyatı yansıtır. Zamlar altında ezilen işçiler, köylüler, emekçilerdir.

Korutürk de "zamların halkı ezmeyi değil, ezilmekten kurtarmayı hedeflediğini" söylüyor. Faşistlerin maskesi nasıl da bir bir düşüyor !

Gene günlük basında bol bol reklamı yapılan ve halkın tepkisini, isyanını dindirmeyi amaçlayan bir demagoji daha: "Tüpgaz,çay şeker, tuz, bez ile DDY ve vapur ücretlerine zam yok." Hakim sınıflar ellerinden geldiğince, buhranın elver diğince, zamları birdenbire yapmamaya, halka yükleyecekleri yükü "alıştıra alıştıra" yüklemeye çalışıyorlar. MC kurulduktan hemen sonra önce sadece tekel mamullerine yapılan zamla yetinilmesi arkasından yavaş yavaş ekmeğe,sebzelere, demire vs. zam yapılması bunu doğrulamaktadır. Hayat pahalılığı şimdi ulaştığı noktada kalmayacak, daha da artacaktır.

Hakim sınıflar halka karşı ekonomik, siyasi her alandaki azgın saldırılarını daha da arttırmak, böylelikle içine düştükleri buhranı, büyük yaralar almadan atlatmak isteğindedirler. Onlar, geldiğimiz bu noktada zamların kaçınılmaz olduğunu, ister Demirel, ister Ecevit, isterse başka biri olsun ekonomiyi kurtarmak için zam yapmak zorunda olduğu aldatmacasını halka karşı kullanıyorlar. Hayır, zamlar kaçınılmaz değildir! Zamlar ancak bu düzen sınırları içinde zorunludur. Yani sömürü düzeninde ekonomimizi "refaha" ulaştırmanın, çözümü hakim sınıflar için zam,pahalılık, enflasyon vs. dur. Ama zamlar, pahalılık hakim sınıfların çözümüdür. Gerçekteyse zam zorunlu değildir. Sosyalist ülkelerde,örneğin Arnavutluk'ta, bütün emperyalist kapitalist dünya buhranın içinde kıvranırken, fiat artışı olmamakta, hatta temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları düşmektedir.

Zamların, pahalılığın kaynağı, yoksulluğun, sömürünün kaynağı olan faşist diktatörlüğe karşı mücadele edelim!

Çökmeye mahkum olan

Baş.ta.sa.1'de

tırarak kitleleri bastırmaya çalışmaktadır.

Satın alınacağı açıklanan silahlar,panzerler, eğitilmiş köpekler ve helikopterlerle polis teşkilâtının güçlendirilmesinin vb. tedbirlerin nedeni de yine budur. Faşist diktatörlük kan dökerek ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Ancak artan zulüm kitlelerin direnişini ve mücadelesini bastırabilecek midir?

Bu mümkün değildir.Sadece Ümraniye halkının mücadelesine bakmak bile bunun mümkün olmadığını açıkça göstermektedir.

Ümraniye'de bir mahalle halkı, bütün kötü şartlara rağmen faşist diktatörlüğü bir anlamda yenilgiye uğratmıştır. Ümraniyeli emekçiler şehit vermişler, yaralı vermişler; işkence görmüşler ama faşistlere boyun eğmemişlerdir. Makinalı tüfekleriyle, binlerce polisi ve panzerleriyle gelen polis gecekonduların tümünü yerle bir etmiş fakat emekçi halkı Örnektepe'den, 1 Mayıs'tan söküp atamamıştır. Şimdi Örnektepeliler orada evlerini yeniden kuruyorlar.

Hakim sınıfları zulme, ve daha fazla zulme iten neden halkın boyun eğmez mücadelesinin gittikçe yükselmesidir.

Emekçi halk devrim yolunda her gün bir adım daha atarak, kendi siyasi güçlerini geliştirerek ilerlemektedir.

Çökmeye mahkum olan şimdiki düzenin savunucularını hiç bir katliam ve zulüm kurtaramayacaktır.

Devrimciler ve emekçi halk, işbirlikçi hakim sınıfların bu yeni saldırılarını da altetmeyi başaracaktır.

Faşist diktatörlüğün

Baştarafı sa. 1'de

nin dönemlerine göre hakim sınıflar baskı ve zulümgüçlerinde ve metodlarında yeni düzenlemelere gitmektedirler. 1970'lerin hemen öncesinin <u>toplum polisi kurma kararı</u>, kitle mücadelelerinin, kitle gösterilerinin yükselmesine tekabül eder. 1971'in <u>kontr-gerilla ve işkence birlikleri</u> ve kitle gösterilerinin ve devrimci örgütlerin üzerine askeri birliklerle yürümekte o dönemin meselesiydi.

Faşist diktatörlüğün baskı ve zulüm güçlerindeki yeni düzenlemeler de bu anlamda günümüze tekabül etmektedir.

İşbirlikçi hakim sınıflar faşist diktatörlüğü sertleştirmek ve buhranın yüklerini halkın sırtına vurmak için başvurdukları yöntemlerin güçlü bir halk muhalefetiyle karşılaşacağını, bugünün Türkiye'sinin 1971'lerin Türkiye'si olmadığını,faşist diktatörlüğün her adımda önünde kitlesel bir başkaldırıyı bulacağını çok iyi bilmektedirler.Onlar tarihi ve uluslararası tecrübelerinden halk hareketinin bir çok yerde bugünkü mücadele biçimlerini aşma eğilimini göstereceğini bilmektedirler.

HAKİM SINIFLAR CEPHESİNDE:

Faşist diktatörlüğün önümüzdeki dönemdeki taktiği böylece açığa çıkmaktadır. Kitle eylemlerine, kitle gösterilerine karşı, direnişlere karşı sistemli <u>askeri ve polisiye harekât...</u> Bunlar bir katliama dönüştürmek. O <u>her kitle eylemini, direnişini kendi güçleri ve halk güçleri arasında geçecek -kelime uygunsa- sokak savaşları olarak görmekte</u>, taktiğini buna göre kurmakta ve bu taktiğin güçlerini hazırlamakta ve eğitmektedir. <u>Otomatik silahlı vurucu polis timleri</u>, eğitilmiş <u>polis köpekleri, planlanmış "operasyon"lar, "polisin sayıca ve teçhizat bakımından güçlendirilmesi</u>,kitle hareketlerini bastırmak için sistemli planların geliştirilmesi.

PROLETER DEVRİMCİ CEPHEDE:

Faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin en önünde yürümek, bu mücadelede halk kitlelerine önderlik etmek,halk muhalefetini örgütlemek ve mücadeleyi yönetmekle görevli olan proleter devrimci hareket de işte kendini ve halkı <u>yukarıdakine uygun bir şekilde</u> hazırlamakla ve hazırlıkları asgari bir ölçüde olsa da tamamlamakla görevlidir.

Böyle bir dönem, güçlerin mutlak surette merkezi ve birleşik bir şekilde seferber edilmesini gerektirmektedir. Bunun en üst düzeyi ise proletarya partisi meselesidir. Proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması ve partinin inşası görevi, bu duruma bağlı olarak, her geçen gün daha acil bir görev haline gelmektedir.

Proleter devrimci hareket önümüzdeki kısa dönemde faşizme karşı mücadele ve faşist diktatörlüğe karşı halk cephesi meselesini <u>hem teorik, hem de pratik planda</u> kesin ve kapsamlı bir çözüme ulaştırmak acil görevi ile karşı karşıyadır.

Faşizme karşı mücadelede günlük kitle mücadelesi içinde filizlenen örnekleri tesbit etmek,geliştirmek ve sistemleştirmek görevi karşımızda durmaktadır. Bu konuda uluslararası devrimci hareketin tecrübelerinin özetlenmesi, kavranması gerekmektedir.

Proleter devrimci hareket, ideolojik planda revizyonizme, sağ oportünizme ve pasifizme karşı mücadelenin yanında bunların bir yansıması olan liberalizmi, menşevizmi ve legalizmi de altetmek, ve bu konudaki hataları acilen düzeltmek göreviyle karşı karşıyadır.

Legalizm, liberalizm ve menşevik anlayışlar bir bütün olarak devrimci proletarya hareketinin ve örgütlenmesinin tümünde ve ayrı ayrı ve en küçük her unsurunda ve biriminde mutlaka altedilmelidir. Rehavete ve uyanık olmamaya karşı amansız bir mücadele verilmeli, saflar düzenlenmeli ve sıkılaştırılmalıdır.

Proleter devrimci hareket en temel teorik ve siyasi meselelerden, en teknik meselelere kadar; <u>faşist diktatörlüğün yeni taktiklerine göre</u> hazırlanmak ve eksiklerini tamamlamakla görevlidir.

KİTLE DİRENİŞLERİ VE KİTLE GÖSTERİLERİ CEPHESİNDE:

Faşizmin artan baskı ve terörüne, katmerleşen zulmüne, katliamlarına ve halk kitleleri üzerinde kurmaya çalıştığı ağır ekonomik baskılara karşı yükselen halk hareketinin başına geçmek, fasizme, işkencelere, katliamlara, hayat pahalılığına v.b karşı kitle direnişleri, kitle gösterileri düzenlemek göreviyle karşı karşıyayız. Kitle gösterilerini ve kitle direnişlerini düzenin sınırları içinde, bütünüyle barışçıl resmî geçitlere indirgeyen, meseleyi böyle kavrayan sağcı anlayışların saflarımızda varlığının farkında olmalıyız. Bu anlayışı altetmek üzere yoğun bir çaba harcamalıyız.

1 Mayıs Taksim katliamı, 1 Mayıs gecekondu mahallesi direnişi bizim için üzerinde titiz bir şekilde düşünmemiz ve değerli dersler çıkarmamız gereken tecrübelerdir.

Bu tecrübelerin de ortaya koyduğu gibi,faşist diktatörlüğün yeni taktiği,askerî barikatları çağrıştıran,-kelime uygunsa-sokak savaşları ve katliamdır. İşte düzenlenecek kitle gösterilerinin ve kitle direnişlerinin ele alınmasında bu mesele bu dönemde hayati bir öneme sahiptir.

Nasıl bir yolda yürünmesi gerektiğini,hayatın ve olayların bizzat kendisi, faşist diktatörlüğün yeni tedbirleri ve yeni taktikleri ve her yerden kitlesel bir şekilde yükselen halk muhalefeti ortaya apaçık koymaktadır.

Proleter devrimci hareket hazırlıklarını tamamlamayacak, bu konuda gerek kendi, gerekse uluslararası proleter devrimci mücadelenin derslerini özetlemeli ve kavramayacak; faşist diktatörlüğün yeni taktiklerine karşı kendisindekileri geliştirecek; gelecek günlerin niteliğini halka açıklayacak, kavratacak; ve kendini ve halk kitlelerini bu tesbitleri üzerinde eğitmek ve gengeniş halk yığınlarını azami bir derecede mücadeleye seferber ederek, buhranı halkçasına çözme ve faşist diktatörlüğü yerle bir etme yolunda azimle ve yılmadan yürüyecektir.

Gazi Mahallesi'nde

Baş.ta.sa.8'de

arazisini parselleyip 10-15 bin liraya satıyorlar) tam temelini yapmaya başlayınca belediye zabıtaları tepene dikilir.Onlarla pazarlığa otururuz, haraç veririz açıkça.

21 Ağustos'ta çeşmenin açılışını yaptık."Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşistler,Sosyal-faşistler", "Yol, su, elektrik isteriz" gibi sloganlar atarak çeşmeye yürüdük. Oraya geldiğimiz de toplu olarak halay çektik. Birkaç konuşmacı çıkarak konuşma yaptı. Halkın birleşmiş gücünün her şeye muktedir olduğu, kurtuluşun ancak devrimle gerçekleşeceği, bu yolda ilerlerken asla hedefi gözden kaçırmadan kısmi reformlar için de mücadele edileceği anlatıldı.Konuşmalardan sonra toplu halde mahalleye geldik ve dağıldık.

Çeşme yapımından sonra mahalledeki gericiler halka karşı iyice saldırganlaştılar. Devrimcileri halktan koparmak için çeşitli oyunlar oynamaya çalıştılar. Gazete satan devrimciler üzerinde baskı uygulandı, karakola götürüldüler.Kahvede oturan halka saldırdılar,bir devrimciye kurşun sıktılar.

Gazi mahallesi halkının mücadelesi tüm baskılara, yıldırma çabalarına rağmen devam edecektir.

YAŞASIN ÇİFTLİK HALKININ BİRLİĞİ!
YOL, SU, ELEKTRİK İSTERİZ!
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

GAZİ MAHALLESİNDEN BİR GRUP PROLETER DEVRİMCİ

Mahallemizde ki çeşmeyi el birliğiyle onardık

Mahallemizin Mezarlık semtindeki evlere 500 metre uzaklıkta bir çeşme var. Suyumuzu oradan alıyoruz. Önceleri çeşmenin üstü açıktı. Buradan toz giriyordu, kurbağalar,köpekler giriyordu.Yine de biz zorunlu olduğumuzdan, bu suyu içiyorduk. Buna karşı bir toplantı yaptık ve çeşmeyi yapmaya karar verdik. Aramızdan sorumlular seçtik. Para topladık, toplam 14.600 lira para toplandı. Cumartesi, Pazar günü çeşmede çalıştık. Malzeme götürmek için yol yapılması gerekiyordu. Bunun için ve depo çukuru açmak için de dozer gerekliydi. Dozer almak için belediyeye gittik. Yarın vereceğiz dediler, ama vermediler. Sonunda öğrendik ki dozer AP encimenine çalışıyormus. Kendi kol gücümüzle, aramızdaki dayanışmayla çeşmeyi yapıp bitirdik.

Şili

Baş.ta.sa.2'de

Ama onların karşı çıkışları bir emperyalizmin çıkarlarını savunarak bir başka emperyaliste karşı çıkmaktan ibaretti. Nitekim, onlar halkı boyunduruk altında tutmanın en temel direği olan orduya ve genel olarak devlet aygıtına fiske bile değmemesine çalışıyorlardı. Ekonomik alanda "devletleştirmeyi savunmalar, devlet aygıtını tamamen ele geçirme" veya etkinlikleri altına almak uğruna yürüttükleri gayretlerle, elele gelişiyordu.

Başta belirttiğimiz gibi onların iki amaçları vardı. Birincisi halkın mücadelesini boğmak, devrimci <u>yükselişi bastırmak, ikincisi</u> Amerikan hegemonyası yerine Sovyet emperyalizminin hegemonyasını kurmaktı.

Onlar "Barış içinde geçiş..." teorileri, ile devrimci yükselişin engellenmesinde kendi paylarına düşeni başardılar.Amerikancı faşistler karşısında halkın silahsız ve savunmasız kalması onların Şili maceralarının en önemli ürünü oldu.

Ne var ki, "yaşlı kurt" genç kardeşine ağzındaki yemi kaptırmadı . Sosyal-faşistler Amerikan hegemonyasını kırarak Sovyet hegemonyasını gerçekleştirmeyi beceremediler.

ŞİMDİKİ DURUM, ÇIKARILAN DERSLER

Büyük Marksist önderler, bazı doğruların ancak acı deneylerden kavrandığını defalarca belirtmişlerdir.

Şili'deki acı deney de sadece Şilili emekçilere değil, fakat tüm dünya devrimcilerine bu anlamda çok değerli bir öğretmendir.

Şili deneyi revizyonist ve reformist yolların müflisliğini her yönü ile ortaya koymuş, Marksizm-Leninizmin <u>tek</u> doğru çizgi olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

Şili deneyi ortaya koymuştur ki;

1) Devrim ancak proletaryanın devrimci partisinin önderliği altında başarıya ulaşabilir; devrimin şaşmaz biricik kılavuzu Marksizm-Leninizmdir.

2) Hâkim sınıfların devleti parçalanmadıkça , halkın devrim yolunda yürümesi imkânsızdır. Hele bu devlet aygıtını"devrim yolunda" kullanmaya kalkmak devrimi boğazlamak demektir. Çünkü bu devlet aygıtının en ufak hücresine kadar temel görevi halkı ezmek ve sınıflı toplumu muhafaza etmektir. Hâkim sınıfların siyasi iktidarının temel direği olan ordunun "demokrat" -laştığını sanmak da aynı affedilmez hatanın önemli bir parçasıdır.

3) Devlet aygıtını parçalamanın biricik yolu, halkın silahlı mücadelesidir. Başka bir yol yoktur. Bu da hayal beslemek,devrime ihanet etmektir.

4) Bu yüzden,seçimleri bir "düzen değişikliği"yolu olarak göstermek halkı bilerek ya da bilmeden yenilgiye yöneltmektir. Seçimler hiç bir zaman hâkim sınıfların siyasi iktidarını yıkmanın temel aracı olamazlar.

5) <u>Bütün</u> emperyalistlerle yani genel olarak emperyalist sistemle- sömürü ve bağımlılık bağlarını kopartmayı amaç edinmeyen hareketler b.bir emperyaliste karşı diğerinin aleti durumuna düşerler. Allende çizgisi bu anlarında sosyal-emperyalizmin aleti olmuştur.

Gerçek anti-emperyalist bir tutum bütün emperyalistlere, özellikle iki süper devlete karşı mücadele etmeyi ve onlarla bütün sömürü ve bağımlılık ilişkilerini koparmayı amaçlar. Gerçek anti-emperyalist tutum emperyalizmi bir sistem olarak ortadan kaldırmayı amaçlar.

Sovyet emperyalizmi ve onun işbirlikçilerine karşı mücadeleyi ihmal eden hiç bir mücadele başarıya ulaşamaz. Aynı şekilde Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmeyen bir mücadele kesinlikle yenilgiye mahkumdur.

Şili halkına karşı bundan 4 yıl önce girişilmiş olan kanlı saldırı ve takip eden yenilgiden çıkarılan dersler, bugün bütün dünya emekçilerinin yolunu aydınlatmaktadır.

Şili halkının coşkun mücadeleciliği; sadece bir halkta bulunabilecek yüce cesareti onu mutlaka zafere ulaştıracaktır.

Bugün Şili halkı faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı Şili İhtilâlci Komünist Partisi'nin önderliğinde kararlı mücadeleler vermektedir.

Faşist diktatörlük, kitlelerin gücü karşısında her gün daha da gerilemekte ve çöküşüne doğru yol almaktadır.

Faşist diktatörlük zulüm

Baş.ta.sa.1'de

sonucudur.

Onlar ne büyük bir pençenin altında kalacaklarını bilmeden emekçi yığınlara saldırıyorlar... Körcesine.

Emperyalizm ve onun işbirlikçileri artık ölümün o geri dönülmez yoluna girmiş olmanın çılgınlığı içindedirler. Onlar içleri kof ve çürük birer canavardır.

Ancak, onları stratejik olarak küçümsemekle , hakim sınıfların çöküşe doğru her adımında kurduğu yeni tuzakları ciddiye almak asla birbirine karıştırılmamalıdır.

İşte 1 Mayıs; 34 emekçi şehit; işte baskınlar, sokak cinayetleri: 200 şehit; işte Örnektepe, bilemediğimiz sayıda şehit... Binlerce yaralı, binlerce tutuklu...

Hakim sınıflar savaşı şimdiden kaybettiler. Ama onlar hala tek tek muharebeleri kazanabilirler ve binlerce yıl daha emekçi yığınlara kör bir zulüm çektirebilirler.

Devrimci proletarya,bu nedenle zalim sömürücülerin her saldırısına, her güçlenme gayretine karşı aşırı bir duyarlılıkla donanmış olmalıdır.

Faşist diktatörlüğün son saldırıları ve hazırlıkları bu bakışla ele alınmalı, faşist diktatörlüğün bu çabalarına karşı kararlılıkla mücadele edilmelidir.

İkinci MC hükümetinin işbaşı etmesiyle birlikte faşist diktatörlüğün kendini güçlendirerek yeni saldırılara hazırlanma çabaları iyice artmış bulunmaktadır.

Hakim sınıflar, ekonomik saldırılarına karşı halkın büyük bir şahlanışla direneceğinden korkmakta ve bu direnişi bastıracak polisiye tedbirleri almaktadırlar. Bu tedbirler sadece baskı ve zulüm araçlarının arttırılması olarak görülmemelidir.

Hakim sınıflar, basını, ajanları, katilleri,toplari ve tüfeklerini birarada kullanmakta ve halka karşı tam bir seferberlik ilan etmektedir.

Onlar, aynı zamanda, artık planlı kitle katliamları yoluyla kitleleri sindirmeye de yönelmiş bulunuyorlar.

Uzun uzun koparılan "anarşi", "kışkırtıcı, tahrikçi" yaygaralarından hemen sonra faşist polis örgütünün daha iyi donatılacağı, devlet dairelerine yeni (binlerce) faşist kadroların doldurulacağı, açıklanmış bulunmaktadır.

- Polis köpekleri, helikopterler, özel "tim"ler (ve elbette "özel" işkenceci grupları); kimlik kontrolleri, yeni panzerler, otomatik silahlar,çelik yelekler, gaz bombaları, ses bombaları vs.vs..

- Öte yandan Sağlık ve Gümrük ve Tekel bakanlıklarına "kaçakçılığı önlemek için", "sağlık (!) hizmetlerini yaygınlaştırmak için" alınacak olan 5000'den fazla faşist kadro...

Bunlar ve benzeri "tedbirler" halkı tam bir cenderenin içine almak, en ufak kıpırdanışı kana boğmak için alınmaktadır.Faşist demagojilerden arıtıldığında gerçeğin bu olduğu görülmektedir. "Anarşinin önlenmesi", "huzur" "asayiş" vb. şaşaalı ve ürkütücü lafların ardına gizlenen faşist diktatörlük halkı yeni 1 Mayıslarla, Ümraniye katliamlarıyla ezmeye çalışmaktadır.

Faşist diktatörlük,yani halkın kanını içerek ve emeğini yağmalayarak beslenen işbirlikçi hakim sınıfların devleti, halka karşı yeni yeni meydan muharebeleri vermeye hazırlanıyor. Kışkırtmaların , yalanların,savrulan tehdit ve boş vaadlerin tozu dumanı arasına gizlenerek yürüyen faşist diktatörlük bir gün bir fabrikada bir başka gün bir köyde, ya da gecekondu mahallesinde apansız sırtındaki, kuzu postunu bir yana atarak azgınca, vahşice, insafsızca, hayasızca saldırmaktadır.

İçişleri Bakanı Özal'ın ve onunla "beraber" olan bütün şahsiyetlerin gerçekleştirmeye uğraştıkları,saldırıları daha da sistemli, daha da "caydırıcı" kılmaktır.

Eğitilmiş köpeklerle ne yapılabilir? Helikopterlerle, dipçikle,copla, bombayla ne yapılabilir?

Faşistler kimseyi uyutamayacaktır. Onlar halkı katletmek için halkın emeği karşılığında alınan yeni silahların ve milyarlarca liraya malolacak olan "asayiş" "tedbirler"ini -bu yeni kasap bıçaklarını ve katliam planlarını- halkın alkışlayacağını sanıyorlar, fakat onlar büyük bir körlükle aldanmaktadır.

Faşist diktatörlüğün panzeriyle,eğitilmiş köpekleri ve helikopterleri ile halkı katletme planları boşa çıkarılacaktır.

Halk patlayan bir yanardağ gibi içi çürük zalimleri kasıp kavurarak geçecek ve devrimi zafere ulaştıracaktır.

Hangi panzer Ümraniye direniş ruhunu ezebilir ? Hangi köpek halkı devrim yolunda yürümekten çevirebilir?

İşçi sınıfı hayat pahalılığına

Baş.ta.sa.1'de

halk hareketlerinin zorlaması karşısında, grev kararını onaylamıştır. Grev gerçekleşirse,40 bin demiryolu işçisini kapsayacaktır.

TÜRK-İŞ'İN "MUHTIRASI"

Ekonomik sömürünün azgınlaşması karşısında yükselen halk muhalefeti,işçi sınıfının başına çörek lenmiş faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarını telaşa sokmakta, onların elini kolunu bağlayarak lafta da olsa mücadeleye zorlamaktadır. Sendika ağaları, işçi sınıfı üzerindeki denetimlerini kaybetmemeye uğraşmaktadırlar Türk-İş'in reformist, faşist sendika ağaları da işçi sınıfının zorlamasıyla MC'ye bir muhtıra vermiş, zamlar engellenmediği, hayat pahalılığı durdurulmadığı takdirde greve gideceklerini açıklamışlardır.

Lübnan'daki gelişmeler

Baş.ta.sa.2'de

memiş bulunmaktadır.

Amerika ve Suudi Arabistan'la bazı anlaşmazlıklar içine girmiş bulunan Suriye rejimi de temelde bu talepleri savunmakta, fakat geçici olarak "işi ağırdan alarak " davranmaktadır.Öte yandan İsrail, heyecanlı bir şekilde aynı taleplerin savunuculuğunu yapmaktadır.

Gericilerin ve süper devletlerin Filistin Devrimine karşı giriştikleri saldırıların artmasında önemli bir etken yaklaşmakta olan Cenevre Konferansıdır. Özellikle iki süper devlet,Filistin Devrimini "İsrail gerçeğini" kabule ve bir Filistin devleti kurma hakkını savunma yerine "varolma hakkı" ile yetinmeye zorlamaktadırlar.

Filistinlilere karşı şimdi girişilen saldırıların taktik amacı budur.

YENİ BİR GELİŞME

Son zamanlarda yeniden kuvvetle ortaya çıkan bir başka gelişme, İsrail'in Lübnan sınırları içinde ve yakınında gittikçe artan askeri faaliyetidir. Şimdiye kadar açık askeri faaliyete girişmekten büyük ölçüde kaçınan İsrail,artık açık açık falanjistlerin yanında Filistinlilere karşı çarpışmaktadır. (Bk. çerçeve haber)

LÜBNAN'DA SINIF MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Lübnan, halen "Arap Önleme Gücü" yaftası altında 20.000 Suriye askerinin işgali altında bulunmaktadır.

Hükümet, Şam'ın,falanjistlerin ve iki süper devletin denetimi altındadır.

Emekçi halkın durumu her gün daha bozulmakta ve halka karşı saldırılar (özellikle falanjist faşist çeteler tarafından) artmaktadır.

Bunun yanı sıra ekonomik sömürü şiddetlenerek sürmektedir. Lübnanlı emekçiler en temel ihtiyaç maddelerini bile satın alamayacak kadar yoksullaşmışlardır. Birçok ihtiyaç maddesi karaborsadır. Falanjistlerin ve Suriye ordusunun yakıp yıkarak sonra işgal ettiği mahallelerin halkı şimdi Lübnan'ın çeşitli bölgelerinde sefalet ve zulüm dolu bir hayat sürmektedir.

Geçen iç savaşta binlerce değerli evladını kaybeden Lübnan halkı,işgalcilere, emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı yeniden yükselen bir mücadelenin içindedir.

Güneyde Filistinli gerillalarla Lübnanlı gerillalar falanjist ve siyonistlere karşı omuz omuza çarpışırken, ülkenin diğer yörelerinde de militan dayanışma sürdürülmektedir.

SON DURUM

Bu şartlar Lübnanlı emekçilerin yeniden silaha sarılacakları günlerin yakın olduğunu göstermektedir. Emperyalistler Filistin devrimini ezmeye çalışırlarken bir başka devrimin doğuşunu çabuklaştırmışlardır.

Lübnan önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaşacak mücadelelerin odak noktası haline gelmekte - dir. Devrim ve karşı-devrim bir kere daha Lübnan topraklarında çarpışmaya hazırlanmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE

*SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA YILDIRIMTÜRK * YÖNETİM YERİ: ORDU CAD. SELİMPAŞA SOKAK HOCAOĞLU İŞ HANI, KAT 5 AKSARAY-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL.YURT DIŞI YILLIK 400 TL. 6 AYLIK 200 TL.* İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL. * BASKI : DAILY NEWS WEB * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL **

Vatan Gazetesi direnişinden somut dersler çıkarmalıyız

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu tarafından başlatılan "Vatan Gazetesini Boykot" eylemi kısa zamanda bir kitle direnişi boyutuna yükselmiştir. Yurdun hemen her yanından proleter devrimciler bu eyleme katıldıklarını ve direnişi bölgelerinde yaygınlaştıracaklarını bildirdiler.

Bu eylem Babıali basın piyasasına ve basın patronlarına karşı ilk güçlü kitle eylemidir. Proleter devrimciler bu direniş üstünde titizlikle durmalı ve somut dersler çıkarmalıdırlar. Çünkü her mücadele bir sonrakinin eğitim sahasıdır.

Günlük basın faşist ve sosyal-faşist kontrol altındadır

Genel anlamıyla yurdumuzda günlük basın bir "ihanet basını"dır. Bir yanıyla ahlaksızlığı, yozluğu, kozmopolitliği yaygınlaştıran ve körükleyen ve bundan vurgunlar vuran; bir yanıyla şeriatçı, faşist ideolojilerin açık sözcülüğünü yapan paçavralarıyla, halkın üzerinde bir ahtapottur, Babıali. Gerçekleri halktan gizlemenin, çarpıtmanın, halkın değerlerini yozlaştırmanın ve devrim düşmanlığının en ince ve en alçakça hesapları yapılır.

Babıali'de bir de "demokrasi" kalemşorluğu yapan gazeteler vardır. Bunların "demokrasi" anlayışları ise "ortanın solu", "uzlaşmış sol", "burjuva kuyrukçuluğu" çemberinin dışına çıkmaz. Revizyonist, kemalist, orta yolcu, sosyal-faşistlerin arasındaki "demokrasi"dir bu. Burjuvazi tarafından icazetli olanlara demokrasi uygulanır ancak. Önemli toplumsal olaylarda, anında faşist diktatörlüğün yanında saf tutarlar.

Yakın geçmişe dek çeşitli gazeteler içinde yelken açan revizyonist, sosyal-faşist kalemşorlar ise, DİSK'in başına çöreklenmiş ihanet şebekesinin, işçi sınıfının parasıyla çıkardığı bir gazeteye sahip oldular. Sosyal-faşist zehri, sosyalistlik maskesi altında bu paçavrada yaygınlaştırmaya çalışıyorlar.

Sonuç olarak yurdumuzda günlük basın burjuvazinin kâr hesaplarına, faşist, sosyal-faşist ve gerici ideolojilere hizmet etmektedir. Suyun başı onların kontrolü altındadır.

Proleter devrimci yayınlar yeni bir okur yarattı

Yurdumuzda özellikle 12 Mart döneminden sonra yükselen proleter devrimci hareketler, kitlelerde yoğun bir bilinçlenme sağlamıştır. Proleter devrimci mücadelenin bir parçası olan proleter devrimci yayınlar, yurdun her yanında onbinlerin üstünde alıcı bulmuştur. Halkın sorunlarına, yükselen devrim mücadelesine ve halk hareketlerine kör ve sağır duran günlük burjuva basınına karşı, kitlelerin nefreti proleter devrimci gazetelerle anlam kazandı. Kitleler gerçekleri yazan ve onlara mücadelelerinde yön veren bu yayınlara sahip çıktılar. Faşist diktatörlüğün bütün engellemelerine rağmen onları yaşatmaya çabaladılar.

Bu mücadele yeni bir okur türü doğurdu. Bu okur yıllardır kendini "koyun sürüsü" yerine koyan günlük burjuva basınına karşı da bilinçlendi ve somut tepkiler gösterdi. Günlük burjuva basınının içinde "devrimcilik" rolünü sürdüren gazetelerin de maskeleri düşmeye başladı. Onların devrimcilikten anladıkları mücadelenin proleter devrimci özünü çarpıtmaktır. Revizyonistlere, sosyal-faşistlere, kemalistlere... her türlü yazı, yorum, haber özgürlüğü veriyor; tabeladan başka göstergesi olmayan siyasetlerin sözcülerinin haberlerini manşetlerden yayınlıyor ve fakat proleter devrimciler ve kitleler hakkında bilinçli ve titiz bir sansür uyguluyorlar.

Çok zor koşullarda ve büyük baskılara karşın yayınlarını sürdüren proleter devrimci gazeteler günlük basının maskesini düşürdü. Ve geniş bir okur kitlesi kazandı. İşte günlük basın içinde yeni bir gazete ancak bu okur kitlesini hesap ederek çıkabilirdi. Çünkü yurdumuzda "okur piyasası" çeşitli gazeteler çevresinde kümelenmiştir. İlerici aydınlar, yurtseverler, anti-faşistler, kendini "solda" sayan güçler ve proleter devrimciler ise günlük basın olarak Cumhuriyet alıcısıydı ve giderek Cumhuriyet bu durumunu kaybediyordu. Safların giderek ayrışması, gazete okuru içinde de bir ayrışma doğurmuştur.

Vatan gazetesinin yayına girişi

İşte Vatan gazetesi, böyle bir ortamda yayına girdi. "Cumhuriyet'in solunda" olmayı, satışı için bir garanti sayıyordu. Okurun özlemiyle, "yeni bir piyasa" gerçeğini yerinde saptamıştı Numan Esin. O, 12 Mart döneminde kitlelerin anti-faşist direnişini vurgunlarına basamak yapan Kemal Bisalman'ın iz sürücüsüydü. "Bir yerine iki Yeni Ortam" sloganıyla Kemal Bisalman'ın nasıl vurgunlar vurduğunu iyi bilmekteydi.

100'ün üstünde TIR kamyonuna, 40'ın üstünde taksiye, çok yüksek değerde servete sahip olan eski cuntacı ve Türkeş'in yakın dostu olan Numan Esin, "Vatan" gazetesinin isim hakkını satın aldı, ve "12 Martlara karşı Vatan" sloganıyla yayına başladı.

Gazetenin çıkış duyurusunda "Vatan'ın solun her kesimine özgürce yazma hakkı" tanıyacağı duyuruldu. Özellikle bu nokta vurgulandı. Çünkü o hiç bir gazetede sola özgürlük tanınmadığını biliyordu. Özellikle de yaygın bir taraftara sahip olan proleter devrimci siyasetlerin günlük basında hiç bir özgürlüğü yoktu. Numan Esin bu kesime "sınırlı" bir özgürlük tanımakla önemli bir piyasaya sahip olacağını hesaplıyordu. "Gazeteyi tutturduktan, okuru alma alışkanlığına getirdikten sonra, bu özgürlüğü de geri alırım" diye hesaplamaktaydı. Gerçi, öyle de yaptı, fakat bir şeyi hesap edememişti: Üstüne kumar oynamayı tasarladığı "piyasa" onun TIR'larıyla mal sürdüğü piyasa değildi. Neyi niye yaptığını bilen proleter devrimcilerdi...

Vatan gazetesi günlük basın içinde ilk kez, proleter devrimci bir yazara yazma özgürlüğü tanıdı. Proleter devrimci saflardan "sınırlı" haberler vermeye başladı. Devrimci, demokrat ve yurtsever bir iki yazar aldı kadrosuna. Diğer bütün yazarlarını ve muhabirlerini ise revizyonist ve sosyal-faşistlerden oluşturdu.

İçinde bir iki namuslu ses bile gazetenin kısa zamanda büyük tirajlara ulaşmasını sağladı.

Özellikle Emil Galip Sandalcı, Nihat Behram ve Hüseyin Özkan'ın yazıları anti-revizyonist, yurtsever, devrimci, proleter devrimci safların gazeteye eğilimini sağladı. Bu saflar giderek gazeteye sahip çıktılar ve onun gerçek anlamıyla yurtsever bir gazete olmasına çalıştılar. Yurdun her yanından onun fahri muhabirliğini üstlendiler ve yaygınlaşmasına çalıştılar.

Numan Esin ise gazete üstündeki diktasını elden kaçırmak istemiyor, bunun için de çalışanlar üzerinde ince hesaplar güdüyordu. Gazetenin tirajının yükselmesiyle birlikte gazete içindeki baskıları da yoğunlaştırmaya başladı. Özellikle çalışanların birlik ve dayanışma mücadelesini çeşitli yollarla parçalamaya çabaladı. Sendikalaşmayı çıkmaza soktu. Çalışanlara "nasıl olsa devrimcisiniz, başka yerde çalışamazsınız" diyerek çok düşük ücret veriyor, özellikle Anadolu muhabirlerine "muhabirliğimiz karşılığında hiçbir karşılık talep etmeyeceğiz" diye bir kâğıt imzalatıyordu.

Numan Esin, sayıları bir-iki kişi olmasına rağmen devrimci yazarların gazeteye kişilik vermesinden ve etkin olmasından kaygılanıyordu. Aynı günlerde DİSK ve TÖB-DER gibi kuruluşların başına çöreklenmiş olan sosyal-faşist ihanet şebekeleri de bu "bir-iki" kişinin işten atılmaları için yoğun bir baskı uygulamakta idi. Anti-revizyonist yayınından ötürü MİT de Vatan patronunun kulağını çekmeye başlamıştı. Özellikle Nihat Behram'ın yazıları faşist ve sosyal-faşist çevrelerin yoğun baskısını doğurmuş, bu yazılar nedeniyle yüzlerce yılı bulan davalar açılmıştı.

Vatan'da ilk direniş

Vatan Gazetesi'nde ilk direniş böyle bir ortamda başladı. Patron çalışanlardan birini atarak, diğerlerine gözdağı vermek istedi. Aynı zamanda tasfiyeler için de sondaj yapıyordu. Bu atılma karşısında Vatan çalışanlarının özellikle emekçilerden oluşan kısmı, anti-revizyonist yazarların çağrısına uyarak direnişe geçtiler ve gazeteyi iki gün durdurdular. Bu direnişe İlhami Soysal, Kemal Sülker, Olcay Girgiç gibi patron kapıkulları katılmadı ve direnişi kırmak için naylon gazete çıkarmaya çabaladılar, fakat başaramadılar. Patron dize geldi ve atılan işçiyi geri aldı. Direnişçilerle anlaşma imzalamak zorunda kaldı. Bu anlaşmaya göre keyfi işten atılma olmayacak, sendikalaşma engellenmeyecek, ücretler arttırılacak, sosyal-ekonomik haklar tanınacaktı.

Patron bu anlaşmayı imzalamamış, imzalamak zorunda kalmıştı. Daha ertesi gün gazete duvarlarına asılan bu anlaşma metnini duvardan koparıp yırttı. El altından planlar gütmeye başladı. Sendika ağalarıyla anlaştı. Çalışanları birbirlerine düşürmeye çabaladı. İşçilere para teklif ederek muhtemel direnişlerde kırıcı olmalarına çabaladı.

Vatan patronu aradığı fırsatı 1 Mayıs'ta buldu

1 Mayıs, böyle bir ortamda Vatan patronunun imdadına yetişti. O "nasıl olsa gazetem tuttu" diyor; 1 Mayıs'ın proleter devrimci saflara önemli bir darbe olduğunu düşünüyordu. 1 Mayıs'ın hemen ertesinde çirkin hesaplarını açığa vurdu.

Günlük gerici basın azgınca proleter devrimci saflara saldırmaktaydı. Faşist diktatörlük kanlı katliamının ardından devrimci avına başlamıştı. Gazeteler katliamı proleter devrimci safların düzenlediğini yazmaktaydı. Proleter devrimci safların tek gazeteci tanığı Nihat Behram'ın da yazacağı bütün yazılara patronun emriyle ambargo kondu. Patron Nihat Behram'ın yazacağı yazıların yayınlanmaması ve ilk fırsatta atılması emrini vererek yurtdışına kaçtı. El altından gazetede tasfiye yapacağını Emniyete bildirerek yardım istedi.

1 Mayıs'ın ertesinde bütün revizyonist, sosyal-faşist yazar çizerler olaya ilişkin yazı ve yorum yaptıkları halde Vatan'da Nihat Behram, Emil Galip Sandalcı, Arslan Başer Kafaoğlu gibi yazarların yazıları ya hiç yayınlanmadı, ya da sansüre tabi tutuldu.

Nihat Behram'ın 1 Mayıs'la ilgili olarak, tanığı olduğu gerçekleri kamuoyuna duyurması konusundaki ısrarı bahane edilerek işine son verildi. Ve gazeteyi terk etmesi istendi. O sırada Emniyete haber verilerek başlarında Uğur Gür'ün bulunduğu bir ekip gazeteye çağrıldı. Polisler Numan Esin'in odasında karakol kurdular. Nihat Behram'ın atılması karşısında gazete çalışanlarının gösterebileceği muhtemel tepkiyi önleyeceklerdi. Gerekirse Nihat Behram'ı alıp götüreceklerdi. Yazdığı yazılarla gazeteye onbinlerce okur getiren ve hakkında yüzlerce yıllık dava açılmış olan bir çalışanı Vatan patronu polise teslim etmişti...

Nihat Behram'ın atılması ve gazetenin polis karakolu haline getirilmesinin Vatan'da sosyal-faşist bir operasyon olduğunu gören proleter devrimciler, Vatan'da olan bitenleri kitlelere duyurdular. Halkın Sesi oportünistleri ise Numan Esin'in yanında yer aldılar... Gerçekleri kitlelerden gizlemeye çabaladılar. Aydınlık dergisi sahibi ve Vatan'da çalışan Doğan Yurdakul Vatan'a karşı sürdürülen direnişte patronun yanında yer aldı.

Vatan'daki "Operasyon" durmadı

Vatan patronu kısa zamanda birer birer bütün yurtsever ve devrimci çalışanların işlerine son verdi. Emil Galip mecburi izine çıkarıldı. Cengiz Çandar, Sabetay Varol, Kumru Başer Kafaoğlu, Taner Kutlay, Mehmet Gürol ardı ardına atıldılar. İşçiler içinde bu kişilere yakınlığı olanlar saptanıp işlerinden atıldı.

Patronun bu tutumları nedeniyle Arslan Başer gazeteden ayrıldı.

Gazete kapısında polisiye önlemler alındı ve proleter devrimci yayınların gazetede okunması yasaklandı. Atılan işçilerin yerine revizyonist ve sosyal-faşistler dolduruldu.

Patron bir bildiri yazdırarak başta İlhami Soysal, Olcay Girgiç ve Kemal Sülker olmak üzere gazete çalışanlarına imzalattı. Bu üç kişi gazetedeki operasyonlarda başrolü oynadılar. Çalışanlara imzalatılan bildiride atılanların geri alınmaması isteniyor, geri alınırlarsa kendilerinin çalışmayacağı, gazetenin zararlı unsurlardan temizlendiği söyleniyordu. Bu bildiriyi Emil Galip ve Arslan Başer imzalamadılar.

Proleter devrimciler Vatan'da oynanan oyunun sosyal-faşist ve gerici yüzünü kitlelere açıkladı ve okuru oynanan bu oyuna karşı "boykot"a çağırdı. Boykot kısa zamanda bir kitle eylemi boyutuna yükseldi. Gazete tirajı kısa zamanda 5-6 bine düştü.

Bu süreçte Vatan patronu gazetenin geleceğiyle ilgili olarak Tercüman ve Milli Gazete patronlarıyla ilişki kurdu ve bilgi aldı. Ankara'ya giderek "MİT"le görüştüğü söylendi.

Aynı günlerde gazete çalışanlarının sendikal yoldan haklarını alma ve uygulamaların durdurulması çabaları da sonuçsuz kaldı. Çünkü patron TGS'deki kendi adamları vasıtasıyla işçileri sürekli oyaladı. TGS, atılan işçilere sahip çıkmadı. Ne TGS ne de sosyal-faşistlerin yönetim de olduğu TYS, Vatan'da olan bitenleri kamuoyuna duyurmadı. Gazeteye polis çağırılışını bilmezden, duymazdan geldiler.

Proleter devrimci safların Babıali basınına karşı sürdürdükleri direniş bütün Babıali patronlarını düşündürdü.

Vatan'a karşı sürdürülen boykotun yaygınlığı, proleter devrimci safların Babıali günlük burjuva gazete patronlarına karşı güçlerinin bir göstergesi oldu.

"Okur bir koyun sürüsüdür, ne kadar verilirse o kadar almak zorundadır" gerici burjuva basın patronu zihniyeti ilk kez güçlü bir kitle tokatı yedi.

Vatan patronu sinsi hesaplarına yenilerini ekliyor

Böyle bir süreçte, Vatan patronunun önüne bir nimet çıktı. Numan Esin, Güney Film'e 50 bin lira

Dev. Sa. 7. Sü. 3'de

Gazi Mahallesi'nde devrimci mücadele yükseliyor

Biz, Küçükköy'e bağlı Gazi Mahallesinde oturmaktayız. Mahallemiz 20 bin nüfusludur. Mahallemizdeki 5 bin konuttan çoğu gecekondudur. Suyumuz, kanalizasyonumuz, elektriğimiz yok. Çöplerimiz toplanmıyor. Sağlık için en elverişsiz bir ortamda yaşadığımız halde bir sağlık ocağımız bile yok.

Mahallemizde yedi tane kaynak çeşme var. Biz bir bidon su alabilmek için sabah 4'te kalkar, 11-12'ye kadar bekleriz. Sularımız da temiz değil, çevresine gecekondu yapıldığından lağım suları karışıyor. Ama biz yine de içmek zorunda kalıyoruz. Muhtar ve Belediye bu durumu bildiği halde umursamıyor. Onlara suyumuzun ne zaman geleceğini sorduğumuz zaman "3 aya kalmaz gelir" diyorlar. Biz artık muhtar ve belediyenin sözlerine inanmıyoruz. 1977 seçimlerinde oy alabilmek için birkaç boru döşediler, ama bunlarda yağmur suları ile açığa çıktı.

Bazı kaynak suları açıkta akıyor, her türlü pislik, mikrop içine karışıyor. Halk suyun pislikten arınması için çeşme ağızlarına tülbent bağlayarak ancak gözle görülebilen pislikleri önleyebiliyorlar, ancak bu kadar. Her türlü hastalıkla karşı karşıyayız. Kaynaklarda saatlerce kaynak beklemekten bıkan halk kendi imkânları ile evlerinin önüne kuyu açıyor. Bu kuyular tuvalet kuyularına yakın olduğu için pis sular sızmaktadır.

Evlerimizde gaz lambası kullanıyoruz. Her gece mahallemiz ıssız bir karanlığa gömülüyor. Okula giden çocuklar ders çalışırlarken gözleri kan çanağına dönüyor.

Vasıta ayrı bir sorun. Yollarımız yapılmıyor. Sadece seçim zamanı birkaç kamyon kumla karıştırılmış toprak döküldü. Kışın ya da yağmur yağdığında bunlar çamur haline dönüyor, yazın ise her araba geçişinde tozu dumana katıyor. Ana yol ve bir kaç sokak hariç ara sokaklara kum da dökülmedi. Buralara vasıta girmediği gibi yaya olarak da zor geçiyoruz. 10 tane minibüs var. Bazıları sabah ve akşam fabrika servisi olarak çalıştığı için aslında ancak 5-6 minibüs işliyor. Her gün saatlerce sıra bekliyoruz. Minibüse bindiğimiz zaman da üstüste yığılıyoruz, bir minibüse 30-40 kişi binmek zorunda kalıyoruz. Geçen sene defalarca Küçükköy Belediyesine yürüdük. Ama hiç bir şey değişmedi. Bir defasında da Gazi Mahallesi Dörtyol'dan yürüyüşe geçen halk Küçükköy Belediyesinin önünde protesto gösterisi yaptı.

Çöplerimiz toplanmıyor, çöplerimizi evlerin önüne ya da boş arsalara döküyoruz. Çocuklarımız bu çöplerin, mikrop yığınlarının arasında akşama kadar oynuyorlar.

Bir tane ilkokulumuz var. Sınıflar 40-50 kişilik, bir kısım sınıflarda ise öğretmen yok. Çocuklar küçük kaplara, şişelere su koyarak okula götürüyorlar, çünkü okulda su yok. Her yeri pislik içinde, bir keresinde okulda bit salgını görüldü ve bir hafta tatil edildi. Ortaokul ve lise olmadığından, özellikle kız çocuklar okula gidemiyorlar.

Mahallemizde bir de gecekondu ağaları var. Bunlar gecekondu halkı üzerinde baskı uyguluyorlar. Gecekondu yaparken önce para verip bu ağalardan arsa alacaksın, (hazine

Dev. Sa. 7. Sü. 1'de

"GAZETEMİZİ HALK YAŞATACAK"

Her devrim kitlelerin eseridir. Kitleleri örgütlemeden, onları siyasi olarak eğitmeden devrim yapılamaz. Bugün halkımızın bilinçlenmesinde büyük katkısı olan gazetemiz Halkın Kurtuluşu gücünü ve desteğini halktan almaktadır. Çünkü tek kaynak halktır.

Biz Toptaşı cezaevinde bulunan yurtsever ve devrimci hükümlüler olarak, işçilerin, köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiye'si için, Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerleyen Halkın Kurtuluşu'na aramızda topladığımız 890 lirayı gönderiyoruz.

HALKIN KURTULUŞU 'NU HALK YAŞATACAKTIR!
KAHROLSUN SÖMÜRGECİLER!

TOPTAŞI CEZAEVİ'NDEN BİR GRUP DEVRİMCİ, YURTSEVER HÜKÜMLÜ

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ

Biz Ümraniyeli devrimciler olarak faşist düzene karşı sesimiz olan gazetemizi yaşatmak amacıyla topladığımız 800 lira bağışı gönderiyoruz.

Halkın Kurtuluşu gazetemiz, faşist diktatörlüğe karşı verdiğimiz amansız kavgada elimizdeki güçlü bir silahtır. Ona sahip çıkarak, daha da güçlendireceğiz. Hiç bir baskı Halkın Kurtuluşu'nu engelleyemeyecektir.

ÜMRANİYELİ DEVRİMCİLER

HALKIN ÖRGÜTLENME HAKKI GASPEDİLEMEZ!

Kartal İşçi Derneği kapatıldığı için işçi hakları kongresi bu yıl yapılamıyor

Kartal Devrimci İşçiler Derneği (KİD) 12 eylül 1976'da İşçi Hakları Kongresi düzenlemiş ve kongrenin her yıl yapılacağını belirtmişti. Ancak bu yıl 12 Eylül'de, derneğin kapatılmış olması nedeniyle, kongre yapılamamaktadır.

Geçen yıl işçi sınıfının büyük genel grev eyleminden 4 gün önce yapılan kongre zaaflar taşımasına rağmen önemli yararlar sağlamıştı.

İşçi Hakları Kongresine başlıca beş konuda tebliğler sunuldu.

1) İşçi sınıfı mücadelesinde sendikaların yeri ve önemi. Genel grev ve grev.
2) DGM'nin niteliği,
3) İşçi ücretleri, fiyatlar, pahalılık ve işsizlik,
4) Tarım işçilerinin sorunları,
5) İşçi sınıfının tarih boyunca mücadeleleri ve bunlarla kazandığı haklar.

Tartışmalara çok sayıda işçi ve devrimci katıldı.

Hakim sınıflar işçi hakları kongresini engellemek için her yola başvurdular. Yöneticiler tehdit edildi. İstanbul Valiliği son anda izni iptal etti. Ancak buna rağmen Kongre yapıldı. Kongre yüzünden KİD hakkında 3 dava açıldı.

Bilindiği gibi bundan bir süre önce (2. MC hükümeti işbaşı ettikten sonra) KİD, faşist diktatörlük tarafından kapatılmıştı.

Faşist diktatörlük halkın bütün demokratik haklarını gaspetmeye çabalamakta, böylece halkı ezebileceğini hesaplamaktadır. Ancak şanlı Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi direnişinin ortaya koyduğu gibi emekçi yığınlar baskı ve zulme karşı mücadeleden gerilememekte, cesaretle mücadele saflarına girmekte ve ileri atılmaktadırlar.

KİD başkanı gönderdiği mektupta aynı gerçeği ifade etmekte ve şöyle demektedir:

"Derneğin kapalı olması sadece devrimcilerin öfkesini bilemiştir. Mücadele devam etmektedir."

KİD 10 kasımda tekrar faaliyete başlayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU

Yurtsever devrimci memurların mücadelesi faşizmi, sosyal-faşizmi, revizyonizmi, reformizmi ve oportünizmi yıkarak gelişecektir

Çorumlu yurtsever devrimci memurlar mücadelelerinden dersler çıkarıyorlar

Çorum'da mücadele etmekte olan yurtsever ve devrimci memurlar, bugüne dek yürüttükleri çalışmaları eleştiren ve dersler çıkartan bir mektubu gazetemize yollamışlardır.

Tüm-Der Çorum şubesinin kurulması için çabalayan yurtsever ve devrimci memurlar, sosyal-faşistlerin çeşitli hile ve entrikalarıyla karşılaştıklarını ve sonunda sosyal-faşistlerin bu hile ve entrikalarıyla Yurtsever Devrimci Memurların tecrübesizlikleri birleşince başarısızlığa uğradıklarını belirtmektedirler.

TÜM-DER Çorum şubesinin yönetimi 4. Kongrede sosyal-faşistlerin eline geçmiştir. Onlar bunu da yalan dolanla becerebilmişlerdir.

Yurtsever ve devrimci memurlar, hatalarını şöyle tesbit etmektedirler.

"1) Esas olarak demokratik kitle örgütlerinin ve bu örgütlerdeki mücadelenin niteliğini kavrayamamak,

2) Yurtsever Devrimci Memurlar grubu olarak bir araya gelip durum değerlendirmesi yapmamak; hataları tesbit etmemek ve muhalefeti nasıl yürüteceğimizi planlamamak,

3) Memur kitlesi ile sıkı bağlar kuramamak,

4) Örgütlü olmamak, diğer kitle örgütlerindeki arkadaşlarla bağların zayıf olması,

5) "Bölünürüz" korkusuyla genel siyaseti koymayıp sadece ekonomik taleplerle yetinmek."

Bu hataları tesbit eden yurtsever, devrimci memurlar "hatalarımız TÜM-DER'i sosyal-faşistlerin kucağına itti" demektedirler. Onlar mektuplarını şöyle bitiriyorlar: "Bundan sonra yapacağımız çalışmalar şu şekilde olacaktır:

"1. TÜM-DER'e yeni üyeler kazanmak,

2. Kitlelerin siyasi bilincini yükseltmek için çalışmak. Propaganda ve ajitasyonu sürekli bir faaliyet haline sokmak.

Bunu başarabilmek için de; Halkın Kurtuluşu gazetesinin daha yaygın olarak kitlelere ulaşmasını sağlamak; seminerler yoluyla ideolojik çalışma yapmak; sosyal-faşistleri her meselede kitleler önünde teşhir etmek; tüm ekonomik, demokratik haklarımızı içeren grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkımızın alınması doğrultusunda en aktif mücadeleyi yürütmek."